



**ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ**



ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ Ν/Σ, ΤΗΛΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΙΟ, ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Μαζικός, ενωτικός αγώνας για την ανατροπή των αντιμεταρρυθμίσεων



«**Η** τώρα ή ποτέ» κραυγάζει μαζί με τον Κλάους Ρέγκλινκ, τον επικεφαλής του ESM, το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας «Το Βήμα» της Κυριακής 23/5. Πρόκειται για μια παρατεταμένη προσπάθεια του καθεστωτικού Τύπου να δημιουργήσει ένα κλίμα αισιοδοξίας για τις προοπτικές του καπιταλισμού στην Ελλάδα αλλά, ταυτόχρονα, και ένα κλίμα «αυστηρότητας» σχετικά με την αναγκαία προσηλώνση στις αντιμεταρρυθμίσεις, που ορίζονται ως η αναντικατάστατη προϋπόθεση για να επιτευχθεί η χιλιотраγουδημένη «ανάπτυξη».

Σε αυτό το καλάθι τοποθετεί όλα της τα αυγά η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Το σύνολο των νομοσχεδίων που έφερε, ή απειλεί να φέρει στο επόμενο διάστημα, χαρακτηρίζεται από μια ενότητα στην κατεύθυνση: Την αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης των εργαζομένων, αλλά και του επιπέδου καταπίεσης πάνω στην κοινωνική πλειοψηφία. Λίγοι πλέον προσπαθούν να κρύψουν ότι αυτή η πολιτική θα οδηγήσει σε δραματική αύξηση της κοινωνικής ανισότητας, που θα έλθει στην επιφάνεια αμέσως μόλις βγει η κοινωνία από τις ειδικές συνθήκες της πανδημίας.

(συνέχεια σελ.2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΑΥΤΗ η προοπτική της διευρυμένης ανισότητας κηρύσσεται ως «αναπόφευκτη», ή ίσως και «απελευθερωτική»: μόνο έτσι θα πειστεί, λέει, η κυρίαρχη τάξη να επενδύσει τμήμα από τα κολοσσιαία λιμνάζοντα κεφάλαια και, σε συνδυασμό με τις ευρωπαϊκές ενισχύσεις, να οδηγήσει τη χώρα στον επόμενο «παρατεταμένο ανοδικό κύκλο». Κάθε απόκλιση, ισχυρίζονται, από αυτή την πολιτική θα ισοδυναμούσε με «ιστορικό έγκλημα» μέσα σε μια απολύτως ευαίσθητη συγκυρία.

ΑΣΦΑΛΩΣ η ναυαρχίδα της κυβερνητικής επίθεσης είναι το νομοσχέδιο του Χατζηδάκη για τα εργασιακά. Με στόχο να δημιουργήσει εκείνο το πλαίσιο όπου η εργατική τάξη θα οφείλει να εργάζεται περισσότερο, να αμείβεται λιγότερο, να μην διαθέτει ρυθμιζόμενα δικαιώματα κατά την εργασία της, αλλά και να αντιμετωπίζει ποιοτικά μεγαλύτερες δυσκολίες σε κάθε απόπειρα αντίστασης με το όπλο της απεργίας.

ΌΜΩΣ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ Χατζηδάκη δεν είναι το μοναδικό. Ο νόμος για τη συνεπιμέλεια είχε ως στόχο να κηρύξει το τέλος του «προοδευτισμού» στα ζητήματα της οικογένειας και των κοινωνικών σχέσεων. Δεν είναι τυχαίο ότι διεθνώς, με πρωτοπόρα τη σύγχρονη μαζική ακροδεξιά που εμπνέεται από τα μοντέλα και τις ιδέες του Στιβ Μπάνον, οι καθεστωτικές δυνάμεις προωθούν παντού αντιμεταρρυθμίσεις (στο οικογενειακό δίκαιο, στη νομοθεσία για τους βιασμούς κλπ) με στόχο την ενίσχυση της «αρρενωπότητας» σε βάρος των κατακτήσεων των γυναικών, κατακτήσεων που πλέον θεωρούνται ως υπερβολική πολυτέλεια. Η πίεση πάνω στις γυναίκες για μεγαλύτερο εγκλεισμό στο σπίτι, στο γάμο, στην πυρηνική οικογένεια, είναι μια πολιτική που απαλλάσσει τους καπιταλιστές από σημαντικά βάρη στο κόστος αναπαραγωγής της εργατικής τάξης και γι' αυτό πάει χέρι-χέρι με τις αντιμεταρρυθμίσεις που αυξάνουν το ποσοστό εκμετάλλευσης στο εργοστάσιο.

ΠΡΙΝ ΣΤΕΓΝΩΣΕΙ το μελάνι στην επικύρωση του νόμου για τη συνεπιμέλεια στη Βουλή (με τις ψήφους μόνο της ΝΔ...), ο Τσίπρας προαναγγέλει παρέμβαση για τις φυλακές, με στόχο «να αυξηθεί ο χρόνος πραγματικής έκτισης ποινής εντός της φυλακής». Ο Χρυσοχοϊδης απαιτεί παρέμβαση για παράταση του χρονικού ορίου της αυτόφωρης

κράτησης και απελευθέρωση των (χρονικών και θεσμικών) ορίων ανάκρισης «υπόπτων» από τις αστυνομικές αρχές.

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΥΤΑ δεν πρέπει να αντιμετωπιστούν ως «λεπτομέρειες» μέσα στη θύελλα που αντιμετωπίζουμε. Η περίοδος της πανδημίας έδωσε την αφορμή για μια σημαντική αναβάθμιση των δυνατοτήτων των κρατικών δυνάμεων και μηχανισμών καταστολής. Στη διάθεσή τους τέθηκε όλο το οπλοστάσιο των ηλεκτρονικών τεχνολογιών και τους επιτράπηκε μια πρωτοφανής «εξόρμηση» καταγραφής/παρακολούθησης όλων των δεδομένων που αφορούν τον εργαζόμενο πληθυσμό. Από αυτό το «κεκτημένο» δεν πρόκειται να παραιτηθούν εύκολα. Ο νόμος για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, όπως και η διαρκής παρουσία των δυνάμεων καταστολής στις συνοικίες, στις πλατείες κ.ο.κ., είναι τα σύμβολα αυτής της γενικότερης κατεύθυνσης.

ΣΕ ΑΥΤΗ την πολιτική θα προσπαθήσει να στηρίξει όλες της τις προοπτικές η ηγετική ομάδα Μητσοτάκη. Είναι πολιτικά λάθος η τάση να αντιμετωπίζεται η ομάδα Μητσοτάκη σαν μια «ακροδεξιά απόφυση» μέσα στη ΝΔ. Αυτό που πραγματικά επιχειρεί είναι μια «ανασύνθεση» των καθεστωτικών δυνάμεων – με κορμό την παραδοσιακή Δεξιά και το «ακραίο» σοσιαλφιλελεύθερο κέντρο – γύρω από τα καθήκοντα υποστήριξης των γενικευμένων αντιμεταρρυθμίσεων. Η «καραμανλική πτέρυγα» και η «σαμαρική δεξιά» της ΝΔ, παρότι επέλεξαν να θυμίσουν την αυτόνομη ύπαρξή τους στα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, δεν έχουν άλλο περιθώριο έξω από την πειθαρχική στήριξη, στο βαθμό που ο Μητσοτάκης θα καθορθώνει να καθοδηγεί τις ευρύτερες καθεστωτικές επιλογές. Από τον ίδιο αυτό παράγοντα θα εξαρτηθεί και η επιλογή του χρόνου για τις εκλογές, όπου η κυβέρνηση έχει να σταθμίσει το δικό της συμφέρον (πότε θα μπορούσε με μεγαλύτερη ασφάλεια να κερδίσει...), αλλά όχι αυτόνομα, μέσα στα χρονοδιαγράμματα που επιβάλουν οι αναγκαιότητες των αντιμεταρρυθμίσεων.

ΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΑΥΤΗ ο καθεστωτικός Τύπος υπαγορεύει ως υποχρεωτικό πλαίσιο και για τον ΣΥΡΙΖΑ. Ζητά από τον Αλ. Τσίπρα να αναπλάσει ολοκληρωτικά το κόμμα του, σε μια κατεύθυνση «δημοκρατικού πόλου», όμως της ίδιας καθεστωτικής πολιτικής. Και είναι κυριολεκτικά εντυπωσιακός ο βαθμός ανταπόκρισης από την ηγεσία

του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Αλ. Τσίπρας παλεύοντας να κρατήσει «ζεστές» τις σχέσεις που έχτισε ως πρωθυπουργός με την ντόπια κυρίαρχη τάξη και τους διεθνείς «θεσμούς», προετοιμάζει ο ίδιος τους όρους της επόμενης εκλογικής/πολιτικής ήττας του από τον Μητσοτάκη. Γιατί όταν συγκρούονται δύο εκδοχές περιτλίγματος του ίδιου περιεχομένου, δυστυχώς ή ευτυχώς, συνήθως επικρατεί ο αυθεντικότερος και με τις λιγότερες αντιφάσεις εκφραστής.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ δεν σημαίνουν ότι οι προοπτικές του Μητσοτάκη θα είναι άνετες. Κάθε άλλο. Το κλίμα αισιοδοξίας για τις ερχόμενες εξελίξεις είναι εν πολλοίς πλαστό και υπονομευμένο. Ο Κλάους Ρέγκλινγκ φρόντισε να θυμίσει απειλητικά ότι «η βιωσιμότητα του χρέους θα είναι κυρίαρχο ζήτημα» στην επόμενη μακρά περίοδο. Η αποφασιστικότητα των καπιταλιστικών ομίλων «να αρπάξουν τις ευκαιρίες» των ευρωπαϊκών ενισχύσεων, θα συνδυαστεί με «αναδιαρθρώσεις», με κλεισίματα επιχειρήσεων και μαζικές απολύσεις. Η επόμενη μέρα της πανδημίας θα βρει τους νοσηλευτές τσακισμένους από την κόπωση της υπερπροσπάθειάς τους, ενώ στα δημόσια νοσοκομεία η μόνη ορατή προοπτική θα είναι η... ιδιωτικοποίηση μέσω των διευρυμένων ΣΔΙΤ.

Ο ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ παράγοντας για όλα θα είναι η κλίμακα της εργατικής-λαϊκής αντίστασης. Θα χρειαστούμε ένα κίνημα ικανό να ενώσει τον αγώνα στο εργοστάσιο, στο σπίτι, στο σχολείο, στη γειτονιά. Μόνο η επίγνωση ότι τα αιτήματα για το 8ωρο και τις υπερωρίες, για τα δικαιώματα των γυναικών, για τις πολιτικές ελευθερίες, για την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και τη ρήξη με τον «άξονα» με το Ισραήλ, για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου και νοσοκομείου κ.ο.κ. είναι όλα όψεις του ίδιου «προγράμματος», όψεις της πάλης για την ανατροπή μιας ενιαίας επίθεσης του κεφαλαίου, μπορεί να μας καθοδηγή στις συνθήκες που έρχονται. Μέσα από αυτούς τους αγώνες θα κριθεί ο νέος συσχετισμός δύναμης μεταξύ των βασικών κοινωνικών δυνάμεων, που αυτός θα καθορίσει και τις επόμενες πολιτικές εξελίξεις. Και μέσα σε αυτούς τους αγώνες θα κριθεί και το ερώτημα του αν θα υπάρξει κάποιος πόλος της ριζοσπαστικής Αριστεράς που θα μπορεί να κάνει πράγματι μαζική πολιτική, που θα μπορεί να είναι παρών με στοιχειώδη αποτελεσματικότητα και μέσα στις επόμενες εκλογικές μάχες.



ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ



- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Η κυβέρνηση επιτίθεται σε δωρο-συνδικάτα-υπερωρίες-συμβάσεις-Επιθεώρηση Εργασίας

Νομοσχέδιο-λαιμητόμος για τα εργατικά δικαιώματα

Του Νίκου Μποσινάκου

Το πολυαναμενόμενο νομοσχέδιο Βρούτση-Χατζηδάκη, δόθηκε και επισήμως στην δημοσιότητα και ήδη έχει αναρτηθεί για δημόσια διαβούλευση έως τις 28 Μαΐου 2021. Στη συνέχεια αναμένεται να κατατεθεί προς ψήφιση στην Βουλή. Πρόκειται για ένα νομοθέτημα 125 άρθρων, στο οποίο συμπεριλήφθηκαν όλα όσα αντεργατικά είχαν προαναγγελθεί από την Κυβέρνηση εδώ και μήνες, ενσωματώθηκαν υποχρεωτικά οι ευρωπαϊκές οδηγίες σχετικά με την εναρμόνιση επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, την ισότητα των φύλων και Διεθνείς Συμβάσεις για την Υγεία και Ασφάλεια στην εργασία, αλλά προστέθηκαν και διατάξεις-έκπληξη, όπως η μετατροπή του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας σε Ανεξάρτητη Διοικητική Αρχή.

Το νομοσχέδιο

Με το Σχέδιο Νόμου, η Κυβέρνηση, πιστή στην κατεύθυνση που εκπορεύεται από το κυρίαρχο νεοφιλελεύθερο πρόταγμα των εγχώριων και ευρωπαϊκών/διεθνών ελίτ, πατάει γκάζι στις «μεταρρυθμίσεις» που θα προωθήσουν την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων, μειώνοντας το εργατικό κόστος. Υπακούοντας στα κελεύσματα της μεγαλοεργοδοσίας, του ΣΕΒ και των συνεταιρικών, προωθεί την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, με την θεσμική κατοχύρωση των εργοδοτών να απασχολούν υπερωριακά χωρίς επιπλέον κόστος τους εργαζόμενους/ες, με αντάλλαγμα ...μελλοντικά ρεπό. Ο Υπουργός, μάλιστα προπαγανδίζει το συγκεκριμένο μέτρο ως ευνοϊκό για τον εργαζόμενο, που θα ρυθμίζει με δική του πρωτοβουλία τον εργάσιμο χρόνο του. Όλα αυτά, σε μια αγορά εργασίας-που με ευθύνη της σημερινής και των προηγούμενων Κυβερνήσεων, αλλά και σε εφαρμογή της ευρωπαϊκής νόρμας (που συνεχώς εκθειάζεται και αναφέρεται ως ατράνταχτο επιχείρημα από νυν και πρώην Υπουργούς Εργασίας), έχει αφεθεί να μετατραπεί σε φέουδο των εργοδοτών και σε ...μεταμοντέρνο κάτεργο για την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων. Καταργούν δια της πλαγίας



το δώρο, γκρεμίζοντας emphatic τις όποιες ασφαλιστικές δικλίδες είχαν απομείνει στο εργατικό δίκαιο. Παράλληλα, ποινικοποιούν την συνδικαλιστική δράση που θα ...ενοχλεί την εργοδοσία και φακελώνουν τα μέλη των συνδικάτων, καθιστώντας τα ομήρους στην εκάστοτε πολιτική ηγεσία. Αναστέλλουν το δικαίωμα στην απεργία, καθώς θα πρέπει να αποφανθεί ο ΟΜΕΔ ως προς τα αιτήματα πριν αυτή ξεκινήσει... Αναβαθμίζουν την έννοια του προσωπικού ασφαλείας σε προσωπικό που εξασφαλίζει την εγγυημένη καλή λειτουργία, που ισοδυναμεί με το ...1/3 της παρεχόμενης υπηρεσίας. Δεν είναι τυχαίο, ότι ο ίδιος ο υπουργός Εργασίας, πρόσφατα συζήτησε για τα προβλήματα των ταχυμεταφορών με τους ανθρώπους που του φέρνουν τον καφέ στο γραφείο, ενώ αρνείται να συναντήσει το Σωματείο Βάσης που έχουν συστήσει οι εργαζόμενοι στον κλάδο. Αυτόν τον συνδικαλισμό επιθυμούν και σχεδιάζουν... Επωφελούμενοι την αποστασιοποίηση που επιβάλλει η πανδημία, επιχειρούν να παγώσουν το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και στην αγορά εργασίας, οπλίζοντας την φαρέτρα της εργοδοσίας με όπλα μέγιστης ευελιξίας (των εργαζομένων...).

Σ.Ε.Π.Ε

Σαν κερασάκι στην τούρτα της απορρύθμισης της αγοράς εργασίας, ο Υπουργός μας σέρβιρε την «αναβάθμιση» του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας σε Ανεξάρτητη Διοικητική Αρχή, δηλαδή έναν τεχνοκρατικό,

εισπρακτικό μηχανισμό, με δικό του αυτοσυντηρούμενο μηχανισμό και ανεξέλεγκτο από οποιοδήποτε πολιτικό και κοινωνικό έλεγχο. Η Επιθεώρηση Εργασίας, ως Ανεξάρτητη Αρχή συνεπάγεται επιπλέον δημοσιονομικό κόστος (αμοιβές Διοικητή, Συμβουλίου Διοίκησης, Γενικών Δ/ντων, συμβούλων κλπ), την ώρα που προβλέπεται η καθήλωση του Π/Υ του στο 95% των ήδη «κουτσουρεμένων» κονδυλίων που διατίθενται στο ΣΕΠΕ. Η επιλογή του Διοικητή και του Συμβουλίου Διοίκησης γίνεται μέσω Επιτροπής που ορίζεται ουσιαστικά από τον Υπουργό Εργασίας. Είναι προφανές, ότι η ισχύς του Διοικητή βέβαια θα κατευθυνθεί κυρίως προς τα ...κάτω, δηλαδή προς τους Επιθεωρητές Εργασίας, οι οποίοι όπως οι εφοριακοί που εντάχθηκαν στην ΑΑΔΕ, θα στελεχωθούν ένα υβριδικό Δημόσιο Φορέα, που θα κληθεί να λειτουργήσει με όρους «ιδιωτικού management». Επιπλέον, εναπόκειται στην διακριτική ευχέρεια του Διοικητή να αποφασίσει την διάρθρωση των Τμημάτων ανά την επικράτεια. Είναι πιθανόν για λόγους εξοικονόμησης πόρων κλπ, να συγχωνευθούν Τμήματα και να απομακρυνθεί έτσι ο Επιθεωρητής Εργασίας από τον φυσικό χώρο ελέγχου που είναι ο εργασιακός χώρος.

Το ζήτημα της ενδυνάμωσης της Επιθεώρησης Εργασίας δεν αφορά την οργανωτική του δομή, αλλά την ενίσχυσή του με ανθρώπινο δυναμικό, με υλικοτεχνική υποδομή και αρμοδιότητες. Το κυριότερο: Συνδέεται με την επαναφορά του αντικειμένου

ελέγχου του, δηλαδή την αντιστροφή της τάσης απορρύθμισης της αγοράς εργασίας που προωθούν με ζήλο οι μνημονιακές και μετα-μνημονιακές κυβερνήσεις και που έχουν ως αποτέλεσμα την αδυναμία του εργαζόμενου να διεκδικήσει τα όποια δικαιώματά του και του Επιθεωρητή Εργασίας να αντιμετωπίσει με σιγουριά και αποφασιστικότητα το εργασιακό τοπίο που έχει διαμορφωθεί.

Αντίσταση

Το επόμενο διάστημα, οι κινητοποιήσεις κατά του νομοσχεδίου Χατζηδάκη θα πρέπει να σηματοδοτήσουν ένα ποιοτικό και ποσοτικό άλμα στο επίπεδο της αγωνιστικότητας του κινήματος. Τα συλλαλητήρια που προγραμματίζονται σε εβδομαδιαία βάση, η απεργία που η ΑΔΕΔΥ όρισε για την 3η Ιούνη και η κλιμάκωση του αγώνα, θα πρέπει να είναι η μητέρα των μαχών. Για να δοθεί ηχηρό το μήνυμα ότι η Κυβέρνηση έχει ξεπεράσει κάθε κόκκινη γραμμή. Για να δοθεί με τους καλύτερους όρους, ο αγώνας για την ανατροπή του Νομοσχεδίου και να υποχρεωθεί η Κυβέρνηση και οι εντολοδόχοι της σε αναδίπλωση, υπό την πίεση του κινήματος. Για να δοθεί σήμα, στην μαστιζόμενη νεολαία, τους άνεργους, τα θύματα (άμεσα και έμμεσα) της πανδημίας, ότι ο μόνος δρόμος είναι ο δρόμος του αγώνα και της διεκδίκησης δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Στον δρόμο και στο αγώνα κατακτιούνται αυτά που μέχρι χθες θεωρούσαμε αυτονόητα και η Κυβέρνηση επιχειρεί να αφαιρέσει.

Με τα συνδικάτα και τους αγώνες μας για την πραγματική «προστασία της

Να μην περάσει το ν/σ

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Το ακραία αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη, με τον παραπλανητικό τίτλο «Για την Προστασία της Εργασίας» δεν φαίνεται να πείθει κανέναν και καμία.

Οι εφιαλτικές διατάξεις για τοωρη, μέχρι και 13 ώρες εργασία ακόμα και τις Κυριακές, με ατομικές συμβάσεις και «συνεννοήσεις» εργοδότη-εργαζόμενου, με εξευτελιστικό κόστος εργασίας, με απόλυτη ευελιξία και τηλε-εργασία ακόμα και αντικαθιστώντας γονεϊκές άδειες, με την ουσιαστική κατάργηση του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας, με κρατική παρέμβαση στα εσωτερικά των συνδικάτων, με δραστικό περιορισμό στη δυνατότητα απεργίας και οποιασδήποτε μορφής αντίσταση, σε συνδυασμό με άλλες νομοθετικές προσπάθειες της κυβέρνησης για την τηλε-εργασία στο Δημόσιο, τα μπόνους Βορίδη στους αρεστούς Δ.Υ., την ιδιωτικοποίηση του κλάδου της επικούρησης του ΕΦΚΑ, τις ΣΔΙΤ στα μεγάλα νοσοκομεία της χώρας, την «αξιολόγηση» στους εκπαιδευτικούς και μαζί με την υποστελέχωση, υποχρηματοδότηση και την κατάρρευση των δημοσίων, υποστηρικτικών, κοινωνικών δομών, έχουν φέρει την κοινωνία αντιμέτωπη με την κυβέρνηση.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, πατώντας στην πολιτική και τις θεσμοθετημένες διατάξεις της προηγούμενης κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, κλιμακώνει τον αντεργατικό «πόλεμο» και έτσι το αντιλαμβάνονται όλες κι όλοι.

Έχει χρησιμοποιήσει «τυράκια», όπως την κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης Εργασίας 190 για την εξάλειψη της βίας και παρενόχλησης στον χώρο της εργασίας και η άδεια πατρότητας, έχει χρησιμοποιήσει τσαχπινιές στα γενέθλια Χατζηδάκη, με την τούρτα-σουπερμαν (των ιδιωτικοποιήσεων), έχει βάλει όλα τα κανάλια να στέκονται ουδέτερα στο ν/σ, έχει αμολήσει τα στελέχη της ΝΔ να «εξηγούν» την προστασία που προσφέρει το τερατούργημα στους εργαζόμενους, αλλά έχουν ξυπνήσει ακόμα και τον Παναγόπουλο της ΓΣΕΕ που αναγκάζεται να συνεδριάσει, μετά το παρατεταμένο Πάσχα που προσέφερε μαζί με την κυβέρνηση, αντί για αγωνιστική Πρωτομαγιά.

Η ΑΔΕΔΥ και πολλά σωματεία και ομοσπονδίες έχουν ήδη κηρύξει την πρώτη απεργιακή απάντηση, στις 3 Ιούνη και το πρώτο συλλαλητήριο, στις 26 Μάη.

Μετά από πολλά χρόνια και επανειλημμένες προσπάθειες της αριστεράς στα σωματεία και συνδικάτα, οι απεργιακές κινητοποιήσεις δεν συνδέονται με την ψήφιση ενός νόμου, πολύμορφες και πολλές δράσεις προγραμματίζονται από συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες που δεν το συνήθιζαν, ενώ εμφανίζονται άρθρα, αναλύσεις, γίνονται συσκέψεις, συζητήσεις κ.ά. από δικτυώσεις και φορείς, συλλογικότητες που δεν είναι συνδικαλιστικές ή εργατικές.

Η κοινωνία δείχνει να καταλαβαίνει τι συμβαίνει, από ποιους και γιατί.

Η τυπική και «κουρασμένη» αντίδραση φαίνεται να έχει πιθανότητες να αντικατασταθεί από αληθινούς και πιο μαζικούς αγώνες, όχι «για την τιμή των όπλων», όχι συμβολικά, όχι με την «πεπατημένη».

Για άλλη μια φορά, λοιπόν, έχουμε να επιλέξουμε τρόπο για να βγούμε στο δρόμο, για να μεγαλώσουμε και να εκφράσουμε τις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις, για να συγκεντρώσουμε δυνάμεις, για να επιχειρήσουμε να αποσυρθεί το ν/σ, να μείνει στα χαρτιά, να το πληρώσει ακριβά η κυβέρνηση, να «συμμαζεωθεί» λίγο η μεγάλη εργοδοσία και το κεφάλαιο. Να ακουστεί μαζικά κι αποφασιστικά το «Ως εδώ»!

Το πλήθος και η σύνθεση του κόσμου που καλείται να βγει στο δρόμο των αγώνων είναι «στοίχημα» που μπορεί να κερδηθεί.

Η Πρωτομαγιά, αλλά και το πρόσφατο ΓΣ της ΑΔΕΔΥ, έδειξαν ότι υπό τη συσσωρευμένη οργή του κόσμου και την ακραία πολιτική της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, δημιουργούνται στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες πιέσεις ικανές να δώσουν ευκαιρίες για να σπάσει η χλιαρή και τετριμμένη αντίδραση των τελευταίων χρόνων.

Ο ρόλος των συνδικάτων

Οι ηγεσίες των συνδικάτων ποτέ δεν ήταν επαναστατικές ή ριζοσπαστικές στην πλειονότητα του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος. Συνήθως ήταν ρεφορμιστικές, σοσιαλδημοκρατικές και με ροπή στις διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία ή το κράτος κι όχι στην προώθηση

ΜΑΖΙΚΟΣ, ΕΝΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

να μην περάσει το νομοσχέδιο Χατζηδάκη

- Κάτω τα χέρια από το θωρο-Καμιά μεταβολή στο ωράριο σε βάρος των εργαζομένων
- Όχι στους περιορισμούς στη λειτουργία των συνδικάτων
- Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας
- Μαζικές προσλήψεις-Μόνιμη και Σταθερή δουλειά για όλους/ες
- Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις

the **PROJECT.gr** resist reclaim revolt

Η ΑΔΕΔΥ και πολλά σωματεία και ομοσπονδίες έχουν ήδη κηρύξει την πρώτη απεργιακή απάντηση, στις 3 Ιούνη και το πρώτο συλλαλητήριο, στις 26 Μάη.

μαζικών αγώνων, που να συμβάλουν στην ενεργοποίηση της συμμετοχής των μελών τους στις συλλογικές διαδικασίες. Αυτό είναι ένα γενικό πρόβλημα. Όπως και το ότι το σύστημα, ακόμα κι όταν υπάρχουν πιο μαχητικές και ριζοσπαστικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, προσπαθεί να τους προσφέρει προνόμια κι όχι διευκολύνσεις δράσης και να τις «εξαγοράσει», έστω σε κάποιο βαθμό, αποκόποντας τες από τα μέλη που εκπροσωπούν και αδυνατίζοντας την ισχύ και την αξιοπιστία των συνδικάτων ολόκληρων. Αυτά

δεν είναι καινούρια, τα έχει γράψει η Ρόζα Λούξεμπουργκ, στο «Μαζική Απεργία-Κόμμα-Συνδικάτα».

Τα τελευταία χρόνια οι ηγεσίες έδειξαν τείχος αναισθησίας κι ανεπηρέαστες από την πληθώρα αντεργατικών διατάξεων και πρακτικών. Ο κόσμος της δουλειάς τα απαξίωσε, μη νιώθοντάς τα ως συλλογικό αποκούμπι για τα όλο και αυξανόμενα προβλήματά του. Έμεινε μόνος ο καθένας με τα ζόρια του και απέναντι στους εργοδότες.

Ωστόσο, δεν δημιουργήθηκαν κάποια άλλα μαζικά, συλλογικά ερ-

Εργασίας»

Χατζηδάκη

γαλεία του εργατικού κινήματος και αυτήν τη στιγμή, που φαίνεται να επιδρούν περισσότερο οι πιέσεις στα υπάρχοντα συνδικάτα, αυτά είναι που μπορούν να συγκεντρώσουν και να καλύψουν τα μέλη τους. Εντός των συνδικάτων μπορούν και πρέπει να λειτουργούν οργανωμένα σχήματα, ώστε να παλεύουν για τη λήψη αγωνιστικών και συλλογικών δράσεων και να προωθούν τη συμμετοχή όλων, όσο πιο ενεργά, στα σωματεία, απευθυνόμενα στο σύνολο των εργαζομένων που εκπροσωπούνται.

Η εκνευριστική και παγερή αδράνεια των συνδικαλιστικών γραφειοκρατικών πλειοψηφιών για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα έχει οδηγήσει την Αριστερά και την Αυτονομία σε αναζητήσεις πέρα κι έξω από τα θεσμικά όργανα των εργαζομένων, τα «επίσημα» συνδικάτα. Όταν δεν υπάρχουν κινητοποιήσεις, είναι θεμιτό να γίνονται προσπάθειες κάλυψης του κενού τους.

Όμως, είναι απαραίτητο να προσέξουμε ως αριστερές και ταξικές δυνάμεις, να μην υποπέσουμε σε τακτικές ή και θεωρίες υποκατάστασης ή/και αντιπαράθεσης με τα συνδικάτα. Το ΠΑΜΕ, με πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις, δεν κατάφερε να λειτουργήσει με αυτόν τον τρόπο. Το ΠΑΜΕ, επιπλέον, μπορεί και πρέπει να προσφέρει τις πολύτιμες δυνάμεις του, στο μαζικό κίνημα, μαζί με την υπόλοιπη αριστερά, αν θέλει στ' αλήθεια να ξεφύγουμε από τη στασιμότητα και τον έλεγχο των δράσεων από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Όλοι θα κριθούμε από τη συνεισφορά μας στην αποτροπή της ακραία αντεργατικής πολιτικής που νομοθετείται σταδιακά και από όλες τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων.

Αυτό που μπορεί να φέρει ανατροπές και πραγματική αλλαγή των συσχετισμών στα συνδικάτα και άρα, μεγαλύτερων δυνατοτήτων κινητοποίησης των μελών τους, είναι η ένωση των δυνάμεων της Αριστεράς, τόσο σε κινηματικό, όσο και σε εκλογικό επίπεδο. Η πολυδιάσπαση κι ο κατακερματισμός έχουν αφήσει το περιθώριο να βγαίνει πια μέχρι και η Δεξιά πλειοψηφούσα ακόμα και στην ΑΔΕΔΥ, αλλά και σε σημαντικές και μεγάλες ομοσπονδίες και σωματεία.

Μαζική, ενωτική δράση

Οι μάχες που έρχονται, έχουν πιθανότητα να ξεφύγουν από το συμβο-

λισμό και την κινητοποίηση αγωνιστικών μειοψηφιών και άρα, να κερδίσουν εν μέρει ή περισσότερο, μόνο αν συμμετέχουν εργαζόμενες κι εργαζόμενοι ευρύτερης πολιτικής και συνδικαλιστικής τοποθέτησης. Κι αυτός δεν μπορεί παρά να είναι σημαντικός μας στόχος!

Εξάλλου, η επίθεση που γίνεται στα συνδικάτα, ιδιαίτερα σε αυτό το ν/σ, απαιτεί συσπειρωμένη και δυναμική απάντηση, υποστηρίζοντας την ανάγκη ύπαρξής τους και την ανεξάρτητη λειτουργία τους από τον κρατικό μηχανισμό και τους εργοδότες. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, όσο γραφειοκρατικές κι αν είναι, αναγκάζονται να δικαιολογήσουν το ρόλο τους κι αυτός είναι ακόμα ένας λόγος μεγαλύτερης ενεργοποίησής τους. Αυτό μπορούμε και πρέπει να το εντείνουμε, όσες κι όσοι προσπαθούμε τόσα χρόνια να ενισχύσουμε την κινηματική συμμετοχή των συναδελφισσών και συναδελφών μας.

Οι γενικές συνελεύσεις, που λόγω covid (λογικά ως ένα βαθμό, αλλά κι επίτηδες, για όσους έψαχναν τρόπο να τις ξεφορτωθούν) έχουν «ξεχαστεί» στους χώρους δουλειάς, οι ενημερώσεις, εξορμήσεις και περιοδείες, αλλά και η «εξαγωγή» των προβλημάτων που φέρνει το ν/σ σε όλους τους κοινωνικούς χώρους (γυναικείες-φεμινιστικές συλλογικότητες, δημοτικές κινήσεις, γειτονιές κ.ά.), είναι επείγοντα βήματα που μπορούν να ενισχύσουν τη συμμετοχή της βάσης της κοινωνίας στο αγωνιστικό μέτωπο, δεσμεύοντας με πολύ πιο πειστικό κι αποτελεσματικό τρόπο, ακόμα και τις πιο συμβιβασμένες ηγεσίες, ενώ ταυτόχρονα, μπορούν να συγκεντρώνουν πραγματικές και σταθερές δυνάμεις σε ταξικό επίπεδο, χρήσιμες κι απαραίτητες για το κινηματικό μέλλον και τις ανατροπές που χρειαζόμαστε.

Οι μαζικοί κι ενωτικοί αγώνες, η σύμπραξη της αριστεράς και των ταξικών δυνάμεων μέσα στα συνδικάτα, μπορούν να δημιουργήσουν νέες κινητοποιήσεις και δράσεις, όχι μόνο τη μέρα της ψήφισης του τετρατομήματος, να απλώσουν τις αντιδράσεις, να δώσουν νικηφόρες μάχες κι αυτό αξίζει να το παλέψουμε με πολύ συγκεκριμένη προσήλωση, για να μετρήσουμε αποτελέσματα υπέρ της τάξης μας, είτε άμεσα, είτε σε κοντινό μέλλον.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ

Παρά τις σφοδρές αντιδράσεις φεμινιστικών οργανώσεων και το σφυροκόπημα νομικών και επιστημονικών φορέων για την παραβίαση διεθνών συνθηκών, τελικά το διαβόητο νομοσχέδιο Τσιάρα που αναμορφώνει το οικογενειακό δίκαιο, ψηφίστηκε από τη βουλή και πλέον είναι νόμος του κράτους. Είναι ενδεικτικό ότι το συγκεκριμένο πόνημα συνάντησε σκληρή κριτική ακόμα και από το εσωτερικό της ΝΔ, με αποκορύφωμα τις αρνητικές ψήφους των Γιαννάκου και Κεφαλογιάννη, την ώρα που ο συνάδελφός τους Γ. Λοβέρδος, ξεστόμιζε χυδαιότητες για τους κακοποιητικούς συζύγους -που κατά την κρίση του- μπορεί να είναι καλοί πατεράδες. Τα εύπορα λόμπι ορισμένων μαμπάδων (που βρίσκονταν σε ανοιχτή διαβούλευση με του υπουργείου) αποκρύπτουν ότι το νομοσχέδιο θα διευκολύνει την έκθεση σε αυξημένους κινδύνους για τα παιδιά θύματα ή μάρτυρες ενδοοικογενειακής βίας και τις κακοποιημένες γυναίκες. Είναι βέβαιο ότι αυτές οι αντιδραστικές αλλαγές θα δημιουργήσουν μια ακόμα πιο δύσκολη καθημερινότητα για αρκετούς χωρισμένους γονείς και τα παιδιά τους. Η υιοθέτηση μιας δέσμης μέτρων για την ενίσχυση της κοινωνικής στήριξης και κοινωνικοποίησης της φροντίδας (δημιουργία εξειδικευμένων οικογενειακών δικαστηρίων, με λειτουργία εντός τους ειδικών ψυχοκοινωνικών υπηρεσιών, δημόσια και δωρεάν διαμεσολάβηση για την επίλυση των οικογενειακών διαφορών στις περιπτώσεις που μπορούν να επιτευχθούν συναινετικές λύσεις, δημόσια και δωρεάν συμβουλευτική γονέων, αξιοπρεπή ενίσχυση σε όλους τους χαμηλού εισοδήματος ή άνεργους χωρισμένους γονείς κ.α.), θα αποτελούσε μια πραγματική τομή για το οικογενειακό δίκαιο.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ KANNAΒΗ

Με τις ψήφους των κυβερνητικών βουλευτών εγκρίθηκε από τη βουλή, το νομοσχέδιο του υπ. Ανάπτυξης που επιτρέπει την παραγωγή τελικών προϊόντων φαρμακευτικής κάνναβης όλων των μορφών. Και μάλιστα με μια μεγαλειώδη «κωλοτούμπα», με τον Άδωνι Γεωργιάδη να ζητάει συγνώμη και να αναγνωρίζει το θετικό ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε πρώτος ανοίξει το δρόμο για τη συγκεκριμένη «μπίζνα» (από την ψηφοφορία απείχε η ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ, στο πλαίσιο της απόφασής της να μην μετέχει σε ονομαστικές

ψηφοφορίες όσο αυτές δεν είναι αυτο-πρόσωπες). Ήδη μεγάλοι παίκτες του κλάδου έχουν ενταχθεί στο καθεστώς ενίσχυσης του αναπτυξιακού νόμου, αποδεικνύοντας ότι μπροστά στην εξυπηρέτηση κάθε είδους «επενδυτή» ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ τα βρίσκουν μια χαρά. Πέρα από την αμφίβολη αποτελεσματικότητα των συγκεκριμένων σκευασμάτων, υπάρχει και η περιβαλλοντική επιβάρυνση από την καλλιέργεια της πρώτης ύλης σε θερμοκήπια, εφόσον απαιτείται πάρα πολύ νερό και τεράστια ποσότητα ενέργειας (χρησιμοποιούνται ενεργοβόρες λάμπες). Όπως ήταν φυσικό, στη δημόσια συζήτηση επανήλθε αν το νομοσχέδιο αυτό είναι ένα βήμα για την αποποινικοποίηση της κάνναβης, που θα περιόριζε σε μεγάλο βαθμό την δραστηριότητα των παράνομων κυκλωμάτων εμπορίας. Σε κάθε περίπτωση, το επίδικο παραμένει η εξάλειψη των αιτιών που οδηγούν τους ανθρώπους στις εξαρτήσεις από ψυχοτρόπες ουσίες.

«ΠΟΔΑΡΙΚΟ» ΠΥΡΚΑΓΙΩΝ ΑΠΟ ΝΩΡΙΣ...

Η πρόσφατη πυρκαγιά στα Γεράνεια Όρη, που ξεκίνησε στο Σχίνο Κορινθίας και έφτασε μέχρι τα Μέγαρα, ολοκλήρωσε την περιβαλλοντική καταστροφή του πευκοδάσους, δεδομένου ότι τον Ιούλιο του 2018 είχε καεί η ανατολική πλευρά τους, προς την Κινέτα. Τα πάνω από 70.000 στρέμματα δασικής έκτασης και οι δεκάδες κατοικίες που έγιναν στάχτη, θα μπορούσαν να είχαν αποτραπεί αν υπήρχε η κατάλληλη πρόληψη των δασικών πυρκαγιών. Παρά το γεγονός ότι η αντιπυρική περίοδος τυπικά είχε ξεκινήσει, οι αναγκαίες εργασίες προστασίας (σύστημα πυροπροστασίας, διάνοιξη και συντήρηση δασικών δρόμων, απομάκρυνση των υπολειμμάτων βλάστησης από οικόπεδα κλπ) έχουν δρομολογηθεί για αργότερα, με ορίζοντα ολοκλήρωσης καλό Ιούλιο! Ειδικά σε μια περιοχή με ιδιωτικές δασικές εκτάσεις, που την ορέγονται διάφορα επιχειρηματικά συμφέροντα, οι παρεμβάσεις αυτές έπρεπε να ήταν προτεραιότητα της Πολιτικής Προστασίας. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις χρόνιες ελλείψεις της Πυροσβεστικής σε προσωπικό και μέσα, κατέστησε «αναπόφευκτη» την καταστροφή ενός ακόμη σημαντικού πνεύμονα πρασίνου δίπλα στην Αττική. Αντί για μέτρα δασοπροστασίας, όλη η κυβερνητική δραστηριότητα εξαντλείται στα «δωράκια» προς τα διάφορα αρρακτικά της «πράσινης ανάπτυξης» και του real estate, που βλέπουν τη δασική γη ως εμπόρευμα και την προστασία της φύσης ως «περιττό κόστος».

Το lockdown έφυγε, η εγκληματική πολιτική παραμένει

Του Σπύρου Αντωνίου

Με το τρίτο κύμα της πανδημίας ακόμα εδώ (πάνω από 50 θάνατοι και χιλιάδες κρούσματα καθημερινά, περίπου 600 διασωληνωμένους), εν μέσω πανηγυρισμών, η κυβέρνηση προχώρησε στο άνοιγμα του Τουρισμού και στην επανέναρξη μιας σειράς οικονομικών δραστηριοτήτων.

Για το επόμενο διάστημα τα ταξίδια προς τα νησιά θα γίνονται υπό προϋποθέσεις (πιστοποιητικό εμβολιασμού, self και rapid test 24 ωρών, αρνητικό PCR test 72 ωρών) και τους ανεπαρκείς-όπως απέδειξε η περσινή εμπειρία- δειγματοληπτι κούς ελέγχους στις πύλες εισόδου. Οι απαιτήσεις της τουριστικής βιομηχανίας, των μεγαλοξενοδόχων και των εφοπλιστών, για άλλη μια φορά, μπήκαν πάνω από την υγεία των εργαζομένων του κλάδου, των επισκεπτών και του ντόπιου πληθυσμού. Ήδη ο υπουργός Ναυτιλίας ανακοίνωσε αύξηση της πληρότητας στα πλοία στο 85% με καμπίνες και στο 80% χωρίς καμπίνες. Από τη Ιουνίου τίθεται σε λειτουργία και το διαβόητο ευρωπαϊκό πιστοποιητικό για όσους έχουν εμβολιαστεί ή έχουν κάνει test. Από την 1η Ιουλίου όλα τα κράτη μέλη θα πρέπει να το αναγνωρίζουν. Την ίδια ώρα, μετά το φιάσκο της συνέντευξης Θεοχάρη στο BBC, η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει τη Βρετανία και τη Ρωσία να άρουν τους περιορισμούς για τα ταξίδια προς την Ελλάδα.

Το αναποτελεσματικό-6μηνο lockdown «μας τελείωσε» και επίσημα, μαζί με τα αστεία sms μετακίνησης. Στην πραγματικότητα (και ειδικά μετά τα γεγονότα στη Ν. Σμύρνη και τις μαζικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν), οι όποιες απαγορεύσεις είχαν μετατραπεί σε «άταφο νεκρό». Όταν εκατομμύρια εργαζόμενοι πηγαиноέρχονταν στη δουλειά τους και συνωστίζονταν σε χώρους εργασίας και ΜΜΜ, η επιβολή «καραντίνας» στην άθληση, την ψυχαγωγία και την κοινωνική διαμαρτυρία, αποκάλυπτε και στον πιο καλοπροαίρετο/η την περιτολή ελευθεριών με πρόσχημα τον υγειονομικό κίνδυνο. Διατηρεί-

ται βέβαια η νυχτερινή απαγόρευση κυκλοφορίας, προφανώς «για συμβολικούς και παιδαγωγικούς λόγους», όπως θα έλεγε και ο υπουργός Επικρατείας, Γ. Γεραπετρίτης. Το ίδιο και το απαγορευτικό για τους φοιτητές/τριες στις σχολές, μαζί με διάφορους ακόμα παραλογισμούς: στο αυτοκίνητο με 4 επιβάτες κολλάει, στο αεροπλάνο με 120 άτομα δεν κολλάει.

Με την παγκόσμια επιστημονική κοινότητα να προειδοποιεί για τα καινούργια και απειλητικά στελέχη

θούν, περίμεναν το «εύκολο» εμβόλιο προκειμένου να εμβολιαστούν στο σπίτι, είναι ενδεικτική της πολιτικής «όλα για τον τουρισμό». Παράλληλα, εβδομήντα νοσηλευτές από το «Αττικόν» κλήθηκαν να μεταβούν στα 14 νησιά του Αιγαίου (που ανήκουν στην ομάδα των 19 μεγαλύτερων νησιών-πλην Κρήτης και Εύβοιας), για να συνδράμουν στον εμβολιασμό και μάλιστα θα πληρώσουν εισιτήρια και διαμονή από την τσέπη τους!

Κυρίως δεν υπάρχει καμιά ανάλογη

των υγειονομικών και τις δυνάμεις της Αριστεράς, της εγκληματικής επιλογής μη ενίσχυσης του ΕΣΥ, με τα νοσοκομεία ακόμα υπό πίεση, χωρίς υλικά, με ανεπαρκές και εξουθενωμένο προσωπικό. Ούτε καν η χιλιοειπωμένη ανάγκη μαζικών τεστ και αποτελεσματικής ιχνηλάτησης, που έχουν αντικατασταθεί με την «αυτοδιάγνωση» και το «μπάχαλο» εβδομάδων με τα self-tests.

Από τα 60 εκατ. δωρεάν self-tests για όλους, όπως υποσχόταν ο Α. Σκέρτσος πριν δύο μήνες, έχουν διατεθεί μόλις 14 εκατ. και φτάσαμε καλοκαίρι για να διατεθούν σε όλους τους εργαζόμενους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, τις επόμενες δύο εβδομάδες. Ενώ μέχρι πρότινος, υπήρχε ένα υποχρεωτικό τεστ σε ορισμένους κλάδους, μετά και την άρνηση των εργοδοτικών ενώσεων να επωμιστούν το κόστος για τον δεύτερο έλεγχο της εβδομάδας. Σε μαθητές και εκπαιδευτικούς τα τεστ έχουν μειωθεί σε ένα την εβδομάδα, αλλά το χειρότερο είναι ο μεγάλος αριθμός ψευδώς θετικών τεστ στα σχολεία και η επιβάρυνση των δημόσιων δομών για τους επανελέγχους των ύποπτων κρουσμάτων.

Πίσω από τη στρατηγική των αναξιόπιστων self-tests και του εμβολιαστικού προγράμματος που προχωρά αργά, η κυβέρνηση κρύβει την ανυπαρξία ουσιαστικών μέτρων ενίσχυσης του δημόσιου συστήματος υγείας, την απουσία πολιτικής βούλησης για την πραγματική επιδημιολογική επιτήρηση του ιού. Ήδη τις τελευταίες μέρες, ο ρυθμός μείωσης των κρουσμάτων έχει ανακοπεί, ενώ παρατηρείται σημαντική επιβάρυνση στη Δυτική Ελλάδα και σε αρκετά νησιά. Αν υπάρξει βέβαια γενικευμένη έξαρση από το άνοιγμα της αγοράς και του τουρισμού χωρίς υγειονομικά πρωτόκολλα, η εξήγηση είναι φυσικά έτοιμη, πάντα στο πλαίσιο της επικοινωνιακής διαχείρισης της πανδημίας και της προστασίας του κεφαλαίου. Θα φροντίσουν να μας σερβίρουν ξανά το αφήγημα της «ατομικής ευθύνης». Θα ακούσουμε ξανά για τους κατοίκους των νησιών που δεν σπεύδουν να εμβολιαστούν και τους νέους που διασκεδάζουν όρθιοι, αντί καθήμενοι. Έστω και χωρίς μουσική.

*** Πίσω από τη στρατηγική των αναξιόπιστων self-tests και του εμβολιαστικού προγράμματος που προχωρά αργά, η κυβέρνηση κρύβει την ανυπαρξία ουσιαστικών μέτρων ενίσχυσης του δημόσιου συστήματος υγείας, την απουσία πολιτικής βούλησης για την πραγματική επιδημιολογική επιτήρηση του ιού.**

του ιού, η κυβέρνηση μας καλεί να βάλουμε «το κεφάλι στην άμμο» και να υποκρινόμαστε ότι ο κίνδυνος του covid πέρασε, πλειοδοτώντας στον καλό καιρό της περιόδου και τα απαραίτητα εμβόλια, που από μόνα τους όμως δεν αρκούν να αναχαιτίσουν τον ιό. Η εκτίμηση για συλλογική ανοσία μέσα στο καλοκαίρι, μοιάζει όλο και περισσότερο με καλλιέργεια ψεύτικων ελπίδων και ευχολόγια. Πλήρως εμβολιασμένο, μέχρι σήμερα, είναι κάτω από το 20% του πληθυσμού και μάλιστα χωρίς κριτήρια εμβολιαστικής ισότητας.

Εμβολιασμός

Μετά τα μικρά και μεσαία νησιά, με το σχέδιο «Γαλάζια Ελευθερία», σειρά στον καθολικό εμβολιασμό παίρνουν οι κάτοικοι και των μεγαλύτερων νησιών, ενώ η σχετική πλατφόρμα των ραντεβού δεν έχει ανοίξει για όλες τις ηλικιακές ομάδες. Η επιλογή της κυβέρνησης να χορηγήσει τα μονοδοσικά εμβόλια της Johnson&Johnson στους νησιώτες, την ώρα που άνθρωποι με σοβαρά προβλήματα υγείας, οι οποίοι δεν μπορούν να μετακινη-

προτεραιότητα για τους ευάλωτους πληθυσμούς, όπως τους φυλακισμένους, τους πρόσφυγες στα κέντρα κράτησης ή τους εργαζόμενους που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, ενώ με «πιλότο» τη σχετική απόφαση για την ΕΜΑΚ, ανοίγει ο δρόμος για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό και τα «προνόμια» που θα απολαμβάνουν όσοι είναι πλήρως εμβολιασμένοι.

Συγχρόνως, η μετατροπή του ΕΣΥ σε σύστημα μίας νόσου έχει εκτινάξει τη λοιπή νοσηρότητα και επιφορτίζει ακόμα περισσότερο τα νοσοκομεία, τώρα που επανέρχεται σταδιακά η κανονική λειτουργία των χειρουργείων. Μόνο στο «Θριάσιο» πάνω από 1.000 ασθενείς είναι σε λίστα αναμονής για να χειρουργηθούν.

«Self-tests»

Για τους κυβερνώντες, τίποτα δεν πρέπει να διαταράξει την επανεκκίνηση της καπιταλιστικής μηχανής και ειδικά την κερδοφορία «της βαριάς βιομηχανίας της χώρας», όπως αρέσκονται να αποκαλούν τον τουρισμό τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Ούτε καν η διαρκής υπενθύμιση, από τα σωματεία

ΟΧΙ στις ΣΔΙΤ – τα νοσοκομεία δεν είναι εταιρείες!

Πιστή στη λογική της εμπορευματοποίησης των δημόσιων αγαθών, η κυβέρνηση προετοιμάζει την ιδιωτικοποίηση μιας σειράς νοσοκομείων, μέσω ΣΔΙΤ, στο πλαίσιο του πολυδιαφημισμένου προγράμματος «Ελλάδα 2.0», που στο κέντρο του έχει τη μοιρασιά των εκατομμυρίων ευρώ που αναμένουν οι εγχώριοι και μη καπιταλιστές, από το Ταμείο Ανάκαμψης.

Την υγειονομική κρίση ως ευκαιρία για επιχειρηματικά κέρδη, ακόμα και στο πεδίο της Υγείας, βλέπει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ο «πιο καλός μαθητής της ΕΕ», σύμφωνα με πρόσφατο άρθρο του Economist. Και μάλιστα σε μια περίοδο, που αποδείχτηκε ότι χωρίς ισχυρά, πλήρως στελεχωμένα και επαρκώς χρηματοδοτούμενα, δημόσια συστήματα υγείας, δεν είναι εφικτό να αντιμετωπιστούν πανδημίες όπως αυτή του κορωνοϊού.

Στο στόχαστρο το Ασκληπιείο

Τα μεγαλεπήβολα σχέδια των φανατικών οπαδών της αγοράς, αποκαλύφθηκαν από τις προετοιμασίες και την σχετική επιβεβαίωση της διοίκησης στο «Ασκληπιείο Βούλας». Με ένα Δ.Τ. στις 18/5, ο διοικητής του νοσοκομείου, ενημέρωνε γεμάτος ενθουσιασμό για την προοπτική περαιτέρω εμπλοκής των ιδιωτών στη χρηματοδότηση του νοσοκομείου και στην προσέλκυση επενδυτών:

«Είναι μεγάλη μας τιμή που το νοσοκομείο μας επιλέχθηκε μαζί με πέντε άλλα μεγάλα και πρωτοπόρα νοσοκομεία της Αττικής για να προβληθεί σε διεθνές επίπεδο, η επιτυχής αντιμετώπιση της πανδημίας από το Εθνικό Δημόσιο Σύστημα Υγείας (...). Επιπλέον, στα πλαίσια του προγράμματος ΕΛΛΑΔΑ 2.0 όπου προβλέπονται επενδύσεις 1.500.000.000€ στον τομέα της υγείας στην Ελλάδα, η προβολή των νοσοκομείων που έχουν την δυνατότητα να διεκδικήσουν μεγάλο κομμάτι αυτών και να τις απορροφήσουν, είναι αυταπόδεικτα σημαντική. Η δε προβολή των όσων έχουν επιτευχθεί και αλλάζουν την εικόνα των νοσοκομείων μέσω του επιτυχημένου μοντέλου των δωρεών, είναι αυτονόητο ότι θα βοηθήσει στην προσέλκυση ακόμα περισσότερων».

Λογική αντίδραση για ένα διοικητή που αυτοδιαφημίζεται ως μάντζερ που δούλεψε στην οργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 και βλέπει το ξεπούλημα των δημόσιων νοσο-



κομείων, ως προαναγγελία της «Νέας Εποχής». Γιατί για τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη, η επιστροφή στις αποτυχημένες συνταγές τις Θάτσερ και του Ρήγκαν από οπισθοδρόμηση, φαντάζει ως «πρόοδος». Ήδη μάλιστα η διοίκηση του Ασκληπιείου έχει προχωρήσει σε συζητήσεις με επενδυτές από Ελβετία και αλλού, για να εντάξουν το «business plan» του νοσοκομείου στα οφέλη του Ταμείου Ανάκαμψης, κάτι που προϋποθέτει τη λειτουργία του με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Οι ιδέες αυτές δεν είναι τωρινή καινοτομία, ούτε προέκυψαν λόγω των σημερινών συνθηκών. Οι κοινοπραξίες, υπό τη μορφή συμπράξεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, εφαρμόζονται εδώ και μια δεκαετία στην Ελλάδα. Κυρίως στην κατασκευή δημόσιων υποδομών, δρόμων, σχολείων, αλλά και σε μια σειρά υπηρεσίες, ιδιαίτερα στους ΟΤΑ. Το κεφάλαιο με αυτό το «εργαλείο» κατοχυρώνει πεδία δράσης που του αποφέρουν κέρδη, χωρίς κανένα επιχειρηματικό ρίσκο.

Από τη δεκαετία του 1980, στη Βρετανία, στις ΗΠΑ κ.α. εταιρείες και τράπεζες θησαυρίζουν στις πλάτες όλων μας. Πριν από μερικά χρόνια, μια μελέτη του ΤΕΕ ανέφερε χαρακτηριστικά: «Στο Ηνωμένο Βασίλειο υπολογίστηκε ότι το συνολικό κόστος κατασκευής νοσοκομειακών μονάδων μέσω ΣΔΙΤ ήταν έως και πέντε φορές υψηλότερο από ό,τι εάν αυτές κατασκευάζονταν απευθείας από το Δημόσιο. Το κόστος συντήρησης και λειτουργίας ήταν κατά πολύ υψηλότερο, ο αριθμός των ασθενών που μπορούσε να εξυπηρετηθεί μικρότερος και η ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών φτωχότερη. Τα

ίδια ακριβώς προβλήματα παρατηρήθηκαν και στις σχολικές μονάδες που κατασκευάστηκαν με ΣΔΙΤ».

Αντίδραση του σωματείου

Μόλις έγινε γνωστή η μεθόδευση της διοίκησης, άμεση υπήρξε η αντίδραση του σωματείου εργαζομένων του νοσοκομείου και τοπικών φορέων. Σε ένα κατάμεστο αμφιθέατρο, γεμάτο από εργαζόμενους που αγωνιούν για το μέλλον του νοσοκομείου και εξεγείρονται απέναντι στα σχέδια της κυβέρνησης για ιδιωτικοποίηση μέρους ή όλου του Ασκληπιείου, η Γ.Σ. πήρε ομόφωνη απόφαση, διαμνύοντας προς κάθε κατεύθυνση: «δεν δεχόμαστε καμία ΣΔΙΤ, δεν θέλουμε επενδύσεις, αλλά γενναία κρατική χρηματοδότηση. Η υγεία είναι δικαίωμα για όλους, δεν πωλείται, δεν αγοράζεται».

Στην ανακοίνωση του σωματείου, αποκαλύπτεται όλος ο φιλοεπιχειρηματικός σχεδιασμός της κυβέρνησης και οι ταξικοί διαχωρισμοί που επωάζονται, πίσω από τα ωραία λόγια των τεχνοκρατών:

«η κυβέρνηση Μητσοτάκη εντάσσει το νοσοκομείο μας στον σχεδιασμό ανάπτυξης του παραλιακού μετώπου, όπου η επένδυση λήτση στο Ελληνικό κατέχει περίοπτη θέση. Θέλουν ένα νοσοκομείο που θα υποδέχεται τους πλούσιους κατοίκους της νέας πόλης του Ελληνικού, τους πελάτες των ασφαλιστικών εταιρειών, τους έχοντες. Θέλουν ένα νοσοκομείο όπου οι φτωχοί δεν θα έχουν πρόσβαση, με τον ίδιο τρόπο που θα είναι αποκλεισμένοι από τις μαρίνες, τις πλούσιες κατοικίες, τα γιοτ. Επιπλέον, θέλουν ένα νοσοκομείο όπου οι εργαζόμενοι θα σπαίνουν, θα δουλεύουν όσο πει-

το αφεντικό, θα φοβούνται.

Θέλουν ένα Ασκληπιείο μίας, δύο, πολλών ταχυτήτων. Από τη μία τα νέα κτίρια των δωρεών – επενδύσεων, όπου οι μεγαλοδιευθυντές ετοιμάζουν τις ακριβές κλινικές τους στη «νέα εποχή», οι πλούσιοι πελάτες, οι πελάτες των ασφαλιστικών εταιρειών. Από την άλλη, τα κτίρια που δεν ανακαινίζονται, οι «δευτεροκλασάτοι» γιατροί, νοσηλευτές, παρασκευαστές και διοικητικοί, οι συμβασιούχοι, οι ΟΑΕΔ, οι εργολαβικοί, οι φτωχοί ασθενείς. Οι πατρίκοι και οι πληβείοι».

Στις επόμενες δράσεις των εργαζομένων, προγραμματίζεται συνέντευξη τύπου που θα δοθεί από κοινού με την ΟΕΝΓΕ και την ΠΟΕΔΗΝ την Τετάρτη 26 Μάη και η διοργάνωση πλατιάς σύσκεψης με τους φορείς των νοτίων προαστίων της Αττικής, για τη συγκρότηση επιτροπής υπεράσπισης του δημόσιου χαρακτήρα του Ασκληπιείου. Επίσης κρίσιμο, για την ακύρωση των σχεδίων ιδιωτικοποίησης του Ασκληπιείου Βούλας, είναι ο συντονισμός με τα σωματεία εργαζομένων των υπόλοιπων νοσοκομείων που συμπεριλαμβάνονται στο «Ελλάδα 2.0» (Ευαγγελισμός, Αττικό, ΚΑΤ, Παίδων Αγ. Σοφία).

Για τους εργαζόμενους του Ασκληπιείου Βούλας ξεκινάει ένας μακρύς, επίμονος, ανυποχώρητος αγώνας. Ένας αγώνας που δεν πρέπει να τον δώσουν μόνοι τους. Η συμπαράσταση της τοπικής κοινωνίας, σωματείων, δημοτικών κινήσεων και συλλογικοτήτων γειτονιάς, όλων των κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς, θα είναι κρίσιμος παράγοντας για να ορθώσουν τείχος αντίστασης στα σχέδια ιδιωτικοποίησης του νοσοκομείου.

Η έμφυλη διάσταση του ν/σ Χατζηδάκη

Υποκρισία και Ευελιξία

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Στο διαβόητο νομοσχέδιο Χατζηδάκη, πέρα από τον παρλαναητικό τίτλο «Για την Προστασία της Εργασίας», τα πρώτα 53 άρθρα η κυβέρνηση τα προβάλλει ως τις καλές και προοδευτικές διατάξεις, με έμφυλο, θετικό πρόσημο, ως μεγάλη συνεισφορά και ευαισθησία της ΝΔ ενάντια στη σεξουαλική παρενόχληση και βία στους χώρους εργασίας, όπως και υπέρ της ισότητας, αφού θεσμοθετείται, με νόμο πλέον, η άδεια πατρότητας.

Παρόλο που, πράγματι, στο ΜΕΡΟΣ Ι του ν/σ και στο πρώτο άρθρο, κυρώνεται η Σύμβαση 190 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας για την εξάλειψη της βίας και παρενόχλησης στον χώρο της εργασίας και εναρμονίζεται η εθνική νομοθεσία, η υποκρισία είναι μεγάλη. Και αυτό δεν είναι το μόνο πρόβλημα.

Κατ' αρχάς, το ελληνικό κράτος ήταν υποχρεωμένο να κυρώσει τη Σύμβαση 190 και μάλιστα η προθεσμία έχει παρέλθει αρκετούς μήνες πριν. Η Γραμματεία Ισότητας ΑΔΕΔΥ έχει δημοσιοποιήσει σχετική ανακοίνωση, τον Ιανουάριο του 2021, όπου αναφέρεται ότι ενώ η Διεθνής Σύμβαση Εργασίας 190 αποφασίστηκε από τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας με εντυπωσιακή πλειοψηφία στις 21 Ιουνίου 2019 και με 18μηνη προθεσμία για την υποβολή της στα εθνικά Κοινοβούλια, η σχετική ημερομηνία παρήλθε άπρακτη στις 21.12.2020 στη χώρα μας, με αποτέλεσμα, η επικύρωσή της από την Ελλάδα να εκκρεμεί μέχρι σήμερα, που χρειάστηκε στην κυβέρνηση ως «τυράκι» στη φάκα του αντεργατικού τερατουργήματος που φέρνει στη βουλή.

Στο πρωτότυπο κείμενο της εν λόγω Σύμβασης (190) υπάρχουν πολύ χρήσιμα άρθρα.

Χρήσιμα άρθρα της Σύμβασης 190

Αναγνωρίζεται η ανάγκη ώστε τα Μέλη της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας να έχουν σοβαρή ευθύνη για «να προωθούν ένα γενικό περιβάλλον μηδενικής ανοχής στη βία και την παρενόχληση ώστε να διευκολύνουν την πρόληψη τέτοιων συμπεριφορών και πρακτικών και ότι όλοι οι συντελεστές στον χώρο της εργασίας πρέπει να αποφεύγουν, να προλαμβάνουν και να αντιμετωπίζουν τη βία και την παρενόχληση», όπως και η ανάγκη «υιοθέτησης ολοκληρωμένης

στρατηγικής με σκοπό την εφαρμογή μέτρων για την πρόληψη και καταπολέμηση της βίας και παρενόχλησης», «ανάπτυξης εργαλείων, καθοδήγησης, εκπαίδευσης και κατάρτισης, και ευαισθητοποίησης, σε προσβάσιμες μορφές ανάλογα την περίπτωση και η διασφάλιση αποτελεσματικών μέσων ελέγχου και διερεύνησης για περιπτώσεις βίας και παρενόχλησης, μεταξύ άλλων μέσω των επιθεωρήσεων εργασίας ή άλλων αρμοδίων αρχών».

Αυτά είναι τα καλά νέα.

Γιατί στα χρήσιμα άρθρα της Διεθνούς Σύμβασης 190, οι πρακτικές που προτείνονται βασίζονται και προϋποθέτουν την ύπαρξη μιας σειράς θεσμών και κατοχυρωμένων συλλογικών κατακτήσεων του εργατικού κινήματος, τα οποία το ν/σ Χατζηδάκη καταργεί, απενεργοποιεί και περιορίζει δραματικά στο υπόλοιπο νομοθέτημα που ακολουθεί μετά τα πρώτα 53 άρθρα.

Χαρακτηριστικά, στη Διεθνή Σύμβαση 190 αναφέρονται τα εξής (άρθρο 5): «Με σκοπό την πρόληψη και εξάλειψη της βίας και της παρενόχλησης στον χώρο της εργασίας, κάθε Μέλος θα σέβεται, προωθεί και πραγματώνει τις θεμελιώδεις αρχές και δικαιώματα στην εργασία, δηλαδή τη συνδικαλιστική ελευθερία και την πραγματική αναγνώριση του δικαιώματος συλλογικής

Στα χρήσιμα άρθρα της Διεθνούς Σύμβασης 190, οι πρακτικές που προτείνονται βασίζονται και προϋποθέτουν την ύπαρξη μιας σειράς θεσμών και κατοχυρωμένων συλλογικών κατακτήσεων του εργατικού κινήματος, τα οποία, το ν/σ Χατζηδάκη καταργεί, απενεργοποιεί και περιορίζει δραματικά.

διαπραγμάτευσης, την εξάλειψη κάθε μορφής αναγκαστικής ή υποχρεωτικής εργασίας, την πραγματική κατάργηση της παιδικής εργασίας και την εξάλειψη των διακρίσεων όσον αφορά την απασχόληση και το επάγγελμα, καθώς και θα προωθεί την αξιοπρεπή εργασία». Όμως, η «συνδικαλιστική ελευθερία και η πραγματική αναγνώριση του δικαιώματος συλλογικής διαπραγμάτευσης», τίθενται εκτός πραγματικότητας από το παρόν ν/σ, επομένως είναι αδύνατο να συνεισφέρουν στην «εξάλειψη κάθε μορφής αναγκαστικής ή υποχρεωτικής εργασίας»!

Σε άλλα σημεία αναφέρονται «νομικά, κοινωνικά, ιατρικά και διοικητικά μέτρα στήριξης για τους καταγγέλλοντες και τα θύματα», τομείς που ξέρουμε ότι στη χώρα μας, μετά από τόσα μνημόνια και την καταστροφική πανδημία, τέτοιου τύπου μέτρα, που κοστίζουν,

θεωρούνται «πολυτέλεια» και «άσκοπη σπατάλη» από τη πλευρά όλων των τελευταίων κυβερνήσεων.

Αντίστοιχες αντιφάσεις παρατηρούνται όταν στη Διεθνή Σύμβαση (πχ άρθρο 11) αναγράφεται «Κάθε Μέλος, σε διαβούλευση με τις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις εργοδοτών και εργαζομένων, θα προσπαθήσει να εξασφαλίσει ότι: (α) η βία και η παρενόχληση στον χώρο της εργασίας αντιμετωπίζεται με σχετικές εθνικές πολιτικές όπως αυτές που αφορούν την ασφάλεια και την υγεία στην εργασία, την ισότητα και τη μη-διάκριση και την μετανάστευση, (β) οι οργανώσεις εργοδοτών και εργαζομένων και οι σχετικές αρχές έχουν λάβει καθοδήγηση, πόρους, κατάρτιση και άλλα εργαλεία σε προσβάσιμες μορφές ανάλογα την περίπτωση, σχετικά με τη βία και την παρενόχληση στον χώρο της εργασίας, συμπεριλαμβανομένης της



έμφυλης βίας και παρενόχλησης...». Οι πόροι δεν διατίθενται γιατί ζούμε σε καθεστώς περιοριστικών πολιτικών διαρκείας για τις τάξεις των εργαζομένων, γιατί προτιμάται η αγορά Ραφάλ και επιθετικών πολεμικών εξοπλισμών και η ροή χρημάτων προς τη μεγάλη εργοδοσία και το κεφάλαιο. Η «ασφάλεια και η υγεία στην εργασία» έχουν υποβαθμιστεί και υποχρηματοδοτηθεί εγκληματικά, ακόμα και στην περίοδο Covid, επομένως αποκλείεται να ενισχυθούν για τις περιπτώσεις παρενόχλησεων στο χώρο της εργασίας. Όσο για τις οργανώσεις των εργαζομένων, αυτές είναι που δέχονται απαντά πλήγματα στα επόμενα άρθρα του ν/σ.

Στο δε άρθρο 12, που αφορά στους τρόπους εφαρμογής της Σύμβασης, «μέσω εθνικών νόμων και κανονισμών καθώς και μέσω συλλογικών συμβάσεων ή άλλων μέτρων που είναι σύμφωνα με την εθνική πρακτική, μεταξύ άλλων επεκτείνοντας ή προσαρμόζοντας τα υφιστάμενα μέτρα υγείας και ασφάλειας στην εργασία για να καλύπτουν τη βία και την παρενόχληση και αναπτύσσοντας συγκεκριμένα μέτρα όπου είναι απαραίτητο», είναι ηλίου φαεινότερο ότι οι Συλλογικές Συμβάσεις δεν θα μπορούν να εξασφαλίσουν τίποτα απολύτως, αφού απλά...δεν θα υπάρχουν, κάτι για το οποίο ακριβώς αυτό το ν/σ μεριμνά με ιδιαίτερη ζέση!

Η πολιτική ισότητα των φύλων απαιτεί χρηματοδότηση δημόσιων και δωρεάν δομών, για να αίρονται τα βάρη της κοινωνικής αναπαραγωγής από τις γυναίκες της εργατικής τάξης. Στην πραγματική ζωή το σύστημα και η κυβέρνηση έχουν επιλέξει ακριβώς το αντίθετο, να συρρικνώσουν τις κοινωνικές δομές ανθρώπινης φροντίδας, γι' αυτό και υλοποιούν οπισθοδρομικές πολιτικές, που ταυτίζουν τις γυναίκες με την οικογενειακή και δημογραφική πολιτική, όπως έμπρακτα αποτυπώθηκε στη δραματική αλλαγή της ΓΓΦ σε ΓΓ Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας Φύλων, τα τελευταία 2 χρόνια.

Αντιφάσεις σε βάρος των εργαζομένων

Στο πεδίο των διατάξεων του ν/σ περί της εφαρμογής της Διεθνούς Σύμβασης (ΜΕΡΟΣ II) προκύπτουν επιπρόσθετα προβλήματα.

Για παράδειγμα, στις επιχειρήσεις, αντί να προβλεφθούν όργανα πρόληψης και καταγγελίας, που να μπορούν να απευθυνθούν απρόσκοπτα και άφοβα οι εργαζόμενες-οι για περιστατικά παρενόχλησης, κακοποίησης, βίας κ.ά., ορίζεται ο ίδιος «ο εργοδότης καθώς και τα φυσικά πρόσωπα που ασκούν την εξουσία του εργοδότη στη διοίκηση προσωπικού...να παραλαμβάνουν, να διερευνούν και να διαχειρίζονται κάθε καταγγελία ή σχετική αναφορά...».

Σε άλλα σημεία αναφέρονται γιατροί εργασίας, επιθεωρητές υγείας και ορθή εφαρμογή των μέτρων υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων, όπως

και πρόγραμμα προληπτικής δράσης και βελτίωσης των συνθηκών εργασίας στην επιχείρηση, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως την οργάνωση της εργασίας, τις κοινωνικές σχέσεις, περιβαλλοντικούς και τεχνολογικούς παράγοντες, αλλά και ψυχοκοινωνικούς κινδύνους. Λίγα άρθρα παρακάτω θεσμοθετείται το ιωωρο εργασίας, οι υπερωρίες μέχρι και 13 ώρες ημερησίως, όπως και η δουλειά την Κυριακή! Όσο για τους γιατρούς εργασίας, είναι ανύπαρκτοι ακόμα και στο Δημόσιο. Σε εποχή Covid έχουν μετατραπεί οι εργαζόμενες-οι σε γιατρούς και νοσηλεύτες των ίδιων και των οικείων τους και οι ιατρικές οδηγίες και η πρόληψη είτε δίνονται τηλεφωνικά από τον ΕΟΔΥ, είτε αποτελούν ατομική ευθύνη (selftests, μάσκες, αντισηπτικά κ.ά.).

Επιπλέον, μόνο «οι επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από είκοσι (20) άτομα υποχρεούνται να υιοθετούν πολιτική για τη διαχείριση εσωτερικών καταγγελιών για περιστατικά βίας και παρενόχλησης», τη στιγμή που στην Ελλάδα είναι πάρα πολλές οι επιχειρήσεις με λιγότερα άτομα κι αυτά αφήνονται και νομικά ακάλυπτα, με το παρόν άρθρο

Ακόμα κι όταν βεβαιωθεί ότι ο εργοδότης έχει διαπράξει παρενόχληση, κακοποίηση κ.ο.κ., ο νομοθέτης εμφανίζεται και πάλι επιεικής προς τον εργοδότη, αφού είναι διατεθειμένος να μειώσει το διοικητικό πρόστιμο που επιβλήθηκε αρχικώς κατά τριάντα τοις εκατό (30%), εάν ο εργοδότης μέσα σε προθεσμία τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης επιβολής του προστίμου συμμορφωθεί με τις υποδείξεις του οργάνου που διενήργησε τον έλεγχο, παραιτηθεί από την άσκηση των ενδίκων βοηθημάτων, και εφαρμόζει εφεξής τις διατάξεις της κείμενης εργατικής νομοθεσίας...».

Διαβάζοντας τα άρθρα του «καλού τμήματος του ν/σ» μας περιμένει ακόμα μια δυσάρεστη έκπληξη: προβλέπεται απασχόληση με τηλεργασία/εξ αποστάσεων εργασία αναλόγως της φύσης των καθηκόντων του καταγγέλλοντος, εφόσον πιθανολογείται επικείμενος κίνδυνος για τη ζωή ή την υγεία ή την ασφάλεια εργαζομένου από περιστατικό ή τη συμπεριφορά βίας ή παρενόχλησης, έως ότου παύσει αποδεδειγμένα να υφίσταται ο επικείμενος κίνδυνος. Και νομοθετείται το παράλογο: να απομακρύνεται το θύμα κι όχι ο καταγγελλόμενος. Έτσι και το θύμα βιώνει δυσμενείς εξελίξεις, απομονωμένο από το περιβάλλον εργασίας του και ο καταγγελλόμενος αφήνεται σε θέση που να μπορεί να επαναλάβει, πιθανά, τη βία ή την παρενόχληση!

Σε επόμενα σημεία, αντί να προωθείται η καλλιέργεια αντισεξιστικής λογικής, συμπεριφοράς και πράξης, προβλέπεται η «Επιβράβευση των επιχειρήσεων για την ανάπτυξη δράσεων προώθησης της ουσιαστικής ισότητας των φύλων και καταπολέμησης της βίας και της παρενόχλησης στην εργασία». Με «σήμα» θα επιβραβεύονται οι

επιχειρήσεις και θα εξαργυρώνουν την όποια «ισότητα» θα έχουν εφαρμόσει, αντί να θεωρείται αυτονόητη κι αδιαπραγμάτευτη η ισότητα των φύλων!

Διάλεξαν τα χειρότερα

Στο ΜΕΡΟΣ III περιγράφονται οι ρυθμίσεις για την ενσωμάτωση της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/1158 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20ής Ιουνίου 2019 «για την ισορροπία μεταξύ της επαγγελματικής και της ιδιωτικής ζωής για τους γονείς και τους φροντιστές και την κατάρτιση της οδηγίας 2010/18/ΕΕ του Συμβουλίου».

Με αυτές τις διατάξεις θεσπίζεται η πολυδιαφημιζόμενη άδεια πατρότητας.

Η ίδια η ευρωπαϊκή οδηγία προβλέπει πολλή ευελιξία, τηλε-εργασία και γενικά, όλοι οι παράγοντες υπόκεινται σε ρυθμίσεις «ευέλικτες»: η εργασία, η άδεια, το ωράριο, ο χώρος εργασίας, τα πάντα!

Ωστόσο, σε όσα σημεία παρέχεται δυνατότητα συγκεκριμενοποίησης διατάξεων από τα Κράτη-Μέλη, η Ελλάδα έχει επιλέξει τις χειρότερες εκδοχές.

Δηλαδή, στο άρθρο 1, παρόλο που την άδεια πατρότητας δικαιούται να τη λάβει γενικότερα ο «δεύτερος γονέας», στη χώρα μας σκαλώνει μια τέτοια πρόβλεψη, αφού η τεκνοθεσία δεν επιτρέπεται στα ομόφυλα ζευγάρια και το μόνο που είναι «αποδεκτό» είναι το παρδοσιακό πατέρα-μητέρα.

Επιπλέον, όπου γίνεται αναφορά ότι τα Κράτη-Μέλη μπορούν να εξαρτούν το δικαίωμα γονικής άδειας από περιόδους προηγούμενης απασχόλησης ή από απαίτηση συγκεκριμένου χρόνου προϋπηρεσίας, ο χρόνος εργασίας/προϋπηρεσίας που διαλέγει η χώρα μας είναι ο μεγαλύτερος δυνατός, ενώ ο χρόνος της άδειας λόγω ανωτέρας βίας, είναι ο μικρότερος δυνατός.

Η τηλε-εργασία, όπως έχει διαφανεί και από το ν/σ Βορίδη για το Δημόσιο, αντικαθιστά σε πάρα πολλές περιπτώσεις τις μικρές ή μεγαλύτερες άδειες και παρέχεται πολύ συχνά ως δυνατότητα επιλογής από τον εργαζόμενο ή από την εργαζόμενη, αντί για διάφορες μορφές αδειών. Αυτό είναι πολύ επικίνδυνη πρόβλεψη, που διαβρώνει τα κεκτημένα του εργατικού κινήματος σχετικά με τον τρόπο κάλυψης πολλών αναγκών του.

Εξάλλου, οι Μητσοτάκης κι οι υπουργοί του διαφημίζουν εξαιρετικά συχνά την τηλε-εργασία, ως μέτρο ελάφρυνσης των γυναικών, θεωρώντας ότι η ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και ιδιωτικής ζωής για τους γονείς και τους φροντιστές θα επέλθει μεταφέροντας τη δουλειά στο σπίτι, συγχέοντας τη δουλειά με την προσωπική ζωή και κάνοντας τη ζωή κόλαση, τόσο στη δουλειά όσο και στο σπίτι!

Το φεμινιστικό και το εργατικό κίνημα έχουν πολλή κινηματική δουλειά άμεσα, ώστε, αφενός να ενημερώσουν τις γυναίκες της εργατικής τάξης για το ν/σ Χατζηδάκη και τις υποκριτικές διατάξεις του, αφετέρου να οργανώσουν αντιστάσεις και διεκδικήσεις.

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks



Ο ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Συλλογή κειμένων

Επιμέλεια:
Κατερίνα Παρδόλη,
Κατερίνα Σεργίδου



ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ιστορία, πολιτική και θεωρία της απελευθέρωσης των ΛΟΑΤ

Σέρι Γουλφ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
redmarks
www.redmarks.gr

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Κινητοποιήσεις ενάντια στην δουλειά τις Κυριακές

Κινητοποιήσεις έγιναν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις την Κυριακή 23 Μάη, όπου για δεύτερη συνεχόμενη Κυριακή, με πρόσχημα τα μέτρα για τον Covid-19, είχαν δικαίωμα να είναι ανοικτά εμπορικά καταστήματα και σουπερμάρκετ. Σύμφωνα με την Κοινή Υπουργική Απόφαση για τα έκτακτα μέτρα προστασίας που ισχύανε ως τη Δευτέρα 24/5 και που πιθανά να ισχύουν εκ νέου και την Κυριακή 30/5, ανοικτά θα μπορούσαν να παραμείνουν τις Κυριακές από τις 7 το πρωί ως τις 22.30 το βράδυ, τα καταστήματα τροφίμων δίνοντας ουσιαστικά το δικαίωμα να είναι ανοικτά τα σουπερμάρκετ και τα κρεοπωλεία. Επίσης τα καθαριστήρια, τα pet-shop, τα καταστήματα καπνικών και ατμιστικών προϊόντων κ.α.

Είναι εντυπωσιακό ότι αυτό το δικαίωμα δεν το είχαν τα καταστήματα αυτά όταν υπήρχε το αυστηρό lockdown και το έχουν τώρα. Είναι αστείο να λέμε ότι είναι μέτρο αντιμετώπισης του Covid-19.

Η κυβέρνηση βρήκε άλλο ένα πρόσχημα για να χτυπήσει ύπουλα το ωράριο των εργαζομένων. Με το άνοιγμα των καταστημάτων να έχει καταργήσει την πενήμερη-οκτάωρη εργασία υπό την προστασία όλων των κυβερνήσεων τα τελευταία 10 χρόνια. Και χωρίς μάλιστα οικονομική επιτυχία όπως κατά καιρούς έχουν ισχυριστεί οι ίδιοι οι εμπορικοί σύλλογοι. Μάλιστα στην Πάτρα ο Εμπορικός Σύλλογος κάλεσε τα μέλη του να πουν όχι στο άνοιγμα των καταστημάτων την Κυριακή 23/5.

Με κινητοποιήσεις φυσικά απάντησαν και οι εργαζόμενοι. Το ΕΚΑ καλούσε τα σωματεία-μέλη του σε



24ωρη απεργία, ενώ πραγματοποίησε και συγκέντρωση. Κινητοποιήσεις πραγματοποίησαν και τα σωματεία των εμποροϋπαλλήλων, η Ένωση εμποροϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης και αρκετά πρωτοβάθμια σωματεία που σε πολλές περιπτώσεις ανέδειξαν τη σύνδεση στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και το χτύπημα στο ωράριο των εργαζομένων που ολοκληρώνεται με το νομοσχέδιο Χατζηδάκη.

Απολύουν τις καθαρίστριες του ΕΦΚΑ

Στο δρόμο πετάει η διοίκηση του ΕΦΚΑ (Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης) περίπου 450 εργαζόμενες-ους στην καθαριότητα των κτιρίων του. Οι καθαρίστριες-ιστές εργάζονται εδώ και δύο χρόνια στον ΕΦΚΑ με απευθείας συμβάσεις εργασίας. Η σύμβασή τους έληγε το Μάρτη και η διοίκηση τους έδωσε παράταση ως και τις 31 Μάη.

Η προσωρινή λύση που είχε δοθεί από την προη-

γούμενη κυβέρνηση με τη δυνατότητα στους δημόσιους οργανισμούς (το ίδιο έχει γίνει και σε νοσοκομεία), δείχνει τώρα πόσο δεν ήταν πραγματική λύση. Στο ΣΥΡΙΖΑ κάνανε ότι δεν καταλαβαίνανε ότι δεν θα ήταν μόνιμα στην κυβέρνηση και έτσι η ΝΔ, πιστή στο όραμα του νεοφιλελευθερισμού και των ιδιωτικοποιήσεων, δεν έχει καμιά νομική υποχρέωση να μονιμοποιήσει ή να επαναπροσλάβει με συμβάσεις τις καθαρίστριες. Αντίθετα προτιμάει όπως ήταν αναμενόμενο να προκηρύξει διαγωνισμό για να αναλάβει εργολαβική εταιρεία τα κτίρια του ΕΦΚΑ.

Οι καθαρίστριες-ιστές πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας την Τρίτη 25 Μάη έξω από το κτίριο της διοίκησης του ΕΦΚΑ στην Αθήνα με απόφαση των Δ.Σ. της ΠΟΣΕ ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και της ΠΟΠΟΚΠ. Οι δύο Ομοσπονδίες οφείλουν να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις απαιτώντας το σταμάτημα του διαγωνισμού και τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων καθαριστριών-ιστών. Το ΜΕΤΑ καλεί σε στήριξη του αγώνα τους καθώς είναι μια μάχη για μόνιμη και σταθερή εργασία. Είναι μια μάχη που θα τη δούμε σε καθημερινό επίπεδο το επόμενο διάστημα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και μας αφορά όλους.



Σύσκεψη για δημιουργία σωματείου ερευνητών- διδασκόντων

Μια προσπάθεια που υπάρχει εδώ και 2 χρόνια για να υπάρξει σωματείο στο χώρο των researchers κορυφώθηκε στα μέσα Μάη, με τη σύγκληση σύσκεψης και την προσπάθεια ψήφισης καταστατικού για την ίδρυση σωματείου στο χώρο. Η σύσκεψη είχε μαζική συμμετοχή. 150 ήταν όσοι παρακολούθησαν από Αθήνα και άλλοι 80 όσοι παρακολούθησαν από άλλες πόλεις και κυρίως από Θεσσαλονίκη και Πάτρα.

Δυστυχώς υπήρξαν και σημαντικές απουσίες ενός τμήματος συναδέλφων-ισσών που συμμετείχαν στις συζητήσεις που είχαν προηγηθεί και μπορούν με τη συμμετοχή τους να κάνουν πιο μαζική και ενωτική μια κοινή προσπάθεια. Μια προσπάθεια να μην υπάρξει μέρα χαμένη ενάντια στον κατακερματισμό, την επισφάλεια, την αβεβαιότητα και την ελλειμματική κρατική πρόνοια και παρέμβαση σε ότι αφορά την έρευνα και τη διδασκαλία στην Ελλάδα. Η έλλειψη από τη διαδικασία ενός σημαντικού τμήματος που είχε και προηγούμενα αναπτύξει προβληματισμούς δεν βοήθησε να συζητηθούν σοβαρά ζητήματα όπως το ποιοι θα έχουν δικαίωμα εγγραφής στο σωματείο, αν για παράδειγμα θα μπουν οι επισφαλώς εργαζόμενοι στον κλάδο ή και οι μεταπτυχιακοί.

Αν η προσπάθεια καταλήξει στο να δημιουργηθεί ένα ενιαίο σωματείο και όχι δύο μέσα από τις αντιπαραθέσεις που υπήρξαν για το ποιοι μπορούν να ενταχθούν στο σωματείο και τις προβλέψεις του καταστατικού του τότε θα έχει γίνει ένα βήμα εμπρός στο να υπάρξει για πρώτη φορά στον κλάδο ένα αγωνιστικό, μαζικό, ισχυρό και ενωτικό σωματείο, ένα σωματείο που να μην αφήνει κανέναν/μία ερευνητή/τρια ακάλυπτο/η, ειδικά τώρα που το εγχείρημα βρίσκεται στην αρχή του. Δεν βρισκόμαστε σε μια περίοδο που επιτρέπει να έχουμε σωματεία που θα καλύπτουν επιμέρους μόνο τάσεις του κόσμου της εργασίας και του κλάδου, αλλά χρειάζεται να καλύπτουν με ανοιχτούς και μαζικούς όρους το σύνολό του.

Τηλε-εργασία στο Δημόσιο; Όχι, ευχαριστώ Μόνιμη και σταθερή δουλειά

Των Μπάμπε Τσίτσιρα,
εργαζόμενου στο Υπ. Ψηφιακής
Διακυβέρνησης
και Ράνιας Παπαγεωργίου
Υπ. Ανάπτυξης και Επενδύσεων

Αναρτήθηκε στις 28/4 στον ιστότοπο του Υπουργείου Εσωτερικών άλλο ένα σχέδιο νόμου που έρχεται, κατά την κυβέρνηση των «αρίστων», να ρυθμίσει το πλαίσιο αναφορικά με την τηλεργασία.

Ένα σχέδιο νόμου γεμάτο ασάφειες διατάξεις (πλήθος προεδρικών διαταγμάτων και υπουργικών αποφάσεων θα το ακολουθήσουν) και ευχολόγια για το επίπεδο των Τεχνολογιών Πληροφορικής και Επικοινωνιών (ΤΠΕ) στο δημόσιο τομέα. Είναι σαφές πως η συγκυρία (πανδημία Covid-19) λειτουργεί ακόμα μια φορά ως επιταχυντής για το μέλλον που ετοιμάζουν οι ακραία νεοφιλελεύθεροι κυβερνώντες. Περισσότερη δουλειά, ακόμα και μετά το ωράριο, μικρότερο εισόδημα, πλήρης έλεγχος της ζωής μας.

Η χρονική στιγμή που το νομοσχέδιο μπαίνει στη διαβούλευση έχει κι αυτή την εξήγησή της και συνδέεται άμεσα με το τερατούργημα του νομοσχεδίου Χατζηδάκη για τα εργασιακά που βάζει ταφόπλακα σε κατακτήσεις αιώνων (βλέπε άρθρα σελ. 3, 4-5). Η κυβέρνηση προσπαθεί με το νομοσχέδιο να καλύψει τις εγκληματικές της ευθύνες αναφορικά με τη διαχείριση της πανδημίας.

Το σημαντικότερο, ίσως, πρόβλημα του συγκεκριμένου νομοσχεδίου είναι η υπόρρητη παραδοχή πως στο Δημόσιο λειτουργούν ικανοποιητικά οι ΤΠΕ επομένως μπορεί να γίνει το επόμενο βήμα της τηλεργασίας. Είναι φανερό για όποια/ον γνωρίζει πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Το χαμηλό ποσοστό ψηφιοποίησης και διαλειτουργικότητας πληροφοριακών συστημάτων του Δημοσίου, η απαράδεκτη κατάσταση των υποδομών των πληροφοριακών συστημάτων, οι μόνιμα υποστελεχωμένες ή με μη κατάλληλο προσωπικό στελεχωμένες έως και ανύπαρκτες Διευθύνσεις και Τμήματα Πληροφορικής (που οδηγούν νομοτελειακά στην ολοένα και μεγαλύτερη ανάθεση υπηρεσιών σε ιδιωτικές εταιρείες) κρύβονται πίσω από το παραμύθι του «πατήματος ενός κουμπού» και της σκόπιμης



Το νομοσχέδιο να αποσυρθεί - το Δημόσιο χρειάζεται προσλήψεις και απλούστευση διαδικασιών και οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα σταθερή εργασία με δικαιώματα.

σύγχυσης μεταξύ της τηλεργασίας και της αναγκαίας απλούστευσης (και με ηλεκτρονικό τρόπο) των διαδικασιών του Δημοσίου, με στόχο την καλύτερη εξυπηρέτηση των πολιτών.

Γιατί λέμε όχι

Τα κυριότερα προβλήματα του νομοσχεδίου όπως αναφέρονται και στην ανακοίνωση του ΜΕΤΑ είναι:

- Η απειλή στα εργασιακά δικαιώματα καθώς θέτει σε κίνδυνο κατακτήσεις όπως το ωράριο και οι άδειες (κανονικές, αναρρωτικές, ανατροφής τέκνων κ.λπ.).
- Η απομάκρυνση των εργαζομένων από το φυσικό χώρο εργασίας και τις/τους συναδέλφισσες/ους τους η οποία εδραιώνει ένα κλίμα απομόνωσης και αποσυλλογικοποίησης, σε μια εποχή που η συσπείρωση γύρω από τα συνδικάτα και οι μαζικοί αγώνες είναι το μόνο όπλο για την αντιμετώπιση της επίθεσης που δέχεται το εργατικό κίνημα
- Η θεσμοθέτηση του διευθυντικού δικαιώματος στην επιλογή των αντικειμένων εργασίας, των τηλεεργαζόμενων και των όρων εργασίας τους. Ποιος/οι υπάλληλοι θα επιλέγονται από τις/τους Διευθύντριες/ές (οι οποίες/οι στην συντριπτική τους πλειονότητα είναι εκτός κρίσεων, με ανάθεση από την πολιτική ηγεσία) για να τηλεεργάζονται κάθε φορά;
- Η έλλειψη συγκεκριμένων μέτρων προς ενίσχυση τόσο των υλικών όσο και των ανθρωπίνων

πόρων των Τμημάτων Πληροφορικής του Δημοσίου. Το νομοσχέδιο φαίνεται περισσότερο ως ευχολόγιο παρά ως ενεργητική πολιτική ελαχιστοποίησης της γραφειοκρατίας -φυσικής και ψηφιακής- κι ενίσχυση των διαδικασιών εκείνων που θα βελτιώσουν τη σχέση του πολίτη με τη Δημόσια Διοίκηση. Όλα τα παραπάνω, χωρίς να αναφέρουμε τα προβλήματα στην υπαρκτή πραγματικότητα του Ελληνικού Δημοσίου με την ασφάλεια και την προστασία των δεδομένων τόσο των υπαλλήλων όσο και των πολιτών.

- Η μεταβίβαση της ευθύνης στον εργαζόμενο για την οργάνωση και λειτουργία του χώρου εργασίας του, για τις αντίστοιχες υποδομές αλλά και για την ασφάλεια των δεδομένων και των επικοινωνιών.

- Ο κίνδυνος επιβάρυνσης των εργαζομένων γυναικών. Με την επιβολή της τηλεργασίας από το σπίτι επιχειρούν να καταργήσουν στην πράξη τα δικαιώματα για γονικές άδειες ή ακόμη και λοχείας, παιδικούς σταθμούς, κέντρα δημιουργικής απασχόλησης παιδιών ή φροντίδας ηλικιωμένων καθώς νομιμοποιούν εμμέσως την επιστομφή της γυναίκας στον «φυσικό της χώρο» και έτσι επιτυγχάνουν το μακροπρόθεσμο στόχο των απανταχού νεοφιλελεύθερων για επανιδιωτικοποίηση της κοινωνικής αναπαραγωγής. Στη μεταμοντέρνα, ψηφιακή εκδοχή του φορντισμού, η νέα οργάνωση εργασίας επιτρέπει

στη γυναίκα να ασκεί ταυτόχρονα τους πολλαπλούς της ρόλους και επομένως πολλαπλασιάζει το βαθμό εκμετάλλευσής της από τους εργοδότες και την οικογένεια. Οι πολλαπλοί ρόλοι, στους οποίους καλούνται να ανταποκριθούν οι εργαζόμενες γυναίκες δε θα έχουν καν χρονική αλληλουχία, όπως συνέβαινε μέχρι τώρα (9πμ.-5μμ. εργασία εκτός σπιτιού και μετά τις 5μμ εργασία για τις δουλειές του σπιτιού), αλλά θα επιτελούνται πλέον ταυτόχρονα.

- Σκόπιμη ασάφεια για ποιες είναι οι «έκτακτες ανάγκες και συνθήκες» κατά τις οποίες θα επιβάλλεται η τηλεργασία. Για παράδειγμα η επίκληση -ως έκτακτης συνθήκης- της αδυναμίας πρόσβασης στον χώρο εργασίας λόγω απεργίας στα ΜΜΜ ή λόγω ζημιών στο χώρο εργασίας μετατρέπει την τηλεργασία σε εργαλείο απεργοσπαστικό ή και αποποίησης ευθυνών και υποχρεώσεων του Δημοσίου.

Αιτήματα

Για όλους τους παραπάνω λόγους όπως πολύ σωστά αναφέρει και το ΜΕΤΑ στην ανακοίνωσή του, υποστηρίζουμε ενεργά την πραγματική αξιοποίηση της τεχνολογίας προς όφελος των πολιτών και δεν αντιμετωπίζουμε φοβικά τη χρήση της. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο όμως ταυτίζει την τηλεργασία με την τεχνολογική πρόοδο, μια ταύτιση προδήλως έωλη.

Αντιθέτως αυτό που χρειάζεται είναι η επίλυση των παγίων προβλημάτων της Δημόσιας Διοίκησης όπως η υποστελέχωση, οι κομματικοί και πελατειακοί μηχανισμοί, καθώς και η ανάγκη για ψηφιοποίηση και απλούστευση των διαδικασιών. Επιπλέον, δεν ικανοποιεί κανένα από τα πάγια και δίκαια αιτήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο, όπως η κάλυψη όλων των λειτουργικών κενών με μόνιμο προσωπικό και η μείωση του εργάσιμου χρόνου.

Το νομοσχέδιο να αποσυρθεί - το Δημόσιο χρειάζεται προσλήψεις και απλούστευση διαδικασιών και οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα σταθερή εργασία με δικαιώματα.

Με τους αγώνες μας θα παλέψουμε κάθε αντεργατική επίθεση κάθε αντιδραστική μεταρρύθμιση που επιχειρείται είτε με το νομοσχέδιο Βορίδη, είτε με το νομοσχέδιο Χατζηδάκη.

Κυβέρνηση-Θεσμοί σχεδιάζουν μαζικούς πλειστηριασμούς

Κάτω τα χέρια από την πρώτη κατοικία!

Του Νικόλα Κολυτά

Με τη σταδιακή άρση των περιοριστικών μέτρων η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ άρχισαν να μας «πιπιλίζουν» τα αυτιά για «αναζωογόνηση της αγοράς», «ανάπτυξη» και «επιστροφή στην κανονικότητα». Η αλήθεια όμως είναι ότι η ωμή νεοφιλεύθερη πραγματικότητα είναι πολύ πιο κυνική. Ούτε μια μέρα δεν περίμεναν τα «κοράκια» της αγοράς για να βάλουν χέρι στις περιουσίες των πιο αδύναμων και ευάλωτων μέσα στην παρατεταμένη οικονομική και πανδημική κρίση.

Ο νέος Πτωχευτικός Κώδικας, ο οποίος τίθεται σε ισχύ από την 1η Ιουνίου, απειλεί πρακτικά όλα τα νοικοκυριά που απεντάχθηκαν από τους νόμους προστασίας, θέτοντας σε συναγερμό τις εκκρεμείς υποθέσεις και το νέο κύμα κόκκινων δανείων. Ένα «μπαράζ» επίδοσης πλειστηριασμών αναμένεται να χτυπήσει τις πόρτες των δανειοληπτών μέσα στο επόμενο διάστημα, καθότι στις 14 Μαΐου απε-

λευθερώθηκαν, ικανοποιώντας το αίτημα των επικεφαλής των Θεσμών, κατά τη διάρκεια των συζητήσεων που είχαν με το ελληνικό οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης. Έτσι, οι τράπεζες και τα funds αναμένεται από το Σεπτέμβριο να προχωρήσουν σε μαζικούς πλειστηριασμούς ακόμη και πρώτων κατοικιών και είναι χρέος των κινημάτων και της Αριστεράς να το αποτρέψουν.

Ήδη στην ηλεκτρονική πλατφόρμα για τους πλειστηριασμούς έχουν αναρτηθεί περίπου 90.000 ακίνητα ιδιωτών και επιχειρήσεων εκ των οποίων τα 551 βγαίνουν στο σφυρί από την πρώτη εβδομάδα της απελευθέρωσης. Μέχρι το τέλος του 2021 αναμένεται να πραγματοποιηθούν γύρω στους 10.000 πλειστηριασμούς ενώ άλλοι 17.000 υπολογίζονται για το 2022. Πρόκειται για πλειστηριασμούς που είχαν ήδη προγραμματισθεί και είχαν παγώσει λόγω της πανδημίας, όμως σταδιακά προβλέπεται ολοένα και μεγαλύτερη απελευθέρωση.

Η κυβέρνηση της ΝΔ ευθυγραμμίζεται πλήρως με τις προτάσεις της Τρόικας το 2015 και έχοντας πατήσει στα πεπραγμένα του ΣΥΡΙΖΑ είναι

έτοιμη να τσακίσει όσους βρέθηκαν μετέωροι και ανήμποροι μέσα στην κρίση. Ακόμη και στο θεσμικό επίπεδο, τίθεται θέμα συνταγματικότητας του παρόντος νόμου υπό το πρίσμα ότι η ελληνική πολιτεία οφείλει να προστατεύει τη στέγη και τη στοιχειώδη διαβίωση των πολιτών. Η αδηφαγία της αγοράς όμως, ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν υπολογίζει κανένα Σύνταγμα και κανένα κατοχυρωμένο δικαίωμα. Ελαστικές ερμηνείες και διατυπώσεις μπορούν να άρουν την όποια προστασία παρέχει ένα στριμωγμένο αστικό κράτος. Κάπως έτσι μπαίνουμε στην εποχή των «τεράτων».

Αυτό που πραγματικά αποτελεί πρόκληση, είναι οι δήθεν ευνοϊκότερες ρυθμίσεις που προβλέπονται για τους πιο αδύναμους. Συγκεκριμένα όσοι χαρακτηρίζονται ευάλωτοι (εισόδημα 7.000 - 21.000 ευρώ, ακίνητη περιουσία 120.000 - 180.000 ευρώ, κινητή περιουσία 7.000 - 21.000 ευρώ) θα μπορούν να μη χάσουν το σπίτι τους ως εξής: Θα πρέπει να πληρώνουν ενοίκιο στον Φορέα Απόκτησης και Επαναμίσθωσης Ακινήτων, του οποίου τα «χέρια» θα έχει περά-

σει η κατοικία. Αυτό θα ισχύσει για 12 έτη, και στη συνέχεια αν επιδιώξουν επαναγορά του ακινήτου, αυτή θα γίνει στις τρέχουσες εμπορικές τιμές και χωρίς να αφαιρείται το ποσό που έχει αποπληρωθεί στο δάνειο, αλλά ούτε και τα ενοίκια που κατέβαλαν τόσα χρόνια!

Όλα αυτά τη στιγμή που ο συγκεκριμένος φορέας που ακόμη δεν έχει δημιουργηθεί, μπορεί να ζητήσει την έξωση του μισθωτή εάν ο τελευταίος καθυστερήσει τρία ενοίκια και μετά την όχλησή του δεν εξοφλήσει το ληξιπρόθεσμο χρέος εντός ενός μηνός. Μιλάμε για πρωτοφανείς καταστάσεις. Ανέναντι σε αυτή την καπιταλιστική συνθήκη, τα κινήματα ενάντια στους πλειστηριασμούς οι συνελεύσεις γειτονιών, τα συνδικάτα και η Αριστερά πρέπει από κοινού να βάλουν φρένο στα σχέδια της κυβέρνησης και των θεσμών. Κανένα σπίτι δεν πρέπει να αφήσουμε να φτάσει στα χέρια των τραπεζών και των κάθε λογής funds. Τώρα όσο ποτέ είναι αναγκαίο να υψώσουμε ένα τείχος προστασίας σε όσους απειλούνται. Υπάρχουν άλλωστε πολλά διεθνή παραδείγματα που δείχνουν το δρόμο.

Το ισπανικό κίνημα ενάντια στις εξώσεις δείχνει το δρόμο!

Η Ισπανία πρωταγωνίστησε τα προηγούμενα χρόνια στα κινήματα ενάντια στις εξώσεις. Έτσι και τώρα, με την άρση των περιοριστικών μέτρων και την αντίστοιχη απελευθέρωση των πλειστηριασμών που ανακοίνωσε η κυβέρνηση, πλήθος κοινωνικών φορέων αλλά και μεμονωμένων πολιτών έσπευσε να διαμαρτυρηθεί και να ξαναβγεί στο δρόμο.

Ένταση επικράτησε στη Βαρκελώνη όταν δεκάδες ακτιβιστές και μέλη αριστερών οργανώσεων σχημάτισαν ανθρώπινη αλυσίδα μπροστά από κατοικία προκειμένου να αποτραπεί η έξωση μιας οικογένειας. Αστυνομικές δυνάμεις

περικύκλωσαν και επιτέθηκαν στους αλληλέγγυους δείχνοντας τη βαναυσότητα της ισπανικής κυβέρνησης απέναντι σε όσους βρέθηκαν αδύναμοι μέσα στην κρίση της πανδημίας.

Οι εικόνες αυτές της αλληλεγγύης και της ανθρώπινης ασπίδας απέναντι στις εξώσεις πρέπει να μεταφερθούν και εδώ τώρα που η κυβέρνηση και οι θεσμικοί τρίβουν τα χέρια τους. Στη Βαρκελώνη σύσσωμες οι γειτονιές δημιουργούν δίκτυα προστασίας και αλληλοβοήθειας απέναντι στο απειλητικό χέρι της αγοράς, πατώντας στην εμπειρία και τους αγώνες των προηγούμενων ετών. Κάθε μέρα αποτρέπονται δεκάδες

εξώσεις είτε με κινητοποιήσεις, είτε με προσφυγές.

Με συνθήματα ενάντια στην αστυνομία στις γειτονιές και τους κατοίκους να βγαίνουν στα μπαλκόνια χτυπώντας συμβολικά τις κατσαρόλες τους, αποκτά ξανά ζωή ένα κίνημα που έχει ως επίκεντρο τη στέγαση και την αξιοπρεπή διαβίωση. Στοιχειώδη δικαιώματα που καταργούνται στην κατά τα άλλα ανεπαρκή Δύση. Οι μαζικοί αγώνες, η αλληλεγγύη και η σύνδεση επιμέρους κινήματων και φορέων, μπορούν και πρέπει να βάλουν φρένο στις εξώσεις και στους πλειστηριασμούς τόσο στην Ισπανία, όσο και στην Ελλάδα!



Κατατέθηκε το νομοσχέδιο Βορίδη για τις εκλογές στους ΟΤΑ

Ώρα μάχης για τις αυτοδιοικητικές συλλογικότητες της Αριστεράς

Του Θάνου Λυκουργιά

Την Τετάρτη 19/5 και αφού πλέον έχει περάσει και από τη διαδικασία της διαβούλευσης, κατατέθηκε στις επιτροπές της Βουλής το νομοσχέδιο Βορίδη, ώστε να οδηγηθεί προοπτικά σε ψήφιση. Όπως έχει περιγραφεί αρκετά αναλυτικά σε σειρά δημοσιευμάτων στην Εργατική Αριστερά, πρόκειται για ένα απολύτως επιθετικό νομοσχέδιο, το οποίο χρειάζεται να αντιμετωπιστεί με την μεγαλύτερη δυνατή αποφασιστικότητα και συσπείρωση!

Οι κρίσιμότερες παρεμβάσεις που το νομοσχέδιο επιχειρεί να φέρει είναι οι ακόλουθες:

α) Η διαμόρφωση ενός απόλυτα πλειοψηφικού συστήματος, καθώς νικήτρια των εκλογών θα θεωρείται όποια παράταξη συγκεντρώσει το 43% + 1(!) των ψήφων, η οποία θα επιβραβεύεται με το 60% (!!) των εδρών, σε μια απολύτως καλπονοθευτική διαδικασία.

β) Η επαναφορά του πλαφόν του 3% για την είσοδο σε δημοτικά και περιφερειακά συμβούλια, η οποία σε συνδυασμό με την μείωση (αν και μικρότερη από το σχέδιο που είχε ανέβει στη διαβούλευση) των μελών των συμβουλίων, θα οδηγήσει συχνά σε ακόμα μεγαλύτερο αναγκαίο ποσοστό. Η συγκεκριμένη διάταξη επιχειρεί να πε-

τάξει έξω τις μικρότερες κινηματικές δυνάμεις και σε συνδυασμό με την προηγούμενη, η οποία εξουδετερώνει κάθε πιθανό «αντάρτη», θα διαμορφώσει σκληρά ελεγχόμενα συμβούλια που θα υλοποιούν ανενόχλητα τα νεοφιλελεύθερα σχέδια.

γ) Η αύξηση του κόστους παραβόλων, με πλέον εντυπωσιακή αλλά όχι μόνη, εκείνη του κόστους του/της υποψήφιου/ας περιφερειάρχη στα 500 ευρώ. Αυτό, σε συνδυασμό με το ότι καταργείται η 4η κάλη στις δημοτικές κοινότητες, οπότε Δήμος και κάθε κοινότητα βρίσκονται σε ενιαία λίστα, σημαίνει ότι περιορίζονται οι βαθμοί ελευθερίας και απαιτούνται ούτως ή άλλως υψηλότερες δαπάνες για να διεκδικηθεί η εκπροσώπηση.

δ) Η αύξηση της θητείας στα 5 χρόνια, με εκλογές την δεύτερη Κυριακή του Οκτώβρη και τελική ημερομηνία κατάθεσης ψηφοδελτίων και υποψηφιοτήτων την 31 Οκτωβρίου, ώστε να μπορούν οι σκληρά πλειοψηφούσες παρατάξεις να έχουν ακόμα περισσότερο χρόνο για να «βγάλουν τη δουλειά», ενώ οι πιο αδύναμοι εκλογικοί μηχανισμοί θα έχουν μια επιπλέον δυσκολία στο να κατεβάσουν τα ψηφοδέλτιά τους.

Παρά το γεγονός ότι αποσύρθηκε η επίσης πολύ προκλητική διάταξη της συνολικής κατάργησης της 4ης κάλης στους μεγάλους Δήμους (όπως και άλλα σημαντικά ζητήματα,

πχ δεν μειώθηκε τελικά η ποσοστωση των γυναικών), η συνολική εικόνα του νομοσχεδίου παραμένει εξίσου προκλητική με το αρχικό σχέδιο. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο σχολιασμός εκ μέρους της Κυβέρνησης σε κριτικές που διατυπώθηκαν στη διαβούλευση πάνω στα προαναφερόμενα ήταν πως αποτελούν κεντρική κυβερνητική επιλογή. Στηρίζοντας όλη τους την επιχειρηματολογία στην δήθεν ανάγκη κυβερνησιμότητας (η οποία καλυπτόταν ούτως ή άλλως από τις ενισχυμένες αρμοδιότητες των διαφόρων επιτροπών, αλλά και του δημάρχου), η κεντρική επιλογή της κυβέρνησης είναι να φτιάξει συμβούλια «μπετόν αρμέ», αποκλείοντας όσο περισσότερο γίνεται την επικοινωνία των κοινωνικών κινημάτων με την αυτοδιοικητική εκπροσώπηση. Όπως έχει σημειωθεί και παλαιότερα, είναι η πρώτη φορά που μπορούμε να θυμηθούμε να κατεβαίνει νόμος μόνο για τον τρόπο που θα γίνουν οι εκλογές.

Η μορφή του νομοσχεδίου είναι πλέον γνωστή, οπότε χρειάζεται να υπάρξει και η αντίστοιχη απάντηση. Το προηγούμενο διάστημα είχαν υπάρξει προσπάθειες συντονισμού δημοτικών και περιφερειακών σχημάτων μέσω πανελλαδικής διαδικτυακής σύσκεψης, η οποία οδήγησε σε μια προετοιμαστική συγκέντρωση έξω από το Υπ. Εσωτερικών στην Αθήνα. Σε μικρότερη, αλλά πιο συντονισμένη κλίμα-

κα, 6 συνεργαζόμενα αυτοδιοικητικά σχήματα της Αττικής (Ανυπότακτη Αθήνα, «Ανυπότακτος Κορυδαλλός» Ριζοσπαστική Προοδευτική Δημοτική Κίνηση «Ασυμβίβαστο Ίλιον», Δίκτυο Πολιτών Χολαργού – Παπάγου, Ζωγράφου – Ανυπότακτη Πόλη, «Κόντρα στο Ρεύμα» Κίνηση Πολιτών Νίκαιας Ρέντη) είχαν προχωρήσει σε έκδοση κοινής ανακοίνωσης, την οποία είχαν μοιράσει κατά τόπους. Τώρα που το νομοσχέδιο είναι στην τελική ευθεία για να ψηφιστεί χρειάζεται να υπάρξουν ακόμα πιο συντονισμένες παρεμβάσεις. Οι προαναφερθείσες κινήσεις έχουν ήδη ξεκινήσει τις προσπάθειες συντονισμού μεταξύ τους, με πιθανή την διοργάνωση και σχετικής εκδήλωσης. Αντίστοιχα θα υπάρξουν ενέργειες για κοινή διαδήλωση την ημέρα της ψήφισης, καθώς αυτό αποτελεί διατυπωμένο στόχο από την πανελλαδική σύσκεψη. Σε κάθε περίπτωση πάντως, η συζήτηση πρέπει να βαθύνει. Η Κυβέρνηση διαβάσει σωστά ότι εν όψει των μέτρων που ετοιμάζεται να πάρει, οι τοπικές αντιστάσεις μπορούν να συναντηθούν με τις αυτοδιοικητικές δυνάμεις της Αριστεράς και γι αυτό κοιτάζει να καθαρίσει το τοπίο. Πρέπει να παλέψουμε στον χρόνο που απομένει, αλλά και στη συνέχεια εφόσον ψηφιστεί, ώστε να βρούμε τρόπους για να απαντήσουμε ενωτικά στις διαμορφούμενες προκλήσεις.



Με μια άκρως αιφνιδιαστική ενέργεια του, ενδεικτική του αυταρχισμού του Δήμου Αθηναίων, η Πρόεδρος του ΟΠΑΝΔΑ, Α. Ροκοφύλου, απέστειλε στις 5/5 ανακοίνωση για έξωση με 5 μέρες (!) προθεσμία στον Πολιτιστικό Σύλλογο Άνω Αμπελοκήπων! Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Άνω Αμπελοκήπων, μια εμβληματική και βαθιά ριζωμένη στην τοπική κοινότητα συλλογικότητα, με συμπλη-

ρωμένες 5 δεκαετίες δράσης και προφοράς, είχε 5 ημέρες χρόνο «για να παραδώσει τα κλειδιά και την υπόγεια αίθουσα του Πάρκου ΚΑΠΑΨ»...

Η συγκεκριμένη απόφαση του Δήμου (παρά το γεγονός ότι, μέχρι στιγμής, έμεινε στα χαρτιά, καθώς ο Σύλλογος δεν υποχώρησε και οι αντιδράσεις υπήρξαν μαζικές και πολύ έντονες) δεν είναι καθόλου τυχαία ή ξεκομμένη από τον συνολικότερο «γαλάζιο» σχεδιασμό. Η γελοιότητα

των επιχειρημάτων («η αίθουσα προορίζεται συνολικά για πολιτιστικούς συλλόγους», σε μια περιοχή όπου εκτός από τον εξής ένα και εμβληματικό, χάρη στην δράση του οποίου διαμορφώθηκε το ίδιο το ΚΑΠΑΨ ως πάρκο, δεν υπάρχει άλλος αντίστοιχος), όπως και το πενήντημερο τελεσίγραφο δείχνουν ότι αυτό που τους ενοχλεί είναι οι δομές που δεν συμπλέουν με τα κυρίαρχα πρότυπα και τις εφαρμοζόμενες πολιτικές και τα αμφισβητούν. Πέρα από την πλούσια πολιτιστική του δράση, ο Σύλλογος Άνω Αμπελοκήπων έχει ενεργή συμμετοχή σε όλα τα περιβαλλοντικά και γενικότερα ζητήματα δημόσιων χώρων, έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στην υπεράσπιση του Γηροκομείου Αθηνών, έχει αναπτύξει δράσεις αλληλεγγύης στα πληττόμενα από τα μνημόνια στρώματα, έχει ενεργή αντιρατσιστική/αντιφασιστική δράση και στάση. Πολύ πρόσφατα δε, έβγαλε καθαρές ανακοινώσεις υπεράσπισης

της γειτονιάς απέναντι στην αστυνομική καταστολή και έδωσε μάχη ενάντια στα σχέδια επιχειρηματιών, τα οποία με κάλυψη ή και συνεργασία του Δήμου, επιβουλευόνταν χώρους πρασίνου στο μετρό Αμπελοκήπων και στην Λοιζίχης Ριανκούρ. Αν συνυπολογίσουμε την γενικότερη διάθεση της Κυβέρνησης να αποστειρώσει τα δημοτικά συμβούλια από κάθε αντιπολιτευόμενη φωνή (βλέπε παραπάνω), γίνεται εύκολα κατανοητό γιατί θέλουν να εξαφανίσουν και κάθε αντίστοιχη φωνή στην κοινωνία.

Παρά το γεγονός ότι η αρχική προθεσμία παρήλθε άπρακτη, ο αγώνας τώρα ξεκινά. Με αίτημα να του παραχωρηθεί οριστικά η αίθουσα, ο Πολιτιστικός Σύλλογος έχει ξεκινήσει πρωτοβουλίες δράσης και ενημέρωσης (ηλεκτρονικές υπογραφές, ανακοινώσεις και συνεντεύξεις, αιτήματα για ψηφίσματα στήριξης κλπ). Η συμπαράστασή μας πρέπει να είναι απόλυτη και διαρκής.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση προχωράνε την παραχώρηση του Ελληνικού στους ιδιώτες

«Να εμποδιστεί με κάθε τρόπο»

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Συνέντευξη με το Χρήστο Κορτζίδη (επικεφαλής μείζονος αντιπολίτευσης Δήμου Ελληνικού - Αργυρούπολης, πρώην δήμαρχο και μέλος της Ευρείας Επιτροπής Υπεράσπισης του Ελληνικού) από την Ε.Α. και το Rp. Τη συνέντευξη πήρε η Κατερίνα Γιαννούλια.

? Με την ψήφιση του ν. 4787/21 (ΦΕΚ 44/Α/26-3-2021) που ενέκρινε πρόσφατα η Βουλή, με τις ψήφους ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ & ΚΙΝΑΛ, γίνεται «ένα ακόμα βήμα για την υλοποίηση μιας επιλογής κατάφωρα σε βάρος του Δημοσίου συμφέροντος», όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση της Ευρείας Επιτροπής Υπεράσπισης του Ελληνικού.

Γίνεται η διανομή της ιδιοκτησίας του ακινήτου (70% - 30%) και το δικαίωμα της επιφανείας για 99 χρόνια επί αυτού, με τρόπο που ευνοεί τον επενδυτή σε βάρος του δημόσιου συμφέροντος.

Δίνεται η δυνατότητα στον επενδυτή να περιφράξει το σύνολο της έκτασης ή επιμέρους τμήματά της, απαγορεύοντας έτσι την ελεύθερη πρόσβαση στο κοινό.



Περιορίζεται δραστικά η ελεύθερη πρόσβαση στην παραλία, δημιουργούνται ιδιωτικές παραλίες κατά παράβαση του Συντάγματος. Παρέχονται ορισμένες διευκολύνσεις στον επενδυτή (φορολογικές, πολεοδομικές, αδειοδοτήσεις).

Η σημασία αυτού του νόμου είναι ότι προχωράει προς το τέλος της τη διαδικασία για την μεταβίβαση του Ελληνικού στην Lamda Development.

? Η Επιτροπή Υπεράσπισης του Ελληνικού προ-

σπαθεί να επαναφέρει στη δημοσιότητα το μεγάλο θέμα της παραχώρησης της τεράστιας έκτασης του πρώην αεροδρομίου στην Lamda Development Ποιος είναι ο πρώτος και άμεσος στόχος, που επείγει να επιτευχθεί αυτό το διάστημα που διανύουμε;

Νομίζουμε το να εμποδιστεί με κάθε τρόπο η οριστική μεταβίβαση και άρα η ιδιωτικοποίηση της έκτασης.

Αν αυτό δεν γίνει, η ζημιά που θα

προκληθεί στο δημόσιο συμφέρον θα είναι πολύ δύσκολα αναστρέψιμη, ανεξάρτητα από τους ρυθμούς και τις διαδικασίες με τις οποίες θα προχωρήσει στη συνέχεια η υλοποίηση της σχεδιαζόμενης επένδυσης. [...]

? Πώς πιστεύεις πως πρέπει να συνεχίσουμε;

Δύσκολα τα πράγματα! Και όσον αφορά στην ενημέρωση και κινητοποίηση του κόσμου αλλά και στην δημιουργία διαδικαστικών εμποδίων στην ιδιωτικοποίηση αυτής της ανεκτίμητης αξίας δημόσια έκτασης.

Ωστόσο η υπεροπλία των αντιπάλων δεν πρέπει να μας οδηγεί σε συμβιβασμό ή αδράνεια. Ακόμα και στα δύσκολα υπάρχουν δυνατότητες δράσης στα επίπεδα που προανέφερα. Καθώς και στην ανάδειξη έστω και επιμέρους πλευρών του θέματος που θα μπορούσαν να προβληματίσουν και να κινητοποιήσουν δυνάμεις.

Η αμέσως επόμενη δράση της Ευρείας Επιτροπής Υπεράσπισης του Ελληνικού είναι η διοργάνωση στις 2/6 μιας πανελλαδικής διαδικτυακής εκδήλωσης/συζήτησης. Θα ακολουθήσουν και άλλες. [...]

Camping resist.reclaim.revolt. 2021

Ξεκινάνε οι προετοιμασίες

Για άλλη μια χρονιά το camping resist.reclaim.revolt και το rproject.gr θα δώσουν το καλοκαιρινό «παρόν» από τις 28 Ιουλίου μέχρι τις 4 Αυγούστου, στο camping «Αργοστόλι», στην πανέμορφη Κεφαλλονιά. Σε αυτή την τόσο ιδιαίτερη συγκυρία, έχοντας πίσω μας τόσους μήνες καραντίνας και απαγορεύσεων, το Camping του Rproject αποτελεί εξαιρετική ευκαιρία να ανταμώσουμε ξανά με συντρόφους/ισσες και φίλους/ες. Δεν έχουμε όμως πίσω μας μόνο τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς αλλά και το ξαναζωντάνεμα των αγώνων και των μαζικών κινητοποιήσεων απέναντι στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης και τα αδιέξοδα του νεοφιλελευθερισμού. Θέλουμε να ξαναπιάσουμε το νήμα των απελευθερωτικών οραμάτων από την πρώτη εργατική επα-

νάσταση της Παρισινή Κομμούνας μέχρι την πιο πρόσφατη διεθνή «εξέγερση» ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και την εμβληματική κινητοποίηση στη Γένοβα. Από το πρόγραμμα του camping φυσικά δε θα λείψουν και άλλες συζητήσεις για τον πόλεμο, τους εξοπλισμούς, τους αγώνες του γυναικείου κινήματος αλλά και πιο μικρά workshop. Όπως κάθε χρόνο, προβολές, παιχνίδια, εκδρομές, γλέντια, δρώμενα θα συμπληρώσουν το πρόγραμμα ενώ η συλλογική κουζίνα που έχει γίνει παράδοση θα φροντίζει για το καθημερινό φαγητό σε πολύ χαμηλές τιμές. Οι μηχανές έχουν αρχίσει να «δουλεύουν» για την προετοιμασία του camping και σύντομα θα εμφανιστούν στους δρόμους οι πρώτες μας αφίσες.

*Επικοινωνήστε μαζί μας για περισσότερες πληροφορίες και συμμετοχές.

resist reclaim revolt

CAMPING

28 ΙΟΥΛΙΟΥ - 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ

CAMPING ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ

150 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΚΟΜΜΟΥΝΑ

20 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ

ΓΕΝΟΒΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ

ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ

& ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΑΓΩΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ

& ΤΗΝ ΕΜΦΥΛΗ ΒΙΑ

WORKSHOPS

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΒΟΛΕΣ

PARTY

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Κινητοποιήσεις ενάντια στις νέες μονάδες επεξεργασίας αποβλήτων «Επιβάρυνση στο περιβάλλον, την υγεία αλλά και την τσέπη των δημοτών»

Με αφορμή τις πρόσφατες κινητοποιήσεις κατοίκων της Δυτικής Αθήνας και του Δυτικού Πειραιά ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης και της διοίκησης Πατούλη να φτιαχτούν νέες μονάδες επεξεργασίας αποβλήτων σε Φυλή και Σχιστό και βέβαια ενόψει των κινητοποιήσεων που θα γίνουν στις 5 του Ιούνη που είναι η παγκόσμια μέρα περιβάλλοντος συζητήσαμε με το Νίκο Σακούτη, Δημοτικό Σύμβουλο Πετρούπολης και μέλος της Γραμματείας του Δυτικού Μετώπου για την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί από τη χρόνια χρήση περιοχών της Δυτικής Αθήνας για την ταφή των απορριμμάτων όλης της Αττικής. Τη συνέντευξη πήρε ο Θεοδωρής Πατατζής και ολόκληρη δημοσιεύτηκε στο Rproject.gr.

60 χρόνια τώρα τα απορρίμματα σχεδόν όλου του νομού Αττικής θάβονται στις περιοχές της Δυτικής Αθήνας (Άνω Λιόσια και Φυλή). Ποια είναι η κατάσταση αυτή τη στιγμή;

Είχαμε δύο αποφάσεις της διοίκησης Δούρου πριν παραδώσει τα σκήπτρα στον κ. Πατούλη και σε συνεννόηση μεταξύ τους για ένα μικρό και υποτίθεται μεταβατικό ΧΥΤΑ (Χώρος Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων) όπου ήταν στα όρια μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης φάσης. Εκεί πέφτουν σήμερα και για το επόμενο εξάμηνο τα σκουπίδια.

Επίσης έχουμε τον καινούργιο μεγάλο χώρο ταφής. Υψώνουν ένα τείχος 1.530 μέτρων μήκους και 20 μέτρων ύψους. Εκεί θα πέσουν όπως λέει η μελέτη για το επόμενο διάστημα, τουλάχιστον 4 εκατομμύρια κυβικών μέτρων σκουπιδιών για τα επόμενα 5 χρόνια.

Αυτό είναι η εκτίμηση της διοίκησης Πατούλη και της κυβέρνησης ή είναι η δική σας εκτίμηση;

Της κυβέρνησης και της διοίκησης Πατούλη. Η εγκατάσταση της Φυλής διαιωνίζεται για πάντα.

Πέρα από τους χώρους ταφής έχουμε τον Αποτεφρωτήρα των επικίνδυνων νοσοκομειακών αποβλήτων. Ενώ όλοι έλεγαν ότι θα πρέπει να απομακρυνθεί γιατί δεν μπορεί να



υπάρχει καύση επικίνδυνων υγειονομικών αποβλήτων δίπλα σε κατοικημένη περιοχή, θα εξακολουθούμε να τον έχουμε για τα επόμενα 25 χρόνια και μάλιστα με αναβαθμισμένες προδιαγραφές ώστε να μπορεί να καίει μέχρι και 30 τόνους ημερησίως.

Από αυτές τις εγκαταστάσεις ποιος κερδίζει;

Να προσθέσουμε εδώ ένα κομβικό στοιχείο. Προορίζουν, χωρίς να έχουν πει ακόμη ακριβώς το σημείο, για το συγκεκριμένο χώρο την κατασκευή 2 νέων μονάδων επεξεργασίας σύμμεικτων απορριμμάτων. Μία στη Φυλή και μία στο Σχιστό. Η μία σκοπεύουν να είναι δυναμικότητας 450.000 τόνων, σύμμεικτων και βιοαποβλήτων, η δε στο Σχιστό 270.000 τόνων.

Οι παρεμβάσεις για το επόμενο διάστημα που αφορούν κατά κύριο λόγο την εγκατάσταση στη Φυλή, ξεπερνούν το 1 δισεκ. ευρώ όπως οι ίδιοι έχουν ανακοινώσει. Για όλα αυτά υπάρχουν συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ) όπου ο κύριος συντελεστής των συμπράξεων είναι η εταιρεία Ηλέκτωρ.

Και οι 2 καινούργιες μονάδες επεξεργασίας που θα γίνουν επίσης με τη λογική των ΣΔΙΤ αναφέρεται ρητά στη μελέτη ότι θα είναι για τα επόμενα 27 χρόνια λειτουργίας συν δύο χρόνια κατασκευής τους. Για αυτό μπορούμε να μιλάμε με σιγουριά ότι η εγκατάσταση της Φυλής προορίζεται να λειτουργεί άλλα 30 χρόνια.

Κατά τη γνώμη μας η πρόσφατη μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων αποκρύπτει και στοιχεία όσον αφορά τη σημερινή εγκατάσταση.

Τι θέλουν να κρύψουν;

Το τελευταίο διάστημα έχουν έρθει στοιχεία στην επιφάνεια από μελέτες του ΕΔΣΝΑ. Από αυτά προκύπτει ότι βαρέα μέταλλα και στοιχεία τα οποία επιβαρύνουν ως καρκινικοί δείκτες την υγεία του ντόπιου πληθυσμού και γενικά της ευρύτερης περιοχής είναι ανεβασμένα. Αυτά αποκρύπτονται. Απαιτούμε να δοθούν στη δημοσιότητα όλα τα στοιχεία από τις μελέτες που έχει κάνει ο ΕΔΣΝΑ τα τελευταία χρόνια.

Ξέρουμε ότι αυτές οι επενδύσεις των εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ θα πέσουν στις πλάτες των δημοτών επειδή η διαχείριση των απορριμμάτων στη χώρα μας είναι ανταποδοτικού χαρακτήρα, αυτό σημαίνει ότι θα αυξηθούν τα δημοτικά τέλη, ενώ ήδη έχουμε αύξηση για το 2021 του κόστους διαχείρισης των απορριμμάτων σε κάθε δήμο. Θα έχουμε λοιπόν επιβάρυνση στο περιβάλλον, την υγεία αλλά και την τσέπη των δημοτών την ώρα που οι ιδιώτες θησαυρίζουν.

Με την καύση που είπες ότι προβλέπει και το νομοσχέδιο πως θα προχωρήσουν;

Η καύση είναι το κερασάκι στην τούρτα δυστυχώς όπως φαίνεται και από το Εθνικό Σχέδιο Διαχείρισης Απορριμμάτων που προβλέπει ότι ως το 2030 περίπου το 30% των απορριμμάτων της χώρας θα καίγεται, είτε απευθείας σε εργοστάσια καύσης είτε ως δευτερογενές καύσιμο υλικό που θα παράγεται από μονάδες επεξεργασίας όπως το ΕΜΑΚ και οι καινούργιες μονάδες σε Φυλή και Σχιστό. Η τεχνολογία, η παραγωγή καυσίμων RDF και

η συντήρηση τέτοιων εργοστασίων επίσης απαιτούν τη διάθεση τεραστίων ποσών. Άλλο ένα κόστος που θα φορτωθεί στους δημότες.

Για την Αττική επίσης προβλέπεται η δημιουργία ενός εργοστασίου καύσης απορριμμάτων. Δεν έχει προσδιοριστεί με ακρίβεια το σημείο αλλά όλα δείχνουν ότι και αυτό θα γίνει κάπου στα Δυτικά.

Θα προχωρήσετε το επόμενο διάστημα σε κάποιες δράσεις;

Έχουμε αναδείξει με όλους τους τρόπους το τελευταίο διάστημα ότι το πρόβλημα της εγκατάστασης δεν φορά μόνο τους κατοίκους της Δυτικής Αθήνας. Αφορά όλοι την Αττική. Γιατί αν επαναληφθεί για παράδειγμα μια ανάφλεξη όπως αυτή του περασμένου Σεπτεμβρίου και ξαναυπάρξει τοξικό νέφος ή ότι εκπέμπεται από την εγκατάσταση της Φυλής αυτό δεν θα μείνει μόνο στη Δυτική Αττική, εξαπλώνεται παντού. Γι' αυτό οι πρωτοβουλίες μας όλο αυτό το διάστημα ήταν όπου υπάρχει συλλογικότητα άλλη η οποία δραστηριοποιείται ενάντια στη λειτουργία και στην επέκταση της εγκατάστασης της Φυλής, να προτείνουμε χείρα συνεργασίας ώστε να μπορέσουμε να συντονίσουμε στο επόμενο διάστημα τις κινήσεις μας.

Το τελευταίο διάστημα υπήρξε μια ανταπόκριση από συλλογικότητες κυρίως του Δυτικού Πειραιά όπου εκεί είχαμε και αποφάσεις των δημοτικών συμβουλίων, όπως ήταν του Δήμου Κερατσινίου-Δραπετσώνας, στην κατεύθυνση, στο περιεχόμενο και στο πλαίσιο που είχαμε βάλει σαν Δυτικό Μέτωπο. Γι' αυτό είχαμε και τις 2 πρόσφατες κινητοποιήσεις. Να πούμε εδώ ότι υπήρξαν επανειλημμένα αποφάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου της Πετρούπολης, απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου των Αγίων Αναργύρων και άλλες όπως του Ιλίου ή του Χαϊδαρίου και πρόσφατα του Δήμου Περάματος. Είναι απαραίτητη η κοινή δράση και οι κοινές κινητοποιήσεις το επόμενο διάστημα για να είμαστε αποτελεσματικοί. Μάλιστα ήδη στις συλλογικότητες που κινούνται και ενθαρρύνονται από τις δυνάμεις της Λαϊκής Συσπείρωσης έχουμε απευθύνει κάλεσμα για κοινή δράση και κοινό συντονισμό.

Οι «άξονες» στην Ανατολική και ο ελληνοτουρκικός αντ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η σφαγιαστική επίθεση του Κράτους του Ισραήλ κατά των Παλαιστινίων, ανάμεσα στα κρίσιμα πολιτικά ζητήματα και τα σοβαρά καθήκοντα που θέτει μπροστά στις δυνάμεις της Αριστεράς διεθνώς, στον ελλαδικό χώρο βάζει ένα πρόσθετο ζήτημα.

Το ελληνικό κράτος, εδώ και χρόνια, δεν βρίσκεται απλώς σε συμμαχικές σχέσεις με το Κράτος του Ισραήλ, αλλά σε σχέσεις στρατιωτικού-διπλωματικού-οικονομικού «άξονα» μαζί του. Οι χασάπηδες που σήμερα κατακρεουργούν τη Γάζα, έχουν πυκνότερη στρατιωτική παρουσία στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας, 365 μέρες το χρόνο: έχουν αναλάβει την εκπαίδευση των πιλότων της ελληνικής πολεμικής αεροπορίας (αναλαμβάνοντας επισήμως το Κέντρο στην Καλαμάτα), συμμετέχουν με ειδικές δυνάμεις, αεροπλάνα και ναυτικό σε όλες τις μεγάλες «ασκήσεις» του ελληνικού στρατού, τροφοδοτούν με πυραύλους και «έξυπνα» βλήματα το πυροβολικό που έχει αναπτυχθεί στα νησιά κ.ο.κ.

Για όποιον καταλαβαίνει, η στρατηγική του Κράτους του Ισραήλ δεν περιορίζεται στην εξόντωση των Παλαιστινίων. Αποσκοπεί στην ευρύτερη πειθάρχηση της Μέσης Ανατολής, που –αν χρειαστεί– περιλαμβάνει και την πολεμική αντιμετώπιση του Ιράν.

Κατά συνέπεια, η εμπλοκή της χώρας σε μια τόσο στενή και τόσο προωθημένη «συμμαχία» με το Ισραήλ –υπό τις ευλογίες των ΗΠΑ και της ΕΕ– ενέχει εγκληματικές ευθύνες και πολύ επικίνδυνες προοπτικές.

Η εμπλοκή αυτή έγινε εφικτή πολιτικά, κάμπτοντας το εύρος και την ένταση των αντιπολεμικών-αντιιμπεριαλιστικών-φιλοπαιστινιακών αισθημάτων που κυριαρχούσαν στην κοινή γνώμη τις προηγούμενες δεκαετίες, με την ένταξη των «τριάδικων αξόνων» (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ και Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος) στο «οπλοστάσιο» του ελληνικού κράτους για την αντιμετώπιση του γεωπολιτικού ανταγωνισμού με την Τουρκία.

Η στρατηγική των «αξόνων» (που κάποτε χαρακτήριζε μόνο την ακροδεξιά, τη σαμαρική πτέρυγα της Δεξιάς και το Δίκτυο 21) επεκτάθηκε σε ένα ευρύ πολιτικό φάσμα, στο σύνολο των κοινοβουλευτικών κομμάτων –με την εξαίρεση του ΚΚΕ– συμπεριλαμβανομένου του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2015. Οι

ευθύνες του Αλ. Τσίπρα και του Ν. Κοτζιά που όχι μόνο αποδέχθηκαν αλλά επιτάχυναν αυτή τη στρατηγική, είναι παραπάνω από βαριές.

Η πολιτική αυτή έγινε κυρίαρχη επιλογή για τις δυτικές δυνάμεις στην πολιτική τους στην Ανατολική Μεσόγειο μέσω δύο παραγόντων που ξεδιπλώθηκαν σταδιακά στα τελευταία χρόνια:

α) Το ρήγμα στις αμερικανοτουρκικές και στις ευρωτουρκικές σχέσεις.

Ένα μεγάλο τμήμα της κοινής γνώμης, ακόμα και ένα μεγάλο τμήμα της Αριστεράς στην Ελλάδα, έχει μάθει να αντιδρά και να σκέφτεται θεωρώντας ως δεδομένο ότι ο δυτικός ιμπεριαλισμός (κυρίως οι ΗΠΑ και η ΕΕ) «υποστηρίζουν την Τουρκία» και κρύβονται πίσω από αυτήν, πιέζοντας διαρκώς την «πτωχή πλην τίμια» Ελλάδα, για να υποχωρεί στο μεταξύ τους ανταγωνισμό. Είναι τμήμα της μεταπολιτευτικής ιδεολογικής «τακτοποίησης», ένα τμήμα των ιδεολογημάτων δια των οποίων οι καθεστωτικές δυνάμεις «εσωτερίκευσαν δημιουργικά» στον πληθυσμό την ήττα του 1974 στην Κύπρο.

Σήμερα, όλα αυτά τα ανακλαστικά, όλος αυτός ο τρόπος σκέψης, βρίσκεται εκτός πραγματικότητας.

Οι αμερικανοτουρκικές σχέσεις βρίσκονται επισήμως σε δυναμική σύγκρουσης. Οι ΗΠΑ, ακόμα επί Τραμπ, επέβαλαν κυρώσεις στην Τουρκία απαιτώντας να σταματήσει το πρόγραμμα ανάπτυξης των ρωσικών πυραύλων S400 που έχει προμηθευτεί ο Ερντογάν. Η κυβέρνηση Μπάιντεν επέκτεινε τις κυρώσεις, αναγνώρισε τις σφαγές των Αρμενίων του 1915 ως «γενοκτονία», αποκάλυψε την Ισλαμπούλ σε επίσημη-καταγεγραμμένη δήλωση «Κωνσταντινούπολη» και απέκλεισε την Τουρκία από τη Νατοϊκή άσκηση Defender, που ξεκίνησε από το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, λίγα χιλιόμετρα από τα ρωσικά σύνορα.

Οι ευρωτουρκικές σχέσεις βρίσκονται και αυτές σε δυναμική σύγκρουσης. Η ΕΕ έχει αποφασίσει επίσης την επιβολή κυρώσεων, εξαρτώντας το χρόνο πυροδότησής τους από τη συμμόρφωση της Τουρκίας στο λεπτομερές πρόγραμμα «προϋποθέσεων» που έχει υποβάλει η Έκθεση Μπορέλ. Οι συνέπειες αυτής της στάσης της ΕΕ είναι ήδη ορατές στην επιδείνωση της κατάστασης της τουρκικής οικονομίας και ειδικότερα του τομέα των τραπεζών.

Η πολιτική των ΗΠΑ και της ΕΕ είναι σαφής. Διαμηνύουν στην κυρίαρχη τάξη και τις κρατικές γραφειοκρατίες της γει-

τονικής χώρας ότι οι «ευελιξίες» στην πολιτική του Ερντογάν τα τελευταία χρόνια, δεν είναι πλέον ανεκτές. Ζητούν είτε την έμπρακτη αλλαγή πολιτικής της κυβέρνησης Ερντογάν (αρχίζοντας πχ με την ακύρωση του προγράμματος S400), είτε την ανατροπή του Ερντογάν. Δεν διστάζουν να υπογραμμίζουν αυτή την απαίτηση με «κινήσεις» σημαντικής πίεσης στο διπλωματικό, το στρατιωτικό και τον οικονομικό τομέα.

Αυτή η πολιτική βρίσκεται το τελευταίο διάστημα σε φάση διαρκούς όξυνσης.

Η πολιτική όλων των ελληνικών κυβερνήσεων στα τελευταία χρόνια ήταν συγκεντρωμένη στην προσπάθεια να μετατρέψουν το ρήγμα στις αμερικανοτουρκικές και ευρωτουρκικές σχέσεις, σε «ελληνικό πλεονέκτημα» στον εν εξελίξει ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Το μόνο αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι η βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στους μηχανισμούς της δυτικής ιμπεριαλιστικής αλυσίδας. Το απεικονίζουν χαρακτηριστικά ο «άξονας» με το Ισραήλ, αλλά και η «μετακόμιση» της ισχύος ως βάσης του Ιντσιρλίκ στη Σούδα της Κρήτης. [...]

β) Η στρατηγική των υδρογονανθράκων.

Ο παράγοντας που απογείωσε τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και τον οδήγησε στο παρά πέντε μιας θερμής αντιπαράθεσης, ήταν η διαβόητη στρατηγική των υδρογονανθράκων. Το μεγαλύτερο σχέδιο για την εξόρυξη μεγάλων ποσοτήτων φυσικού αερίου από τα υπαρκτά (ή υποθετικά) κοιτάσματα στη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου και της μεταφοράς τους στις ευρωπαϊκές αγορές μέσω του υποθαλάσσιου αγωγού East Med.

Το σχέδιο αυτό συγκεκριμενοποιούσε μια νέα κατανομή ισχύος που υποστήριζαν οι δυτικές Μεγάλες Δυνάμεις στην Ανατολική Μεσόγειο. Όλα τα δικαιώματα ερευνών-εξόρυξης-εμπορίας επί των κοιτασμάτων παραχωρήθηκαν με αποφάσεις των κυβερνήσεων των τριάδικων «αξόνων» στο πανίσχυρο κονσόρτιουμ των εξορυκτικών πολυεθνικών με «συντονιστή» τη Noble Energy (εταιρεία που έπαιξε «μαύρο» ρόλο στην εισβολή στο Ιράκ και είχε ως διευθύνοντα σύμβουλο τον Ντικ Τσένι, τον πανίσχυρο αντιπρόεδρο του Μπους). Σήμερα η Noble Energy έχει εξαγοραστεί από τον αμερικανικό κολοσσό Chevron, ενώ στο κονσόρτιουμ συμμετέχουν η επίσης αμερικανική

Exxon Mobile, η γαλλική Total, η ιταλική Eni κ.ά.

Τα κράτη-πατρίδες αυτών των πολυεθνικών έσπευσαν να πάρουν θέση στο «τραπέζι», υπενθυμίζοντας τη στρατιωτική δύναμή τους: Ο αμερικανικός 6ος Στόλος αύξησε την παρουσία του στην Ανατολική Μεσόγειο, με κέντρο τη Σούδα. Η Γαλλία απέκτησε μόνιμο πολεμικό ναύσταθμο στην Κύπρο. Η Βρετανία αναβάθμισε σημαντικά την καταστρεπτική ισχύ των αεροπορικών βάσεων που διαθέτει στην Κύπρο.

Η γεωπολιτική του East Med ουσιαστικά απέκλειε την Τουρκία από σημαντική παρουσία στην Ανατολική Μεσόγειο, έθετε ως προαπαιτούμενο τη διασφάλιση της γεωγραφικής συνέχειας των ΑΟΖ του Ισραήλ, της Κύπρου και της Ελλάδας, οδηγώντας έτσι σε μια μεγάλη αναβάθμιση του ελληνικού ρόλου. Οι χάρτες για τις ΑΟΖ που πλημμύρισαν τον Τύπο τα τελευταία 10-15 χρόνια –που περιορίζουν την Τουρκία σε μια μικρή λωρίδα κυριαρχίας στη θάλασσα, γύρω από τα παράλια της– εκπονήθηκαν από τα κονσόρτιουμ των πολυεθνικών εξόρυξης και δόθηκαν στη δημοσιότητα μονομερώς από την κυβέρνηση του Ισραήλ. [...]

Προς τη Χάγη;

Απέναντι στη συγκρότηση των τριάδικων «αξόνων», το σχέδιο East Med, τη συναικόλου κατανομή ΑΟΖ στην Ανατολική Μεσόγειο και την προφανή υποστήριξή του από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, η τουρκική κυβέρνηση δεν έμεινε αδρανής.

Η τακτική των μονομερών διεκδικητικών ενεργειών στη θάλασσα, αποδείχθηκε περιορισμένης σημασίας, κυρίως για εσωτερική κατανάλωση. Η παρουσία των αμερικανικών και γαλλικών αεροπλανοφόρων δεν άφηνε αμφιβολίες για την αποτελεσματικότητα αυτών των «προκλήσεων». Συνειδητοποιώντας αυτόν το συσχετισμό, το καθεστώς Ερντογάν στράφηκε προς τις διαδικασίες του... Διεθνούς Δικαίου, δηλώνοντας ότι επιδιώκει και αποδέχεται «διάλογο» υπό διεθνή εποπτεία. [...]

Αξιοποίησε μάλιστα τις καθυστερήσεις της Αθήνας στις σχετικές αποφάσεις, για να κατηγορήσει την ελληνική πλευρά για πολιτική «μονομερών ενεργειών» και προσπάθεια «επιβολής τετελεσμένων». Μετά το αργοπορημένο ξεκίνημα των διερευνητικών επαφών, παρέμεινε ψύχραιμα σε αυτή τη γραμμή, παρά τις «μαγικές» του Δένδια στη συνάντησή με τον Τσαβούσογλου.

Επένδυση Μεσόγειο Ανταγωνισμός

Ολόκληρο
στο **RProject.gr**

Η στροφή του Ερντογάν προς την πολιτική διαπραγμάτευσης υπό διεθνή (δυτική) εποπτεία, μια στροφή υποχρεωτική λόγω της δυσμενούς θέσης του, θέτει την κυβέρνηση Μητσοτάκη μπροστά σε στρατηγικές και διχαστικές αποφάσεις. [...]

Ο Ευάγγελος Βενιζέλος είναι ο αρχιτέκτονας της πολιτικής που έχει προετοιμάσει το ελληνικό κράτος για το ενδεχόμενο καταφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο. Το 2014, λίγο πριν την ήττα της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ από τον ΣΥΡΙΖΑ, κατέθεσε (εκ μέρους και του Σαμαρά...) μια δήλωση του ελληνικού κράτους προς τους διεθνείς θεσμούς, όπου προειδοποιούσε ότι δεν αναγνωρίζει καμία εξουσία και αρμοδιότητα του Διεθνούς Δικαστηρίου σε: α) Θέματα κυριαρχίας επί χερσαίου εδάφους (βραχονησίδες κ.ο.κ.) β) Θέματα εύρους χωρικών υδάτων (δικαίωμα επέκτασης ως τα 12 ν.μ.) και συσχέτισμού των χωρικών υδάτων με τον εθνικό εναέριο χώρο και γ) Θέματα που άπτονται του σχεδιασμού της Εθνικής Άμυνας (στρατιωτικοποίηση των νησιών).

Αυτή είναι η βάση της πολιτικής που, προς ώρας, υλοποιούν ο Μητσοτάκης και ο Δένδιας: Αν χρειαστεί να καταφύγουμε στη Χάγη, τότε εκεί συζητάμε ένα και μόνο θέμα: τον καθορισμό υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ.

Όμως όλοι γνωρίζουν ότι αυτή η βάση είναι ασθενική και προσχηματική. [...] Παίρνοντας υπόψη κανείς τη γραμμή των ΗΠΑ και της ΕΕ μπορεί εύκολα να προβλέψει ότι ένας «συμβιβασμός» που μπορεί να προκύψει εκεί, θα είναι θετικός για την ελληνική πλευρά. Όμως θα είναι ένας συμβιβασμός που θα απέχει αισθητά από τις μαξιμαλιστικές προσδοκίες που η εθνικιστική ρητορική έχει καλλιεργήσει στην κοινή γνώμη. Γιατί το Διεθνές Δικαστήριο δεν πρόκειται να θεσμοθετήσει «λύσεις» που οι ιμπεριαλιστές θα βρουν μπροστά τους ως εμπόδιο, είτε στους δικούς τους ανταγωνισμούς, είτε ενάντια σε συμφέροντά τους σε άλλες περιοχές του πλανήτη. [...]

Κυριαρχικά δικαιώματα;

Στην πραγματικότητα, η κυρίαρχη ελίτ στο ελληνικό κράτος βρίσκεται μπροστά στην ενδεχόμενη υποχρέωση να αναγνωρίσει στο εσωτερικό της χώρας ότι πολλοί από τους στόχους επέκτασης της ελληνικής κυριαρχίας που κατά την προηγούμενη περίοδο προβλήθηκαν ως, τάχα, αυτονόητες συνέπειες του Διεθνούς Δικαίου ήταν μαξιμαλιστικές επιδιώξεις.

Η επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν. μίλια δεν αποτελεί «δικαίωμα» που μπορεί να ασκηθεί μονομερώς. Το Διεθνές Δίκαιο προβλέπει τη δυνατότητα επέκτασης των χωρικών υδάτων μέχρι του ορίου των 12 ν.μ., αλλά καθώς πρόκειται για επέκταση της εθνικής/κρατικής κυριαρχίας που ισοδυναμεί με αλλαγή συνόρων, υπό την προϋπόθεση διεθνούς συμφωνίας. [...]

Η στρατιωτικοποίηση των νησιών, παρότι αποτελεί παραβίαση της Συνθήκης της Λοζάνης, είναι κάτι που είχε αποδεχθεί σιωπηλά η Τουρκία για 3-4 δεκαετίες. Τι άλλαξε; Ο προσεκτικός αναγνώστης των «εθνικών» και φιλομολιταριστικών sites θα διαπιστώσει έναν «υπερήφανο» νεωτερισμό: η εξέλιξη της πολεμικής τεχνολογίας δίνει στο πυροβολικό ξηράς καταστρεπτική ισχύ μεγάλων αποστάσεων. Ο «πυραυλοκεντρικός πόλεμος» μετατρέπει τα νησιά από αμυντικό πρόβλημα σε επιθετικό πλεονέκτημα, που μπορεί να απειλήσει τις παραγωγικές βάσεις και τις πόλεις του αντιπάλου. [...]

Το ζήτημα του εθνικού εναέριου χώρου, διεθνώς ταυτίζεται με το εύρος των χωρικών υδάτων. Η ελληνική «πατέντα» με χωρικά ύδατα στα 6 ν.μ. και εναέριο χώρο (εντός του οποίου γίνονται οι «αναχαίσεις») στα 10 ν.μ., δεν είναι δυνατόν να εγκριθεί σε καμία διεθνή διαδικασία.

Τέλος, η υφαλοκρηπίδα και οι ΑΟΖ, σε περιοχές με αντιτιθέμενα συμφέροντα εντός της μάξιμουμ ζώνης των 200 ν.μ., καθορίζονται μόνο εάν υπάρξει διεθνής συμφωνία οριοθέτησης και έγκρισής τους. Η εξέλιξη στην Ανατολική Μεσόγειο, με την ενεργοποίηση όλων των χωρών, δείχνει ότι αυτή η διαδικασία θα

είναι μακρά, περίπλοκη και πιθανότατα επώδυνη.

Η εκτίμηση των ελληνικών ελίτ ότι σε όλα αυτά τα θέματα θα μπορούσε να επιβληθεί, δια των τετελεσμένων, η δική τους «ανάγνωση» του Διεθνούς Δικαίου, έβαζε όλα τα αυγά στο καλάθι της υποστήριξης από τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Που θεωρήθηκε και θεωρείται ως δεδομένη και διαρκής. Όμως η ιστορία είναι γεμάτη παραδείγματα μεταστροφής των Μεγάλων Δυνάμεων. Πριν από 100 χρόνια, έσπρωξαν το ελληνικό κράτος στο τυχοδιωκτισμό της Μικρασιατικής Εκστρατείας. Όταν οι Άγγλοι, οι Γάλλοι και οι Ιταλοί απέσπασαν, τότε, τα «λάφυρα» που επιδίωκαν, βρήκαν ένα συμβιβασμό με τη νέα Τουρκία του Κεμάλ. Και άφησαν τους ντόπιους να αλληλοσφαγούν ανενόχλητοι. [...]

Συμπερασματικά

α) Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός, είναι ο ανταγωνισμός των δύο αστικών τάξεων για ισχύ και κυριαρχία στην ευρύτερη περιοχή. Καμιά από τις δύο δεν έχει εκ προοιμίου «δίκιο», ο ρόλος του αμυνόμενου και του επιτιθέμενου εναλλάσσεται συγκυριακά μεταξύ τους.

β) Το αποτέλεσμα της αντιπαράθεσης θα κριθεί, σε σημαντικό βαθμό, από τη στάση των μεγάλων δυνάμεων, ειδικότερα των ΗΠΑ και της ΕΕ. Η θεματολογία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού όχι μόνο δεν υποβαθμίζει αλλά υπογραμμίζει την ανάγκη αυθεντικής αντιιμπεριαλιστικής γραμμής. Η ρήξη με το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και τους τριαδικούς «άξονες» είναι προϋπόθεση για την ειρήνη και για όποιες φιλολαϊκές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή.

γ) Η αντίθεση στον πόλεμο, η αδιαπραγμάτευτη υποστήριξη της ειρήνης, πέρα από τα απατηλά πολεμοκάπηλα ιδεολογήματα των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» πρέπει να αποτελεί πρωτεύουσιν πολιτικό κριτήριο για την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες. Οι διαρκείς εξοπλισμοί είναι μια επιλογή οικονομικοκοινωνικά παράλογη και πολιτικά αντιδραστική και επικίνδυνη. Η Ελλάδα και η Τουρκία είναι χώρες σε οικονομική και κοινωνική κρίση. Η απόρριψη των εξοπλισμών είναι προϋπόθεση για να επικρατήσουν προτεραιότητες που θα λογοδοτούν στις κοινωνικές ανάγκες.

δ) Η στρατηγική των υδρογονανθράκων είναι απατηλή και επικίνδυνη. Ο εξορυκτισμός δένει χώρες και λαούς στην ουρά των μεγάλων πολυεθνικών, των μόνων δυνάμεων που μπορούν να τον υλοποιήσουν. Συμβάλει καθοριστικά στην απειλή κατά του περιβάλλοντος και η εγκατάλειψή του αναγνωρίζεται πλέον ως προϋπόθεση για την αντιμετώπιση της κλιματολογικής καταστροφής.

ε) Οι εργαζόμενοι και οι λαϊκές μάζες και στις δυο πλευρές των συνόρων, έχουν ανάγκη από μια αριστερή πολιτική που θα χαρακτηρίζεται από πλήρη ανεξαρτησία απέναντι στην κυρίαρχη τάξη της «δικής της» χώρας. Κάθε υποχώρηση από αυτήν τη κατεύθυνση, κάθε υπόκλιση στην εθνική ενότητα υπό το πρόσχημα είτε του Διεθνούς Δικαίου είτε των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» είναι μετατόπιση προς τις σύγχρονες εκδοχές της παλιάς αμαρτίας του «σοσιαλιμπεριαλισμού». Δηλαδή, όπως υπογράμμισε ο Λένιν, της προδοσίας της προτεραιότητας του κοινωνικού στοιχείου με άλλοθι την αναφορά στην προτεραιότητα του εθνικού.



Διαδικτυακή συζήτηση
Οι ελληνοτουρκικοί ανταγωνισμοί, ο ρόλος του ιμπεριαλισμού και η Αριστερά
Δευτέρα 31 Μάη 7.30μμ

Εισήγηση: **Αντώνης Νταβανέλος**

Η εκδήλωση θα διεξαχθεί μέσω της Πλατφόρμας GoToMeeting.
Για τον σύνδεσμο επικοινωνήστε μαζί μας με μήνυμα στο facebook της ΔΕΑ facebook.com/dea.org.gr ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στο deasocial.1@gmail.com

Από το Στόουνγουόλ στις Παρελάσεις Υπερηφάνειας (Pride)

Η αγωνιστική παράδοση του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος

Της Κατερίνας Καλλέργη

Εχουν περάσει 52 χρόνια από την εξέγερση του Στόουνγουόλ, όταν λεσβίες, τρανς, ομοφυλόφιλοι, «λατίνοι», μαύρες και φτωχές συγκρούστηκαν με την αστυνομία επί σχεδόν μια βδομάδα συνεχόμενα.

Η εξέγερση του Στόουνγουόλ

Πρόκειται για την πιο σημαντική στιγμή της ιστορίας του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος, την στιγμή που αυτό «γεννήθηκε» στον δρόμο με ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Το Στόουνγουόλ ήταν ένα μπαρ στην Νέα Υόρκη. Χωμένο στους δρόμους των γκέτο αποτελούσε τον μόνο ασφαλή χώρο να συναντηθούν, να συζητήσουν αλλά και να οργανώσουν τον πρωτόλειο ακτιβισμό τους ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα αλλά και όσες/οι ήταν πολύ φτωχοί ή πολύ «διαίτεροι» για να μπορέσουν να πάνε κάπου αλλού. Μαγαζιά σαν αυτό πλήρωναν την μαφία και τους μπάτσους για να μην τα κλείσουν, παρόλα αυτά δεν γλίτωναν τις επιθέσεις. Μία τέτοια επίθεση «ρουτίνας» έγινε η αφορμή για να ξεσπάσει μια εξέγερση που σιγόβραζε από καιρό και κράτησε 6 μέρες. Βρισκόμαστε στο 1969, με την δυναμική του «1968» να ξεδιπλώνεται διεθνώς, με τις ΗΠΑ να ζουν την άνθηση και τη ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος των μαύρων και του αντιπολεμικού κινήματος. Από τα προηγούμενα χρόνια είχαν ξεκινήσει να δημιουργούνται μικρές ομάδες για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, ενώ και στον δημόσιο λόγο είχε αρχίσει να παρουσιάζεται για πρώτη φορά η ύπαρξη και άλλων ταυτοτήτων φύλου και σεξουαλικότητας πέρα από αυτές που θεωρούνταν «κανονικές». Όλα αυτά έκαναν τα στέκια των ΛΟΑΤΚΙ+ στα γκέτο να είναι καζάνια που έβραζαν: Όλες/οι ένιωθαν ότι είχε έρθει η ώρα για την διεκδίκηση και των δικών τους δικαιωμάτων, αλλά και για μια συνολική αλλαγή της κατάστασης.

Εκείνο το βράδυ του 1969 στο Στόουνγουόλ, δεδομένων των στερεοτύπων που υπήρχαν για τα άτομα που σύχναζαν σε τέτοια μέρη, είναι πιθανό η αστυνομία να μην περίμενε αντίδραση. Αλλά το στενό έξω από το μπαρ γέμιζε με κόσμο αγανάκτηση. Το αποτέλεσμα ήταν μέσα σε λίγη ώρα το φορτηγάκι της αστυνομίας να αναποδογυριστεί και οι αστυνομικοί που

πραγματοποιούσαν τον έλεγχο να τραπούν σε φυγή. Τις έξι επόμενες μέρες όλη η περιοχή γύρω από το μπαρ Στόουνγουόλ ήταν κατειλημμένη από ΛΟΑΤΚΙ+ αλλά και από ριζοσπάστριες, αριστερούς, σοσιαλιστριες, μέλη των Μαύρων Πανθηρών, συνδικαλιστές και Πορτορικανές, σε μια περήφανα «απελευθερωμένη ζώνη».



Όμως παρά τις προσπάθειες να μετατραπούν τα Pride σε γιορτές καταναλωτισμού, όπου οι εταιρίες ντύνονται στα χρώματα του ουράνιου τόξου για μια μέρα, δεν μπορούν να διαγράψουν την αγωνιστική ιστορία του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος.

Μέσα από αυτή την εξέγερση δημιουργήθηκαν πολιτικές ομάδες ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων με μεγάλη σύνδεση με τα άλλα κινήματα της εποχής. Μάλιστα μία από τις μεγαλύτερες ομάδες πήρε το όνομα της από το Μέτωπο για την Απελευθέρωση του Νότιου Βιετνάμ (ονομάστηκε Μέτωπο για την Απελευθέρωση των Ομοφυλοφίλων – Gay Liberation Front) για να τιμήσει τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα των Βιετναμέζων αντάρτων. Οι ΛΟΑΤΚΙ+ ομάδες δεν πάλευαν μόνο για ατομικά δικαιώματα: είχαν θέσει ως στόχο την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας. Όπως δήλωναν και τα ίδια τα μέλη του GLF: «Ταυτιζόμαστε με κάθε καταπιεσμένο: με τον αγώνα των Βιετναμέζων, με τον τρίτο κόσμο, με τους μαύρους, με τους εργάτες – με όλους όσους καταπιέζονται από αυτήν την σάπια, βρόμικη, ελεεινή, γαμημένη καπιταλιστική συνωμοσία». Ένα χρόνο μετά την εξέγερση του Στόουνγουόλ, ο συνιδρυτής των Μαύρων Πανθηρών, Χιούι Νιούτον, δημοσιεύει στην κομματική τους εφημερίδα μια δήλωση υπέρ του αγώνα των ομοφυλοφίλων. Πρόκειται για ένα γιγάντιο βήμα καθώς ήταν η πρώτη επίσημη δήλωση υπέρ των ΛΟΑΤΚΙ+ από οποιαδήποτε σημαντική προσωπικότητα του κινήματος.

Τα Pride καθιερώθηκαν για να τιμήσουν την εξέγερση του Στόουνγουόλ. Για δεκαετίες μετά, ήταν μέρες αγώνα, περηφάνιας και αντίστασης. Ήταν μέρες που τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα έβγαιναν μπροστά μιλώντας για την απελευθέρωσή τους και την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας με την στήριξη και των υπολοίπων

κοινωνικών κινημάτων. Τα τελευταία χρόνια όμως έχει γίνει μια γιγάντια προσπάθεια να καταστεί πολιτικά «ανώδυνη» η ΛΟΑΤΚΙ+ ιστορία και να χάσει τον ριζοσπαστικό της χαρακτήρα. Η ριζοσπαστικοποίηση του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος και η σύνδεσή του με τους αγώνες ολόκληρης της κοινωνίας απειλούσε το σύστημα.

Η συμπαράσταση στους ανθρακωρύχους

Ένα τέτοιο παράδειγμα ενότητας είναι και η ομάδα Γκέι και Λεσβίες για την Υποστήριξη των Ανθρακωρύχων (GLSM), που έδρασε υποστηρικτικά στην εμβλημα-

τική απεργία διάρκειας ενός χρόνου από τους ανθρακωρύχους στην Αγγλία το 1984-1985. Αναγνωρίζοντας ότι ο εχθρός είναι κοινός, δηλαδή η Θάτσερ και η αστυνομία, μέλη του GLSM βρέθηκαν δίπλα στους ανθρακωρύχους στηρίζοντας κάθε κομμάτι του αγώνα τους. Άτομα που συμμετείχαν στην απεργία δηλώνουν ότι θα ήταν αδύνατο να είχε τέτοια διάρκεια η απεργία αν δεν τους είχαν στηρίξει με κάθε μέσο τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα. Παρότι η απεργία ηττήθηκε, οι συντροφικοί δεσμοί που χτίστηκαν στη διάρκειά της άντεξαν. Ένα χρόνο μετά, στην διαδήλωση για το Pride συμμετείχαν και οι ανθρακωρύχοι με δικό τους πανό. Βλέποντας τον κίνδυνο της ριζοσπαστικοποίησης του ΛΟΑΤΚΙ+ αγώνα να αυξάνεται, το σύστημα απάντησε με διαγραφή της ιστορίας και προσπάθειες ενσωμάτωσης. Μετά τις πρώτες νίκες, ήρθε μια προσπάθεια μετατροπής των ΛΟΑΤΚΙ+ σε καταναλωτικό κοινό. Αυτή η προσπάθεια ενσωμάτωσης φαίνεται και από τον τρόπο που διοργανώνονται πλέον τα «θεσμικά» Pride: με χορηγούς,

Δικαίωμα στον ομόφυλο γάμο

Τα τελευταία χρόνια πολλές χώρες έχουν αναγνωρίσει νομικά τα ΛΟΑΤΚΙ+ ζευγάρια μέσα από την θέσπιση του ομόφυλου γάμου και του δικαιώματος στην τεκνοθεσία. Πρόκειται για μια νίκη του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος που επί δεκαετίες διεκδικεί δυναμικά στο δρόμο να έχουν τα ομόφυλα ζευγάρια ίδια δικαιώματα με τα ετερόφυλα. Η θεσμική αναγνώριση διασφαλίζει την αξιοπρεπή διαβίωση: το δικαίωμα στην γονεϊκότητα, στα περιουσιακά στοιχεία, στην σύνταξη και στην ασφάλιση του/της συντρόφου σε περίπτωση θανάτου, την απόκτηση κατοικίας από κοινού, την εκ κοινού επιμέλεια και φροντίδα των παιδιών του ενός/της μίας συντρόφου.

Στην Ελλάδα βρισκόμαστε πολύ

πίσω σε σχέση με αυτά τα δικαιώματα και την νομική αναγνώριση των ΛΟΑΤΚΙ+ ζευγαριών. Το σύμφωνο συμβίωσης που ισχύει αυτή τη στιγμή για ενήλικες όλων των φύλων αφήνει μεγάλα κενά. Τα βασικά είναι η αλλαγή επωνύμου σε περίπτωση που το ζευγάρι το επιθυμεί, η αναγνώριση των τέκνων, η τεκνοθεσία, και η κοινή φορολογία και ασφάλιση. Η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο περίπλοκη για τα τρανς άτομα τα οποία χάνουν κάθε δικαίωμα στον γάμο, το διαζύγιο και την τεκνοθεσία. Καθώς το ΛΟΑΤΚΙ+ κίνημα δυναμώνει με τα χρόνια τόσο στο εξωτερικό όσο και στην Ελλάδα, και η θετική εκπροσώπηση στα ΜΜΕ αυξάνεται, αίρονται σιγά σιγά προκαταλήψεις και στερεότυπα σχετικά με τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα. Ως εκ τούτου όλο και περισσότερα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα μιλάνε ανοιχτά στην



με έντονη εμπορευματοποίηση και με την στήριξη πρεσβειών όπως αυτή του Ισραήλ. Όμως παρά τις προσπάθειες να μετατραπούν τα Pride σε γιορτές καταναλωτισμού, όπου οι εταιρίες ντύνονται στα χρώματα του ουράνιου τόξου για μια μέρα, δεν μπορούν να διαγράψουν την αγωνιστική ιστορία του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος και της μέρας περηφάνειας.

Αντίσταση στην καταπίεση και τους διαχωρισμούς

Γιατί η πάλη για τα ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα δεν είναι απλά πάλη για κάποια ατομικά δικαιώματα. Σε ένα καπιταλιστικό σύστημα που έχει ανάγκη για την επιβίωση του την κοινωνική αναπαραγωγή και τον έμφυλο καταμερισμό της εργασίας κανένας και καμία δεν είναι πραγματικά ελεύθερη/ος. Παρά την προσπάθεια να

πειστούμε για το αντίθετο, κανένα μέλος της εργατικής τάξης δεν έχει συμφέρον από την σεξουαλική καταπίεση. Αντίθετα, η κυρίαρχη τάξη διατηρεί την εξουσία της μέσα από την καταπίεση. Και αυτό γιατί χρειάζεται την πυρηνική οικογένεια για να επιφορτίζεται τη φροντίδα των παιδιών, των αρρώστων αλλά και ολόκληρης της οικογένειας, ώστε να μην χρειάζεται να πληρώνουν οι εργοδότες για αυτήν. Τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα διαρρηγνύουν τους έμφυλους κανόνες (άρα και ρόλους) που επιβάλει η ύπαρξη της οικογένειας ως μονάδα παραγωγική και αναπαραγωγική. Αν υπήρχε ελεύθερη έκφραση του φύλου και της σεξουαλικότητας του μισθολογικό χάσμα και η κοινωνική αναπαραγωγή μέσα από την οικογένεια θα έμπαινε σε αμφισβήτηση. Την ίδια στιγμή που πολυεθνικές και με-

γάλες εταιρίες διατυμπανίζουν ότι βρίσκονται δίπλα στην ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητα, ξέρουμε ότι δεν θα μπορούσαν να είναι πιο μακριά της, αφού έχουν συμφέρον από την καταπίεσή της. Οι διαχωρισμοί μεταξύ των εργατών, είναι αυτοί που επιτρέπουν σε τέτοιες εταιρίες να υπάρχουν χωρίς να αμφισβητούνται τα κέρδη τους. Οι ομοφοβικές/τρανσοφοβικές συμπεριφορές συμφέρουν γιατί διασπάνε κάθε δυνατότητα αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων. Υπό αυτό το πρίσμα καταλαβαίνουμε ότι ενώ ο αγώνας για μεταρρυθμίσεις στο τώρα είναι ιδιαίτερα σημαντικός, καθώς από αυτόν εξαρτάται η ποιότητα ζωής των ΛΟΑΤΚΙ+, αν θα έχουν δικαίωμα στην παιδοθεσία, στον γάμο, στην ιατρική φροντίδα –δικαιώματα που αυτονόητα έχουν τα μη ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα- από μόνος του είναι

λειψός. Και είναι λειψός γιατί ακόμα και να κερδηθούν αυτές οι κατακτήσεις η καταπίεση θα συνεχίσει να διαιωνίζεται, εφ' όσον είναι συμφέρουσα για το σύστημα. Για αυτό ο αγώνας των ΛΟΑΤΚΙ+ δεν είναι απλά αγώνας για δικαιώματα στο σήμερα.

Είναι πάντα σημαντικό να θυμόμαστε την πραγματική, ριζοσπαστική ιστορία του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος ώστε να οργανώνουμε την πάλη μας ενάντια στην ομοφοβία, την τρανσοφοβία, τον σεξισμό και το καπιταλιστικό σύστημα που τα (ανα)παράγει. Απέναντι στον χλιαρό δικαιωματισμό των πρεσβειών και των πολυεθνικών η απάντηση είναι ότι απελευθέρωση θα έρθει μόνο μέσα από την κοινή πάλη όλων των κινημάτων και την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης όλων μας.

οικογένεια τους και τον κοινωνικό τους περίγυρο για το φύλο και την σεξουαλική τους ταυτότητα, χωρίς όμως να διαθέτουν αυτά τα βασικά δικαιώματα.

Η άρνηση αυτών των δικαιωμάτων βασίζεται σε ομο/τρανσοφοβικές αντιλήψεις. Οι ομοφοβικές δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών σχετικά με «παιδιά με ψυχολογικά προβλήματα» επειδή οι γονείς τους ήταν ΛΟΑΤΚΙ+ είναι απλά ένα παράδειγμα από τα χιλιάδες. Παρόμοιες απόψεις έχουν και πιο «προοδευτικά» κομμάτια της κοινωνίας, όπως και το ΚΚΕ. Ταυτόχρονα η αντίθεση στο δικαίωμα της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια δείχνει πόσο βαθιά ριζωμένη είναι η αντίληψη ότι τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα είναι ακατάλληλα για γονείς λόγω της ομοφοβικής αντίληψης ότι η ομοφυλοφιλία συνδέεται με την παιδεραστία.

Στο δρόμο για την διεκδίκηση του δικαιώματος στον γάμο και την τεκνοθεσία δημιουργήθηκε το δίκτυο «Ισότητα στον γάμο- Marriage equality Greece» το οποίο αποτελείται από ΛΟΑΤΚΙ+ ομάδες όπως η Θετική Φωνή και η Rainbow Seniors και φεμινιστικές ομάδες όπως η Συνέλευση 8 Μάρτη και η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη στην Θεσσαλονίκη. Με κέντρο την

παγκόσμια ημέρα ενάντια στην ομοφοβία, αμφιφοβία και τρανσοφοβία (17 Μάη) αλλά και τις εκδηλώσεις του Pride το δίκτυο αυτό θέλει να αναδείξει την αναγκαιότητα της θέσπισης του ομόφυλου γάμου και της τεκνοθεσίας. Στις 17 Μάη πραγματοποιήθηκαν από το δίκτυο ακτιβισμοί, όπως αυτός στην παραλία της Θεσσαλονίκης αλλά και δράσεις στα social media με στόχο να φανεί ότι ο ομόφυλος γάμος και η τε-

κνοθεσία είναι κοινωνικά αποδεκτά και μόνο θετικά αποτελέσματα θα έχουν.

Δεν υπάρχουν αυταπάτες στο ζήτημα του αν θα επέλθει κοινωνική απελευθέρωση μέσα από νομικές αλλαγές. Οι συνθήκες θα συνεχίσουν να είναι δύσκολες ειδικά για τους φτωχούς, μετανάστες, πρόσφυγες ΛΟΑΤΚΙ+ η ομο/τρανσοφοβία θα συνεχίσει να οδηγεί κόσμο στην ανεργία με μοναδικό τρόπο επιβίωσης την σεξεργασία και

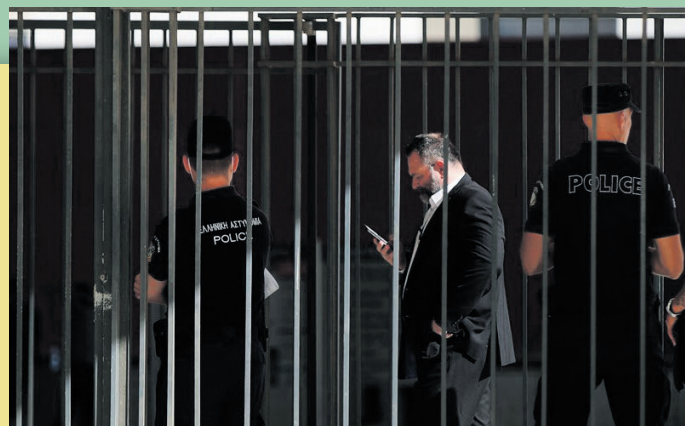
δυστυχώς θα συνεχίσουν να υπάρχουν και ομο/τρανσοφοβικές επιθέσεις. Γιατί όλα αυτά, πηγάζουν και ενδυναμώνονται από το γενικότερο σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης και δεν θα εκλείψουν αν αυτό δεν ανατραπεί. Μέχρι όμως να καταφέρουμε αυτήν την ανατροπή είναι κρίσιμο όλοι/ες να έχουμε τα ίδια δικαιώματα, και τις ίδιες δυνατότητες να ζήσουμε μια ζωή με αξιοπρέπεια.



«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Στις 16 Μαΐου πραγματοποιήθηκαν οι νέου τύπου εξετάσεις για την απόκτηση ιθαγένειας. Πρόκειται για το σύστημα εξέτασης που ήρθε ως επακόλουθο του νόμου 437 για την ιθαγένεια. Σε αυτό το σύστημα, όσοι/ες ζουν μακροχρόνια στην Ελλάδα και θέλουν να λάβουν την ελληνική ιθαγένεια καλούνται να γράψουν ένα διαγώνισμα τύπου πανελλαδικών εξετάσεων. Η δημοσίευση της τράπεζας θεμάτων από την οποία αντλούνται οι ερωτήσεις πριν μερικούς μήνες είχε ξεσηκώσει μεγάλες αντιδράσεις. Μερικές από αυτές αφορούσαν την αναγνώριση των ηλικιών των σωμάτων ασφαλείας, την αντιστοίχιση των μουσικών με τις μπάντες στις οποίες έπαιζαν, την αναγνώριση των ηρώων του 1821 μέσα από τις προσωπογραφίες τους, τους καλικατζάρους, τις φανουρόπιτες και την Υπολοχαγό Νατάσα. Δεν πρόκειται απλά όμως για γελοιότητα αλλά για εγκληματική πολιτική: μέσα από αυτές τις

ερωτήσεις χιλιάδες μετανάστες που ζουν και εργάζονται εδώ για χρόνια στερούνται την πρόσβαση στην ελληνική ιθαγένεια. Την ίδια στιγμή, σύμφωνα με τον νέο νομό για να μπορέσει κάποιος να αιτηθεί για ιθαγένεια θα πρέπει να έχει εργαστεί με μισθό ίσο του κατώτατου για δύο έως επτά χρόνια ενώ το παράβολο για τις εξετάσεις αγγίζει τα 700 ευρώ. Η χαμηλή συμμετοχή στις εξετάσεις ήταν λοιπόν αναμενόμενη, γιατί αυτός ήταν ο στόχος της κυβέρνησης: να εξαιρέσει το μεγαλύτερο κομμάτι των μεταναστών μέσα από ένα ταξικό -και όχι μόνο- «ξεσκαρτάρισμα».



Περίπου έξι μήνες μετά την καταδικαστική απόφαση για την Χρυσή Αυγή από το εφετείο Αθηνών, ο Γιάννης Λαγός οδηγήθηκε στις φυλακές Δομοκού. Χρειάστηκαν έξι μήνες για να περάσει από το Ευρωκοινωνικό βούλιντο η άρση της ασυλίας του και να συλληφθεί από τις βελγικές αρχές έξω από το σπίτι του. Ο Λαγός, όπως και άλλα στελέχη της Χρυσής Αυγής έχει καταδικαστεί σε 13 χρόνια κάθειρξη για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, αλλά μέχρι τώρα προστατευόταν λόγω της ευρωβουλευτικής του ιδιότητας. Η σύλληψη του είναι μια νίκη καθώς είναι το αποτέλεσμα των πιέσεων που δέχτηκε η κυβέρνηση από το αντιρατσιστικό/αντιφασιστικό κίνημα αλλά και από ολόκληρη την κοινωνία, και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί. Η προσπάθεια την ΝΔ να κερδίσει πολιτική υπεραξία μέσα από αυτήν την σύλληψη, όπως δείχνουν οι δηλώσεις Πελώνη, είναι τουλάχιστον γελοία, όταν κυκλοφορεί ελεύθερος ο υπαρχηγός Παππάς. Είναι μια δικαίωση του κινήματος, των θυμάτων και των οικογενειών τους και των μαρτύρων που με θάρρος στάθηκαν απέναντι στους χρυσαυγίτες. Και θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για τη νίκη απέναντι σε κάθε ρατσισμό και φασισμό: με μαχαίρια ή με γραβάτες.

Για συκοφαντική δυσφήμιση στελέχους του ελληνικού στρατού δικάζεται ο Ν. Χαραλαμπίδης αλλά και μαζί του ολόκληρο το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος. Πρόκειται για μια υπόθεση που ξεκίνησε τον Αύγουστο του '19, όταν ο Χαραλαμπίδης κλήθηκε σε απολογία λόγω κάποιων αναρτήσεων στο blog της Επιτροπής Αλληλεγγύης στρατευμένων στις οποίες καταγράφονται περιστατικά ακραίας καταπάτησης των δικαιωμάτων των φαντάρων αλλά και των κατώτερων του από πρώην διοικητή στρατοπέδου στην Αλεξανδρούπολη. Στη μία εκ των αναρτήσεων αναφέρεται υπόθεση για την οποία ο συγκεκριμένος είχε περάσει στρατοδικείο ενώ στην δεύτερη δεν αναφέρεται καν το όνομα του. Η συγκεκριμένη υπόθεση δεν είναι απλά μια υπόθεση εκδικητικότητας από τον ελληνικό στρατό. Είναι και ένα δείγμα τρομακτικής λογοκρισίας από το κράτος το οποίο σέρνει στα δικαστήρια έναν άνθρωπο επειδή αναρτούσε σε ένα blog. Ο χρόνος που γίνεται αυτό δεν είναι τυχαίος. Η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί της (στρατός, δικαστικό σύστημα) θέλουν να στείλουν ένα ηχηρό μήνυμα καταστολής, καθώς, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση θεσμοθετεί 12μηνη θητεία, πληθαίνουν οι καταγγελίες για την μη τήρηση βασικών μέτρων υγιεινής στα στρατόπεδα αλλά και για βασανιστικά, δολοφονικά «καφόνια», οι οποίες καταστρέφουν την εικόνα του Ε.Σ.



Με «εντέλεσθε» ο ΕΟΔΥ ζητά την μετάθεση του μοναδικού ιατρού και διευθυντή της μονάδας Ειδικών Λοιμώξεων Κύπης του νοσοκομείου Έλενα Βενιζέλου στο... τηλεφωνικό κέντρο(!). Στην μονάδα αυτή -που είναι η μοναδική δημόσια στο είδος της- απευθύνονται οροθετικές έγκυες γυναίκες για να μειωθεί σε μεγάλο ποσοστό η πιθανότητα να γεννηθούν τα παιδιά τους οροθετικά. Οι έγκυες με AIDS-HIV είναι μια ομάδα κύησης υψηλού κινδύνου που χρήζει ιδιαίτερης προστασίας. Πολλές από αυτές είναι τοξικοεξαρτημένες και σεξεργάτριες που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να στραφούν σε ιδιωτικά ιατρεία για την παρακολούθηση της κύησής τους. Το έμμεσο λουκέτο που θα

επέλθει με την μετάθεση του ιατρού θα οδηγήσει τις περισσότερες από αυτές να μείνουν χωρίς την κατάλληλη ιατρική φροντίδα με κίνδυνο τόσο για τις ίδιες όσο και για τα έμβρυα. Αυτή η επίθεση σε μία δημόσια δομή έχει στόχο τις πιο αδύναμες από τις αδύναμες: εκείνες που αντιμετωπίζονται με κοινωνικό ρατσισμό λόγω της ασθένειάς τους, ο οποίος συχνά οδηγεί στο να μην βρίσκουν εργασία. Εργασία που ακόμα και να έχουν, δεδομένων των γενικότερων συνθηκών είναι πολύ πιθανόν να χάσουν όταν μείνουν έγκυες. Είναι κρίσιμο για την υγεία και την φροντίδα αυτών των γυναικών να αναιρεθεί η μετάθεση και να υπάρξει μόνιμο προσωπικό που θα στελεχώσει την μονάδα.

Σε χιλιάδες να ακούσ*

* σύγχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καϊνέροη

Η κυβέρνηση κρατάει κλειστή την τριτοβάθμια εκπαίδευση

Να ανοίξουν οι σχολές με τα απαραίτητα μέτρα προστασίας

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Εδώ και περίπου ενάμιση χρόνο η κυβέρνηση έχει επιλέξει να κρατήσει κλειστά τα πανεπιστήμια σε όλη τη χώρα. Η πολιτική της κυβέρνησης για την τριτοβάθμια εκπαίδευση εν μέσω πανδημίας, αλλά και για τις υπόλοιπες εκπαιδευτικές βαθμίδες, αποδεικνύει αδιαφορία και περιφρόνηση. Εκπαιδευτικοί και μαθητές/τριες έχουν γίνει σάκος του μποξ με τα συνεχόμενα «άνοιξε-κλείσε» και τις παλινωδίες του Υπουργείου που από τη μία διαβεβαιώνει ότι δεν υπάρχει σοβαρός κίνδυνος μετάδοσης του κορονοϊού μέσα στα σχολεία και λίγες μέρες μετά δεκάδες ή/και εκατοντάδες τμήματα κλείνουν λόγω κρουσμάτων. Τελευταία επεισόδια της διαρκούς κυβερνητικής αποτυχίας ήταν η καθυστέρηση των self test για μαθητές/τριες και εκπαιδευτικούς αλλά και η αιφνιδιαστική απόφαση για πρόωπο τερματισμό των μαθημάτων στη Γ Λυκείου λόγω φόβου κρουσμάτων για τα παιδιά που θα δώσουν πανελλαδικές εξετάσεις.

Lockdown και τηλεκπαίδευση

Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση η κυβέρνηση έχει ακολουθήσει μία τακτική που πατάει σε δύο άξονες. Από τη μία ένα διαρκές lockdown και μονιμοποίηση του καθεστώτος της τηλεκπαίδευσης και από την άλλη μία σκληρή νεοφιλελεύθερη «μεταρρυθμιστική» πολιτική, με ισχυρές δόσεις αυταρχισμού και καταστολής. Η εκπαιδευτική δραστηριότητα στα πανεπιστημιακά ιδρύματα έχει μεταφερθεί εξ ολοκλήρου στον «ψηφιακό χώρο» με όλα τα προβλήματα που δημιουργεί η διαδικασία της τηλεκπαίδευσης. Τα προβλήματα αυτά αφορούν τόσο τη δυνατότητα πρόσβασης στο διαδίκτυο όλων των φοιτητών/τριών (και μάλιστα με τις απαραίτητες ταχύτητες) όσο και τη φυσική εξάντληση φοιτητών/τριών και εκπαιδευτικών από τη συνεχή διαδικτυακή λειτουργία. Οι σχολές μέχρι πρότινος είχαν κυριολεκτικά ερημώσει ενώ την ίδια στιγμή δεκάδες χιλιάδες πρωτοετείς φοιτητές/τριες που μπη-

καν στο πανεπιστήμιο δεν έχουν δει πώς είναι η σχολή τους. Αν ήταν τουριστική επίχειρηση το πανεπιστήμιο ίσως και να άνοιγε. Δεν είναι όμως -ακόμα- επιχείρηση.

Σε αυτό το πλαίσιο η κυβέρνηση επέλεξε να περάσει ένα σκληρό νεοφιλελεύθερο νομοσχέδιο στο οποίο συμπεριλαμβανόταν και η ίδρυση πανεπιστημιακής αστυνομίας, σε μία παγκοσμίως πρωτότυπη συνεργασία των Υπουργείων Παιδείας και ΠροΠο. Η πανεπιστημιακή αστυνομία σίγουρα μονοπώλησε τη συζήτηση και ήταν το κεντρικό σημείο της αντιπαράθεσης του φοιτητικού κινήματος με την κυβέρνηση, όμως και οι υπόλοιπες διατάξεις του νόμου δεν είναι ήσσονος σημασίας. Η βασική του κατεύθυνση είναι αυτή της συνεχούς υποχρηματοδότησης και

αντιπαράθεση για τη μη εφαρμογή του νόμου. Δεύτερον, κατάφερε έστω και μία μικρή υποχώρηση στο θέμα της πανεπιστημιακής αστυνομίας από τη μεριά της κυβέρνησης. Από αυτό μπορεί κανείς να βγάλει συνολικότερα συμπεράσματα για την περίοδο που διανύουμε: για να πετύχουμε έστω και μικρές νίκες ή υποχωρήσεις από τη μεριά της κυβέρνησης χρειάζεται να ενωθούν στο δρόμο και στον αγώνα μεγάλες και διαφορετικές δυνάμεις. Για κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια χρειάζεται να είναι καθαρό πως ο αγώνας για την οικοδόμηση μαζικών και ενωτικών αντιστάσεων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη διεκδίκηση νικών.

Από την προηγούμενη περίοδο των μαζικών φοιτητικών κινητο-

λήψεων που υποστηρίχθηκε από δυνάμεις του χώρου της αναρχίας. Σε κάθε περίπτωση οι πολιτικές διαφωνίες μέσα στο κίνημα πρέπει να λύνονται με τρόπο πολιτικό: μέσα στις μαζικές διαδικασίες, στις διαδηλώσεις στο πάλεμα της πολιτικής γραμμής. Είμαστε απολύτως ενάντια σε κάθε λογική που θεωρεί ότι μπορεί να επιβάλλει την πολιτική της άποψη με ξύλο, βία και τραμπουκισμούς που θυμίζουν κόντρες οπαδών παρά πολιτικές αντιπαραθέσεις.

Τη στιγμή που οι σχολές είναι κλειστές με κυβερνητική εντολή, το αίτημα να ανοίξουν είναι και ριζοσπαστικό και πάει κόντρα στην κυβερνητική πολιτική. Σαφώς αυτό πρέπει να ενισχυθεί με έναν συνολικότερο αντικυβερνητικό χαρακτήρα. Για παράδειγμα, θα είναι κρίσιμο πώς θα σταθούν οι δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος στη μάχη ενάντια στο νομοσχέδιο Χατζηδάκη. Από αυτή την άποψη όλες οι προσπάθειες να γίνουν μαζικές διαδικασίες μέσα στις σχολές, πολιτικές εκδηλώσεις, πολιτιστικά δρώμενα, «αντιμαθήματα» κλπ κατάφεραν να ανοίξουν μερικώς τις σχολές.

Σε αυτή τη συγκυρία λοιπόν οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο φοιτητικό κίνημα θα έπρεπε να συνεχίσουν να διεκδικούν το άμεσο άνοιγμα των σχολών με τα απαραίτητα μέτρα (χωρίς οικονομική επιβάρυνση για φοιτητές/τριες και εκπαιδευτικούς), την κανονική διεξαγωγή των εξετάσεων με φροντίδα για όσους και όσες μένουν μακριά να υπάρχει η εναλλακτική της διαδικτυακής εξέτασης. Ταυτόχρονα χρειάζεται σε κάθε σχολή να γίνει προσπάθεια οργάνωσης του αγώνα ενάντια στο νόμο για τα εργασιακά που αφορά και τη σπουδάζουσα νεολαία ως το αυριανό (και το σημερινό) εργατικό δυναμικό που θα είναι πιο ευάλωτο στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Έτσι χτίζονται ευρύτερες συμμαχίες με το εργατικό κίνημα που μπορούν να διεκδικήσουν νίκες. Αυτή είναι η συνέχεια που μπορεί να δοθεί στο προηγούμενο κύμα αγώνων της νεολαίας που μπορεί να θέσει τη βάση για τη μη εφαρμογή του νόμου Κεραμέως- Χρυσόχοϊδη όταν οι σχολές ανοίξουν.



Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η σημασία και η αξία των φοιτητικών συλλόγων προφανώς αλλά χρειάζεται να διεκδικηθεί επί της ουσίας η ενίσχυσή τους και όχι να επικρατήσει μία εθιμική επίκληση σε Φοιτητικούς Συλλόγους που δε συνεδριάζουν.

υποβάθμισης του δημόσιου πανεπιστημίου σε όφελος των ιδιωτικών κολλεγίων ενώ ταυτόχρονα οδηγεί τα δημόσια πανεπιστήμια να λειτουργήσουν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Φοιτητικό κίνημα: συμπεράσματα και προβληματισμοί

Η πολιτική της κυβέρνησης βρήκε μαζικές απαντήσεις στο δρόμο, με πολύ μεγάλες διαδηλώσεις οι οποίες είχαν αντοχή και διάρκεια, σε μία ιδιαίτερα δύσκολη συγκυρία με κλειστές σχολές λόγω πανδημίας και ένα σημαντικό τμήμα φοιτητών/τριών μακριά από τις πόλεις που σπουδάζουν. Αυτή η μαζική κινητοποίηση ήταν πολύ σημαντική, παρότι ο νόμος πέρασε. Πρώτον, αποδεικνύει ότι υπάρχουν πραγματικές δυνατότητες αντίστασης μέσα στα πανεπιστήμια και δημιουργούν το κατάλληλο έδαφος για να συνεχιστεί η

ποιήσεων, υπάρχουν όμως και δύο κρατούμενα, που θα πρέπει να μας προβληματίσουν σοβαρά. Το πρώτο είναι οι ίδιοι οι φοιτητικοί σύλλογοι. Υπήρξε η αντίφαση από τη μία να υπάρχουν μαζικές ζωντανές διαδηλώσεις και από την άλλη να υπάρχει μεγάλη αδυναμία στο να βγουν γενικές συνελεύσεις. Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η σημασία και η αξία των φοιτητικών συλλόγων προφανώς αλλά χρειάζεται να διεκδικηθεί επί της ουσίας η ενίσχυσή τους και όχι να επικρατήσει μία εθιμική επίκληση σε Φοιτητικούς Συλλόγους που δε συνεδριάζουν και Διοικητικά Συμβούλια που έχουν εκλεγεί πάνω από δύο χρόνια πριν.

Το δεύτερο αφορά τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις των φοιτητών/τριών. Το αίτημα για «ανοιχτές σχολές με μέσα προστασίας» ήταν ένα σωστό αίτημα και στηρίχθηκε από το σύνολο των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε αντίθεση με τη γραμμή των κατα-



ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οκτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.



ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:



Της Ελένης Πελέκη

Μετά την επανάσταση της 18ης Μαρτίου οι εργάτες/τριες της Κομμούνας προσπαθούσαν να χτίσουν ένα καινούργιο κόσμο ελευθερίας, δημοκρατίας και ισότητας, περικυκλωμένοι όμως από αδίσταχτους θιασώτες του παλιού συστήματος. Στην κοινωνία του μέλλοντος που οραματίζονταν δεν χωρούσε η βία, ο πόλεμος και ο αυταρχισμός. Οι εχθροί τους δεν είχαν τέτοια διλήμματα, η Κομμούνα έπρεπε να πνιγεί στο αίμα και το επικίνδυνο μήνυμά της να σβηστεί για πάντα από τις σελίδες της ιστορίας.

Η αντεπίθεση των Βερσαλλιών

Όταν ξεκίνησε η αντεπίθεση του Θιέρσου στις 31 Μαρτίου, η Εθνοφρουρά αρνήθηκε να ανοίξει πυρ εναντίον Γάλλων πιστεύοντας ακόμα πως θα ήταν δυνατή η συνάδελφωση με τον στρατό. Όταν λίγες μέρες μετά άρχισε εκ νέου ο βομβαρδισμός του Παρισιού, από την κυβέρνηση των Βερσαλλιών αυτή τη φορά, οποιαδήποτε ελπίδα υπήρχε για την αποφυγή ενός εμφυλίου εξανεμίστηκε. Η Κομμούνα έπρεπε να πολεμήσει για να υπάρξει και είχε να αναμετρηθεί με ανυπέρβλητα προβλήματα σε όλα τα μέτωπα.

Αφενός, το Παρίσι ήταν ακόμα σε πολιορκία. Παρά την υπογραφή ανακωχής, ο Πρωσικός στρατός ήταν στρατοπεδευμένος γύρω από την πρωτεύουσα και οι μάχες για την κατάληψη των οχυρών μαίνονταν ακόμα. Ο Φαβρ, Υπουργός Εξωτερικών επίσημισε την υπογραφή ειρήνης με τον Καγκελάριο Βίσμαρκ και απελευθερώθηκαν οι αιχμάλωτοι πολέμου με μόνο όρο να δράσει γρήγορα η κυβέρνηση εναντίον την Κομμούνας. Τόσο στη Γερμανία όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη είχε αρχίσει να παρατηρείται μια αναπέρωση των σοσιαλιστικών και ανατρεπτικών στοιχείων, κάτι που τρόμαξε τους αστούς

και τους μοναρχικούς αρκετά ώστε να προσφέρουν στην Γαλλική κυβέρνηση όποια βοήθεια χρειαζόταν για να αποτελειώσει αυτόν τον επικίνδυνο εχθρό.

Ο Θιέρσος από τη μεριά του, απομάκρυνε από το στρατό όλα τα δημοκρατικά στοιχεία και τον οργάνωσε ξανά με φιλομοναρχικούς επαγγελματίες αξιωματικούς. Παράλληλα, φρόντισε να εντείνει την πολιτική και ηθική απομόνωση του Παρισιού. Οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες συκοφαντούσαν τη Κομμούνα και διέδιδαν φήμες για την ανομία της οχλοκρατίας ενώ απαγορευόταν η διακίνηση και το διάβασμα εφημερίδων και εντύπων της Κομμούνας. Όλα τα ξενοδοχεία και καταλύματα ελέγχονταν και αγωνιστές συλλαμβάνονταν και εκτελούνταν καθημερινά, συχνά χωρίς δίκη.

Οι Κομμουνάροι προσπάθησαν να σπάσουν τον αποκλεισμό. Γυναίκες άρχισαν να διαφεύγουν προς τις γύρω επαρχίες μοιράζοντας προκηρύξεις με το πρόγραμμα της Κομμούνας ενώ αξιοποιήθηκαν αερόστατα και ταχυδρομικά περιστέρια όπως και το ταχυδρομείο. Παρά τη λογοκρισία και τις δυσκολίες, άρχισαν να σχηματίζονται Κομμούνες και σε άλλες γαλλικές πόλεις όπως η Μασσαλία, η Λυών και η Τουλούζη. Δυστυχώς όμως αυτές οι προσπάθειες δεν άντεξαν πολύ. Από τη μια, ο Θιέρσος καταλαβαίνοντας τη σημασία τους, βιάστηκε να τις καταστείλει πριν προλάβουν να ριζοσπαστικοποιηθούν και από την άλλη, η διαδικασία πολιτικοποίησης των εργατών/τριων που είχε συντελεστεί στο Παρίσι κατά την διάρκεια του γαλλοπρωσικού πολέμου και της πολιορκίας δεν είχε ουσιαστικά μεταφερθεί στην επαρχία. Παρά την ηρωική αντίσταση και τις αγωνιστικές προθέσεις τους, οι Κομμούνες αυτές ήταν σε μεγάλο βαθμό υπό την ηγεσία μικροαστών δημοκρατών που εξέφραζαν κυρίως την αλληλεγγύη τους με τον Παρίσι και διεκδικούσαν τη συμφιλίωση του με τις Βερσαλλίες.



Η ΠΡΩΤΗ ΕΦΟΔΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (ΜΕΡΟΣ Γ')

Οι κρίσιμες μάχες και τα συμπεράσματα



Δυστυχώς όμως, εκείνες τις πρώτες μέρες, οι μεγαλόψυχοι, όπως τους χαρακτήρισε ο Μαρξ, Κομμουνάροι όχι μόνο δεν τσάκισαν τον αντίπαλο στρατό αλλά τον άφησαν να διαφύγει από το Παρίσι με όλα σχεδόν τα πολεμοφόδιά τους.

Οι εσωτερικές αντιφάσεις

Τα πιο σημαντικά προβλήματα της Κομμούνας όμως ήταν μέσα στο Παρίσι, ανάμεσα στις τάξεις των Κομμουνάρων. Έχουμε αναφέρει σε προηγούμενο άρθρο τα διαφορετικά ιδεολογικά ρεύματα που δράσανε κατά τη διάρκεια της Κομμούνας και οι διαφορές τους απόκτησαν βαρύνουσα σημασία στο ζήτημα της άμυνας και του πολέμου. Μακριά από εμάς οποιαδήποτε αμφισβήτηση ή υποτίμηση της αυτοθυσίας και του ηρωισμού τους, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως οι αγωνιστές/στρίες αυτοί/ες αφιέρωσαν τις ζωές τους για την επανάσταση. Το να αποφύγουμε όμως την κριτική μπροστά στο δέος της γενναιότητάς τους θα ήταν προδοσία ενάντια στις αρχές που οι ίδιοι διάλεξαν και για τις οποίες πέθαναν.

Για τη διεξαγωγή του εμφυλίου συγκρούονταν πρακτικά δύο αντίθετες θεωρίες και ιδεολογίες. Από τη μια υπήρχε η άποψη των προυντο-

νικών (που ήταν στην πλειοψηφία τους μέλη της Διεθνούς), οι οποίοι επιχειρηματολογούσαν πως η Κομμούνα δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να εμπλακεί σε έναν εμφύλιο με την κυβέρνηση αλλά αντίθετα να προχωρήσει σε κοινωνικά μέτρα και με την εδραίωση μιας αυτόνομης διοίκησης να δώσει το παράδειγμα και να συμπαράσχει και την υπόλοιπη χώρα. Από την άλλη, τόσο οι νεογιακωβίνοι όσο και οι μπλανκιστές έκριναν ότι έπρεπε να άμεσα να οργανωθεί η Κομμούνα στρατιωτικά και να κινηθεί εναντίον των Βερσαλλιών, ο κοινωνικός μετασχηματισμός θα έπρεπε να περιμένει μέχρι να κερδηθεί ο πόλεμος. Οι δυο απόψεις είχαν τα πλεονεκτήματά τους, τα κοινωνικά μέτρα της Κομμούνας ήταν αυτά που είχαν εμπνεύσει την αυτενέργεια και την εμπλοκή της εργατικής τάξης και η ύπαρξη ενός εργατικού στρατιωτικού σώματος όπως η Εθνοφρουρά ήταν αυτή που είχε επιτρέψει την επανάσταση εξ

αρχής. Υπήρχαν αγωνιστές/στρίες που το καταλάβαιναν αυτό και προσαθούσαν να συνθέσουν τις δύο απόψεις. Η απειρία τους και η έλλειψη μιας αποφασιστικής ηγεσίας τους στέρησε πολύτιμο χρόνο.

Οι περισσότεροι ιστορικοί συμφωνούν πως αν η Κομμούνα είχε κινηθεί εναντίον του Θιέρσου αμέσως μετά τις 18 Μαρτίου η ιστορία θα είχε εξελιχθεί διαφορετικά. Ο γαλλικός στρατός πλήρως αιφνιδιασμένος από την εξέγερση είχε αποδιοργανωθεί τελείως. Ο ίδιος ο Θιέρσος παραδεχόταν πως δεν θα μπορούσε να βρει ούτε 50 άντρες που να είναι πιστοί στην κυβέρνηση. Μια επίθεση εκείνες τις πρώτες μέρες θα απέτρεπε οποιαδήποτε συμμαχία και συνεννόηση μεταξύ των εχθρών της Κομμούνας και ταυτόχρονα θα ενέπνεε την εργατική τάξη όχι μόνο στην Γαλλία αλλά και σε όλο τον κόσμο με μια πρωτόγνωρη αυτοπεποίθηση. Δυστυχώς όμως, εκείνες τις πρώτες μέρες, οι μεγαλόψυχοι, όπως τους χαρακτήρισε ο Μαρξ, Κομμουνάροι όχι μόνο δεν τσάκισαν τον αντίπαλο στρατό αλλά τον άφησαν να διαφύγει από το Παρίσι με όλα σχεδόν τα πολεμοφόδιά τους. Δεν πάρθηκαν μέτρα για την σύλληψη των κατασκόπων ούτε απαγορεύτηκαν οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες εντός της πόλης. Ακόμα και το διάταγμα για την σύλληψη και την εκτέλεση ομήρων, που σκοπό είχε να αποτρέψει τις μαζικές εκτελέσεις αγωνιστών στις Βερσαλλίες, πρακτικά δεν εφαρμόστηκε παρά μόνο μετά τις 23 Μαΐου, ως απάντηση στην απίστευτη βία του καθεστώτος.

Ένα άλλο σημείο στο οποίο οφείλουμε να ασκήσουμε κριτική είναι το ζήτημα της Τράπεζας της Γαλλίας, την οποία αρνήθηκε να αγγίξει η Κομμούνα. Παρόλο που η Κομμούνα δεν είχε διστάσει να απαλλοτριώσει άλλες επιχειρήσεις και κρατικές υπηρεσίες προκειμένου να βρει κεφάλαια και εξοπλισμό για το πρόγραμμα της, στάθηκε με δέος μπροστά στον τεράστιο πλούτο της Τράπεζας. Οι μεν προυντονικοί πίστευαν πως έπρεπε να σεβαστούν την κορωνίδα της ελεύθερης αγοράς, οι δε

μπλανκιστές προσπάθησαν να την καταλάβουν με πραξικοπηματικό και συνωμοτικό τρόπο. Η μεταξύ τους διαμάχη και οι πρακτικές και των μεν και των δε στοίχισαν στην Κομμούνα όχι μόνο χρόνο αλλά και χρήμα και πόρους που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν και για την υλοποίηση των φιλόδοξων κοινωνικών μέτρων αλλά και για την πολεμική προετοιμασία. Εν τέλει, η Κομμούνα κατάφερε να αποσπάσει μόνο 9 εκατομμύρια φράγκα την ίδια ώρα που η Τράπεζα έδωσε πάνω από 250 εκατομμύρια στο Θιέρσο για να χρηματοδοτήσει την αντεπίθεσή του.

Μαρξιστές και αναρχικοί

Η μεγάλη διαφωνία που οδήγησε σε αυτά τα προβλήματα ήταν η αναγκαιότητα ή μη ύπαρξης κεντρικής εξουσίας και σχεδιασμού. Οι μεν διατείνονταν πως η αυτοοργάνωση της τάξης σε αυτόνομες δομές και ομοσπονδίες θα μπορούσε να υποκαταστήσει τον αυταρχικό και απολυταρχικό κρατικό μηχανισμό. Μετά την Κομμούνα πολλοί προυντονικοί, μεταξύ των οποίων και ο Μπακούνιν, προχώρησαν ακόμα περισσότερο αυτή την επιχειρηματολογία απορρίπτοντας τελείως σε αρκετές περιπτώσεις την ανάγκη κεντρικής συνεννόησης και σχεδιασμού τόσο στην επαναστατική διαδικασία όσο και στην εγκαθίδρυση ενός εργατικού κράτους. Μια απόφαση που οδήγησε σε σύγκρουση με τους Μαρξιστές και εντέλει στην διάσπαση της Πρώτης Διεθνούς. Από την άλλη, άλλοι αγωνιστές/στρίες μελετώντας την Κομμούνα αντιλήφθηκαν την αξία της οργάνωσης και της προετοιμασίας πολιτικών χώρων της εργατικής τάξης ώστε να υπάρξει στο επόμενο επαναστατικό ξέσπασμα η ηγεσία που έλειψε από την Κομμούνα. Ο Μαρξ και ο Ένγκελς αφίερωσαν το υπόλοιπο του έργου τους σε αυτή τη μελέτη όπως επίσης αργότερα, η Ρόζα Λούξεμβουργκ, ο Λένιν και ο Τρότσκι, οι τελευταίοι μάλιστα αξιοποίησαν τα διδάγματα της Κομμούνας μετά για να οδηγήσουν την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 σε νίκη του εργατικού κινήματος.



ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Η ΠΡΩΤΗ ΕΦΟΔΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (ΜΕΡΟΣ Γ')

Η Ματωμένη Βδομάδα

Δεν θα μπορούσαμε όμως να κλείσουμε αυτό το αφιέρωμα για την Κομμούνα χωρίς να αναφερθούμε στην Ματωμένη Εβδομάδα, αυτή την τραγική κατάληξη σε αυτή την μεγαλειώδη γιορτή των καταπιεσμένων και της εργατικής τάξης.

Ηρωική αντίσταση

Στις 21 Μαΐου, ο γαλλικός στρατός 200.000 στρατιωτών με την βοήθεια με τον Πρώσων εισέβαλλε στο Παρίσι. Οι εντολές τους ήταν σαφείς, κανένας οίκτος στον εχθρό, πρέπει να εξοντωθεί με κάθε μέσο και κόστος αυτός ο σοσιαλιστικός κίνδυνος, αυτά τα δημοκρατικά παράσιτα. Με οβίδες και κανόνια, με πολυβόλα και με εμπρησμούς διέλυσαν το μεγαλύτερο μέρος της πόλης, γειτονιά γειτονιά, οδόφραγμα οδόφραγμα. Παρά την αριθμητική υπεροχή, την καλύτερη οργάνωση και τον ανώτερο εξοπλισμό χρειάστηκαν 8 μέρες για να κάμψουν την ηρωική αντίσταση των Κομμουνάρων.

Έχουν γραφτεί αρκετοί τόμοι για την θρυλική γενναιότητα των εξεγερμένων, οι πολίτες και πολίτισσες του Παρισιού που είχαν ζήσει έστω και για λίγο στην ομορφιά μιας δίκαιης κοινωνίας ήταν διατεθειμένοι να πεθάνουν για αυτό το όραμα. Ακόμα και οι εχθροί τους δεν μπορούσαν παρά να θαυμάσουν αυτή την «άσκοπη» αντίσταση. Ο Π.Ο. Λισαγκαρέ αναφέρει μεταξύ άλλων, 120 γυναίκες που πολεμούσαν στην πλατεία Μπλανς και όταν έπεσε συνέχισαν τη μάχη στην πλατεία Πιγκάλ μέχρι που τους τέλειωσαν τα πολεμοφόδια. Αντίστοιχες είναι οι περιγραφές για τις μάχες στην Μπελβίλ, στο Δημαρχείο, σε κάθε οδόφραγμα. Τραυματίες που με την τελευταία τους πνοή φώναζαν Vive la Commune και ανέμιζαν την Κόκκινη Σημαία. Παιδιά και γέροι που πήγαιναν στο εκτελεστικό απόσπασμα χαμογελαστοί, γυναίκες που χλεύαζαν τους δήμιους τους. Δεν θα μάθουμε ποτέ τον ακριβή αριθμό των νεκρών της Ματωμένης Εβδομάδας αλλά οι εκτιμήσεις τους τοποθετούν στους 30.000 ενώ περίπου 50.000 με 80.000 φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν. Τα βασανιστήρια και η κακομεταχείριση δεν σταμάτησαν, ειδικά οι γυναίκες που είχαν «ξεχάσει τη θέση τους» έπρεπε να τιμωρηθούν διπλά για την αυθά-



δειά τους. Όλες οι φτωχές γυναίκες κατηγορήθηκαν για τους εμπρησμούς (παρόλο που στις περισσότερες περιπτώσεις ήταν ο στρατός που πυρπολούσε αδιάκριτα) φτιάχνοντας τον υποτιμητικό μύθο των πυρπολητριών (Petroleuse). Οι δεξιές εφημερίδες της εποχής που ζητούσαν τη θανατική ποινή για όλους ανεξαιρέτως είχαν φρίξει από τις εικόνες του αιματοβαμμένου και διαλυμένου Παρισιού.

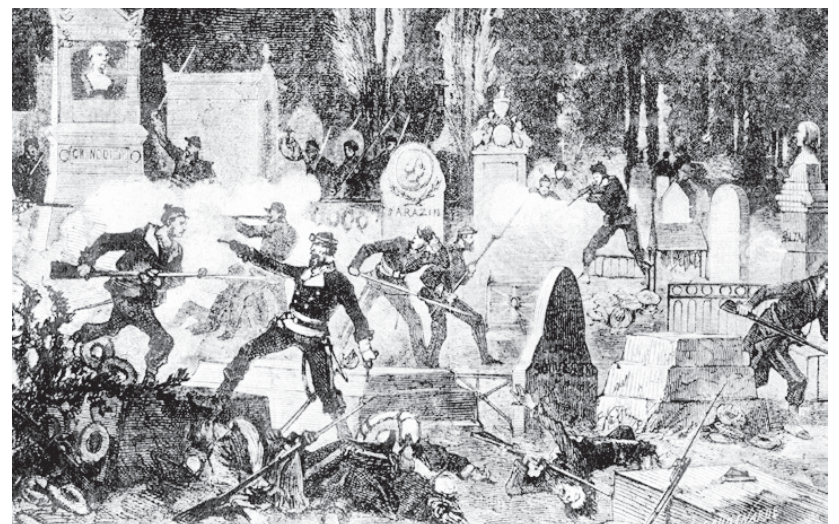
Η άσβεστη φλόγα της Κομμούνας

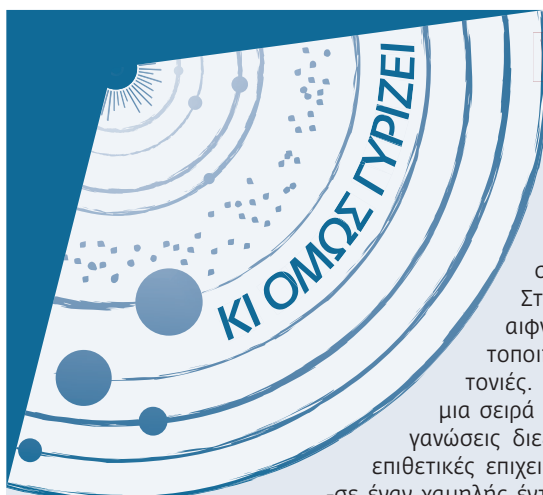
Η φυσική εξόντωση όμως δεν έφτανε. Η Κομμούνα έπρεπε να σβηστεί από τις σελίδες της ιστορίας για να μην επαναληφθεί. Η προπαγάνδα για την ανομία και τη βαρβαρότητα των εγκληματιών συνεχίστηκε για πολλά χρόνια και έγινε μια συστηματική προσπάθεια της κυβέρνησης να διαστρεβλώσει όσα έκανε και όσα σχεδίαζε να κάνει η Κομμούνα. Λίγα χρόνια μετά, στον ηρωικό λόφο της Μονμάρτης χτίστηκε η Βασιλική της Ιερής Καρδιάς (Basilique du Sacré Cœur) για να εξαγιστεί το Παρίσι και οι ψυχές των σατανιστών Κομμουνάρων. Τουλάχιστον μία εφημερίδα, η Le Gaulois, έγραφε πως δεν είχαν σκοτωθεί αρκετοί Κομμουνάροι και πως «64.000 εγκληματίες έχουν διαφύγει της δικαιοσύνης» και πως «είναι έτοιμοι να ξεσηκωθούν ξανά μόλις υπάρξει κάλεσμα για εξέγερση, για πλιάτσικο και δολοφονίες. Αυτοί οι 64.000 θα μεγαλώσουν τα παιδιά τους στη θρησκεία του μίσους, του φθόνου και των ελπίδων τους. Θα προετοιμάσουν μια

νέα γενιά με την μόνιμη σκέψη της εκδίκησης...» και καλούσαν τις αρχές να σκοτώσουν τις γυναίκες μαζί με τα παιδιά τους χωρίς δεύτερη σκέψη.

Δεν είχαν τελείως άδικο. Όσοι βίωσαν την Κομμούνα δεν την ξέχασαν ποτέ. Είτε σε εξορίες είτε σε φυλακές είτε όσοι γύρισαν στο Παρίσι μετά την αμνηστία, οι Κομμουνάροι/άριες δεν σταμάτησαν ποτέ να μεταφέρουν το μήνυμα της Κομμούνας. Πολλοί κατέφυγαν στο εξωτερικό όπου δούλεψαν με άλλους αγωνιστές/στρίες για να καταγράψουν και να μελετήσουν την ιστορία της Κομμούνας και συνέχισαν να οργανώνουν αγώνες ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης. Πράγματι μεγάλωσαν και γαλούχησαν μια νέα γενιά αγωνιστών όχι με το μίσος της εκδίκησης αλλά με την ελπίδα και την προσδοκία της δικαιοσύνης, της ισότητας και της πα-

γκόσμιας δημοκρατίας. Όσο κι αν επιχείρησαν να συκοφαντήσουν, να διαγράψουν και πρόσφατα να ενσωματώσουν την Κομμούνα στο αφήγημα μιας ακίνδυνης αστικής δημοκρατίας, η Κομμούνα ήταν πάντα και θα παραμείνει η πρώτη επανάσταση της εργατικής τάξης, το πρώτο εγχείρημα για ένα κόσμο δικαιοσύνης, ισότητας, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Τις τελευταίες μέρες της Κομμούνας γράφτηκε από τον ποιητή-εργάτη Εζέν Ποτιέ η Διεθνής, που μέχρι σήμερα αποτελεί τον ύμνο της Αριστεράς σε όλο τον κόσμο, ενώ κάθε χρόνο στον Τοίχο των Κομμουνάρων στο Παρίσι τραγουδιέται ο «Καιρός των Κερασιών» στη μνήμη των γενναίων αγωνιστών/στριων. Η φλόγα που άναψε η Κομμούνα καίει ακόμα σε όλους τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες και στις καρδιές χιλιάδων αγωνιστών και αγωνιστριών.





Μιανμάρ

Η κλιμάκωση της καταστολής στη Μιανμάρ έχει οδηγήσει σε περιορισμό των μαζικών διαδηλώσεων στους δρόμους και σε ένταση των ένοπλων συγκρούσεων.

Στις πόλεις, συνεχίζονται οι αιφνιδιαστικές-σύντομες κινητοποιήσεις (flash mobs) στις γειτονιές. Στις συνοριακές περιοχές, μια σειρά από Εθνοτικές Ένοπλες Οργανώσεις διεξάγουν πλέον αμυντικές και επιθετικές επιχειρήσεις ενάντια στο στρατό -σε έναν χαμηλής έντασης εμφύλιο πόλεμο. Στο

μέτωπο της απεργίας και της κάμψης της, το Μάη ήταν σε εξέλιξη η μάχη της παιδείας. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί απειλούνται με διαθεσιμότητα για τη συμμετοχή τους στην απεργία και η χούντα καταφεύγει σε αναζήτηση ωρομίσθιων για να καλύψει τα κενά. Ακόμα κι όταν πετυχαίνει να βρει προσωπικό πάντως, αντιμετωπίζει την πλειοψηφική άρνηση των φοιτητών και

των μαθητών να επιστρέψουν στις τάξεις. Από τις τελευταίες αιφνιδιαστικές διαδηλώσεις στη Γιανγκόν, ξεχώρισε μια για το διεθνισμό της, καθώς ανέμιζε η σημαία των Ροχίνγκια (η στιγματισμένη και απομονωμένη μειονότητα-θύμα εγκλημάτων εθνοκάθαρσης), η σημαία της Κολομβίας (που είναι σε εξέγερση) και η σημαία της Παλαιστίνης. Εν τω μεταξύ, η χούντα ανακοίνωσε την πρόθεσή της να διαλύσει τον Εθνικό Δημοκρατικό Σύνδεσμο, το φιλελεύθερο κόμμα που είχε θριαμβεύσει στις εκλογές και ανατράπηκε με το πραξικόπημα του Φλεβάρη, φέρνοντας στη μνήμη κάτι ευαίσθητες φιλελεύθερες ψυχές του τραπεζικού τομέα που καλούσαν τους διαδηλωτές να αποφεύγουν τις απεργίες και να «κάνουν υπομονή ένα χρόνο αφού οι στρατηγοί υποσχέθηκαν νέες εκλογές»...



Γαλλία

Σε μια επαίσχυντη ρήξη με το «δόγμα Μιτεράν» (περί προστασίας των πολιτικών προσφύγων), η κυβέρνηση Μακρόν ετοιμάζεται να παραδώσει στις ιταλικές Αρχές 7 βετεράνους αγωνιστές-στρίες της ιταλικής άκρας Αριστεράς, που είχαν καταφύγει στη Γαλλία αντιμέτωποι-ες με διώξεις για συμμετοχή σε πράξης «αριστερής τρομοκρατίας». Πρόκειται για ανθρώπους που είχαν εγκατασταθεί και φτιάξει τις ζωές τους στη Γαλλία εδώ και περίπου 40 χρόνια και σήμερα απειλούνται να περάσουν το υπόλοιπο της ζωής τους στη φυλακή! Είναι ένα ακόμα βήμα στην συνολική επίθεση στις δημοκρατικές ελευθερίες που έχει εξαπολύσει ο «κεντρώος» πρόεδρος. Θυμόμαστε τη διάλυση αντιρατσιστικής οργάνωσης για «συμπάθεια στην τρομοκρατία», το κυνήγι μαγισσών στα πανεπιστήμια ενάντια στη «γάγγραινα του ισλαμοαριστερισμού» και των «διχαστικών» ιδεών των έμφυλων, φυλετικών και αποαποικιακών σπουδών, μέχρι την πρόσφατη απαγόρευση της «διχαστικής» διαδήλωσης για την Παλαιστίνη στο Παρίσι. Ο έμπρακτος αυταρχισμός και η ρητορική που τον συνοδεύει κάνει ακόμα πιο ρεαλιστικό το σύνθημα-προειδοποίηση των τελευταίων προεδρικών εκλογών: «Μακρόν 2017 = Λεπέν 2022». Αλλά καλεί και ακόμα πιο σκοτεινές δυνάμεις στην πίστα. Πρόσφατα

βγήκε στη δημοσιότητα μια επιστολή απόστρατων, που έβαζε στο στόχαστρο τις ίδιες ιδέες με αυτές που πολεμά φανατικά ο διαβόητος υπουργός Εσωτερικών Νταρμανίν, αλλά πήγαινε ένα βήμα παραπέρα: Ο «διχασμός» που καλλιεργούν αυτές οι απόψεις θα οδηγήσει, λένε, σε «εμφύλιο πόλεμο». Οι κυβερνήσεις καλούνται να πράξουν αποφασιστικά, ενώ οι απόστρατοι δηλώνουν τη βεβαιότητά τους ότι υπάρχουν «εν ενεργεία συνάδελφοι» που συμμερίζονται αυτές τις ανησυχίες και -αν χρειαστεί- θα πράξουν το καθήκον τους... Η Λεπέν καλωσόρισε την επιστολή αυτών των «υγιών δυνάμεων» του έθνους, ενώ η κυβέρνηση -που παραγγέλλει εισαγγελικές έρευνες επί ερευνών για «τρομοκράτες» και ανθρώπους «με επικίνδυνες ιδέες»- εν προκειμένω σχολίασε χλιαρά κάτι σαν «αυτά καλό είναι να μη γίνονται»...



Αγγλία

Στις 5 Μάη, έγιναν εξ' αναβολής αυτοδιοικητικές εκλογές σε μια σειρά Δήμους της Αγγλίας. Το Εργατικό Κόμμα έχασε τον έλεγχο 8 δημοτικών συμβουλίων (οι Συντηρητικοί κέρδισαν 13), ενώ εξέλεξε 327 συμβούλους λιγότερους (συνολικά 1.345, ενώ οι Συντηρητικοί εξέλεξαν 2.345, 235 περισσότερους). Την ίδια μέρα, έγιναν εκλογές για τη βουλευτική έδρα του Χάρτλπουλ (παραιτήθηκε ο Εργατικός βουλευτής). Εκεί ο υποψήφιος των Συντηρητικών κέρδισε με άνοδο 23 μονάδων ενώ ο υποψήφιος των Εργατικών έπεσε κατά 9 μονάδες. Ήταν η δεύτερη φορά στην ιστορία που κυβερνητικό κόμμα κερδίζει έδρα σε τέτοιες «έκτακτες» εκλογές και η πρώτη φορά στην ιστορία που οι Συντηρητικοί κερδίζουν τη συγκεκριμένη έδρα. Στο βαθμό που αυτά αποτελούν δείγμα, μπορούμε να πούμε ότι η νέα «κεντρώα» ηγεσία του Κιρ Στάρμερ δεν άρχισε πολύ καλά την προσπάθεια να αποδείξει ότι έφταιγε ο ριζοσπαστισμός του Κόρμπιν για τις εκλογικές ήττες...



Σκοτία

Την ίδια μέρα με τις αυτοδιοικητικές εκλογές στην Αγγλία, έγιναν και οι εκλογές για τη Βουλή της Σκοτίας. Εκεί επιβεβαιώθηκε η ηγεμονία που έχει εμπεδώσει τα τελευταία χρόνια το εθνικιστικό SNP, το οποίο βγήκε πρώτο με διαφορά και κέρδισε 64 από τις 129 έδρες. Μαζί με τις 8 έδρες που κατέλαβε το κόμμα των Πρασίνων, δημιουργείται κοινοβουλευτική πλειοψηφία των κομμάτων υπέρ της ανεξαρτησίας της Σκοτίας. Η ηγεσία του SNP έχει ανακοινώσει ότι θα θεωρήσει ένα τέτοιο απο-

τέλεσμα ως «εντολή» για νέο δημοψήφισμα. Ο νόμος επιτρέπει στη σκοτσέζικη κυβέρνηση να διεξάγει «συμβουλευτικό» και απαιτεί τη σύμφωνη γνώμη του Λονδίνου για «δεσμευτικό». Προς το παρόν το SNP μιλά τη γλώσσα της διαπραγμάτευσης (θα ζητήσει από το Λονδίνο έγκριση), αλλά αν επικρατήσει η σκληρή γραμμή της κυβερνητικής Δεξιάς (όχι άλλο δημοψήφισμα), κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τις πολιτικές εξελίξεις...

Ρωγμές στην ηγεμονία της σκληρής Κολομβία: Η μεγαλύτερη

Του Πάνου Πέτρου

Ενα συγκλονιστικό κίνημα αντίστασης ξέσπασε στην Κολομβία. Ένας συνδυασμός «επίσημων» 24ωρων γενικών απεργιών και «αυθόρμητης» μαζικής παρατεταμένης δράσης από διάφορους χώρους θυμίζει τη «μαζική απεργία» όπως την όριζε η Ρόζα Λούξεμπουργκ, με τη «μεγάλη πολλαπλότητα των πιο ποικίλων μορφών πάλης».

Το ξέσπασμα έρχεται σε συνέχεια προηγούμενων αγώνων των τελευταίων 2 χρόνων, αλλά αποτελεί και κορύφωσή του. Σύμφωνα με τον Νταβίντ Ρέγες, φοιτητή και αριστερό αγωνιστή: «Δεν έχει υπάρξει εξέγερση τέτοιας κλίμακας και μεγέθους από το 1977, όταν μια πανεθνική γενική απεργία κατέκτησε το 8ωρο».

Οι σπουδαίες αυτές ειδήσεις γίνονται ακόμα πιο σημαντικές αν αναλογιστούμε ότι έρχονται από την Κολομβία: Το «Ισραήλ της Λατινικής Αμερικής», το «κάστρο της αντίδρασης» στην υπο-ήπειρο, το οποίο δεν το είχε αγγίξει ιδιαίτερα ούτε η μεγάλη αντινεοφιλελεύθερη εξωκοινοβουλευτική εξέγερση στην περιοχή, κατά τη «στροφή» από τον 20ό στον 21ο αιώνα, ούτε το επακόλουθο εκλογικό αριστερόστροφο κύμα που έφερε στην εξουσία τις «ροζ κυβερνήσεις».

Το ξέσπασμα

Η αφορμή για το σημερινό ξέσπασμα ήταν μια φορολογική μεταρρύθμιση της δεξιάς κυβέρνησης Ντούκε. Επικαλούμενη την ανάγκη να ενισχυθούν τα δημόσια έσοδα, η κυβέρνηση επιβάρυνε ελάχιστα τις επιχειρήσεις (που είχαν εν τω μεταξύ απολαύσει θηριώδεις ελαφρύνσεις) και φόρτωσε τη μερίδα του λέοντος στα φυσικά πρόσωπα (73% του φορολογικού βάρους τα άτομα και 27% οι επιχειρήσεις). Ακόμα χειρότερα, επιβάρυνε ελάχιστα τους πλουσιότερους (επιβάρυνση κατά 1% οι πολύ πλούσιοι και κατά 2% οι υπερπλούσιοι) και φόρτωσε τη μερίδα του λέοντος στα φτωχότερα νοικοκυριά. Τα τελευταία θα επιβαρύνονταν ακόμα περισσότερο με την αύξηση του ΦΠΑ στο 19% σε βασικά είδη όπως νερό, ρεύμα, τηλέφωνο, ίντερνετ κλπ.

Στις 28 Απρίλη, η Εθνική Απεργιακή Επιτροπή (συντονισμός των συνδικαλιστικών οργανώσεων) κάλεσε



σε γενική απεργία και εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ανταποκρίθηκαν ψηφώντας και μια δικαστική εντολή που απαγόρευε τις διαδηλώσεις με πρόφαση τον κίνδυνο του Covid19.

Από αυτό το σημείο και μετά, η απεργιακή δράση «ξηλώθηκε» από τα κάτω, μέσα από τη δραστηριότητα φοιτητών, νεαρών εργαζομένων και ιθαγενικών οργανώσεων που συνέχισαν να κινητοποιούνται στις 29-30 Απρίλη. Την 1η Μάη, παρότι ούτε τότε υπήρξε κάλεσμα από την Εθνική Απεργιακή Επιτροπή, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν στην μεγαλύτερη Πρωτομαγιάτικη κινητοποίηση εδώ και δεκαετίες.

Υπό αυτή την πίεση, η Εθνική Απεργιακή Επιτροπή κάλεσε σε νέες γενικές απεργίες στις 5 και στις 12 Μάη, όπου κινητοποιήθηκαν ισχυροί οικονομικοί κλάδοι όπως οι οδηγοί φορτηγών που προχώρησαν και σε αποκλεισμούς των μεγάλων οδικών αρτηριών. Στο «ενδιάμεσο», οι διαδηλώσεις και οι διάφορες απεργιακές δράσεις δεν σταμάτησαν καθόλου.

Νίκη και συνέχεια

Ο μεγάλος ξεσηκωμός αποδείχθηκε νικηφόρος. Στις 2 Μάη, ο Ντούκε απέσυρε το φορολογικό νομοσχέδιο ενώ παραιτήθηκε ο υπουργός Οικονομικών. Για μια ακόμα φορά τα τελευταία 2 χρόνια, η Λατινική Αμερική δείχνει ότι τα μαζικά μαχητικά κινήματα μπορούν να ανατρέπουν πολιτικές. Αλλά, επίσης για άλλη μια φορά, το κίνημα διεύρυνε τους ορίζοντές

του πέρα από το αίτημα για το οποίο ξέσπασε αρχικά. Παρά την υποχώρηση Ντούκε, οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν. Είναι ενδεικτικό της έντασης και της έκτασης αυτών των κινητο-



Σύμφωνα με την ΜΚΟ Temblores, ως τα μέσα Μάη υπήρχαν 39 δολοφονημένοι διαδηλωτές, 1055 αυθαίρετες συλλήψεις, 222 τραυματίες, 10 βιασμοί και μερικές «εξαφανίσεις».

ποιήσεων που «συνέχιζαν» μετά την αρχική νίκη, ότι η Εθνική Απεργιακή Επιτροπή υποχρεώθηκε να καλέσει στις 2 νέες γενικές απεργίες αφότου ο αρχικός στόχος για τον οποίο είχε καλέσει στην πρώτη κινητοποίηση είχε ήδη επιτευχθεί.

Η συνέχεια των κινητοποιήσεων τροφοδοτήθηκε από τη συσσώρευση πολλών δυσφοριών. Αυτό που περιγράφεται ως «Πανεθνικό Απεργιακό Κίνημα» περιλαμβάνει συνδικαλιστικές οργανώσεις, οργανωμένα τμήματα των κοινωνικών κινήματων, ανοργάνωτους εργάτες, γυναίκες οργανώσεις, ΛΟΑΤΚΙ συλλογικότη-

τες, αγροτικές ενώσεις κ.ο.κ. Από τις 28 Απρίλη άλλωστε, είχε παρουσιάσει το «ευρύ» σύνθημα «Για ζωή, ειρήνη, δημοκρατία κι ενάντια στο πακέτο [μέτρων] Ντούκε». Στις κινητοποιήσεις μετά την απόσυρση των φορολογικών μέτρων, έχει αυξηθεί η κυριαρχία του «Ντούκε – Φύγε!».

Καταστολή

Αν ο ένας λόγος που συνέχισε το κίνημα ήταν η συσσώρευση πολλών διαφορετικών δυσφοριών που οδηγούν σε «κεντρική» αμφισβήτηση της κυβέρνησης, ο άλλος αφορά την καταστολή. Ειδικά μετά την Πρωτομαγιά και αφότου η υποχώρηση στο φορολογικό δεν «εκτόνωσε» το κίνημα, ο Ντούκε κατέφυγε σε σκληρή καταστολή. Η «λατινοαμερική» καταστολή είναι εξαιρετικά άγρια με την κολομβιανή να αποτελεί «πρωτοπόρο».

Η «παραδοσιακή» αστυνομία χτυπά τις διαδηλώσεις με δακρυγόνα, κρότου-λάμψης και πλαστικές σφαίρες. Η διαβόητη ESMAD, ένα στρατιωτικοποιημένο αστυνομικό σώμα που συγκροτήθηκε στα πλαίσια του «πολέμου κατά των ναρκωτικών» καταδιώκει και εκτελεί διαδηλωτές στα εργατικά προάστια της Μπογκοτά. Στο Καλί, ασφαλίτες πάνω σε μηχανές οργανώνουν δολοφονικές επιθέσεις μαφιοζικού τύπου (το λεγόμενο drive-by). Ακτιβιστές περιγράφουν συνθήκες «στρατιωτικής κατοχής» στις πόλεις. Σύμφωνα με την ΜΚΟ Temblores, ως τα μέσα Μάη υπήρχαν

Δεξιάς εξέγερση από το 1977

39 δολοφονημένοι διαδηλωτές, 1055 αυθαίρετες συλλήψεις, 222 τραυματίες, 10 βιασμοί και μερικές εκατοντάδες «εξαφανίσεις».

Αυτά ρίχνουν λάδι στη φωτιά. Η Εθνική Απεργιακή Επιτροπή ζητά τη διάλυση της ESMAD. Το ιθαγενικό κίνημα Minga οργανώνει ομάδες αυτοάμυνας για την προστασία των πολιορκημένων εργατικών προαστίων.

Προϊστορία

Υπάρχει άλλωστε πρόσφατη προϊστορία στο ζήτημα της καταστολής. Το σύνθημα για διάλυση της ESMAD είχε εμφανιστεί και υιοθετηθεί για πρώτη φορά από την Εθνική Απεργιακή Επιτροπή το φθινόπωρο του 2019. Ήταν το προηγούμενο μεγάλο ξέσπασμα -που έχει πολλές αναλογίες με το σημερινό: Μια 24ωρη γενική απεργία, που «ξεχείλωσε» από την επιμονή χιλιάδων να παραμείνουν στους δρό-

μους κι ενέπλεξε διάφορες κοινωνικές ομάδες με τις δυσφορίες τους, σε ένα κίνημα όπου συγκροτήθηκε για πρώτη φορά η «κεντρική» Εθνική Απεργιακή Επιτροπή, συνυπάρχοντας με διάφορες «τοπικοποιημένες ηγεσίες» που συχνά την ανταγωνίζονταν. Ήταν «το μεγαλύτερο κίνημα εδώ και δεκαετίες», μέχρι το σημερινό που το ξεπέρασε σε έκταση και διάρκεια. Τότε, ο 18χρονος Ντίλαν Κρουζ που δολοφονήθηκε στη διάρκεια διαδήλωσης «στο φως της ημέρας», είχε γίνει το «πρόσωπο» των θυμάτων του κολομβιανού κράτους που συνήθως εκτελούνταν «στο σκοτάδι».

Ακολούθησαν λίγοι μήνες ηρεμίας, αλλά η πρώτη μεγάλη ρωγμή στον «πάγο» της πανδημίας ήρθε το Σεπτέμβριο του 2020 -και πάλι με κέντρο την καταστολή. Ο δικηγόρος Χαβιέ Ορντόνεζ δολοφονήθηκε από αστυνομικούς, επειδή έπινε αλκοόλ με

φίλους του σε ανοιχτό χώρο εν μέσω καραντίνας. Το βίντεο της δολοφονίας με την έκκληση «όχι άλλο, πνίγομαι» (τον στραγγάλισαν) κυκλοφόρησε και προκάλεσε μεγάλες αντι-αστυνομικές διαδηλώσεις, στη διάρκεια των οποίων δολοφονήθηκαν τουλάχιστον 10 νεαροί διαδηλωτές, ενώ 22 αστυνομικά τμήματα έγιναν στόχος επιθέσεων στην Μπογκοτά.

Πολιτική

Όλες αυτές οι εμπειρίες, μαζί με επιμέρους αγώνες της ίδιας περιόδου (εκπαιδευτικοί ενάντια στο άνοιγμα των σχολείων ενώ ο ιός κυκλοφορεί, υγειονομικοί για την κατάσταση του ΕΣΥ, φοιτητές για την κατάσταση της ανώτατης εκπαίδευσης, ομάδες ανθρωπίνων δικαιωμάτων για κρατικά εγκλήματα) ενοποιήθηκαν κι εκφράστηκαν στο σημερινό ξεσηκωμό.

Σύμφωνα με τον Πιέτρο Λόρα

Αλαρκόν, καθηγητή πανεπιστημίου και μέλος της ηγεσίας της Πατριωτικής Ένωσης (ένα αριστερό κόμμα που επανιδρύθηκε πρόσφατα, καθώς από την αρχική του συγκρότηση τη δεκαετία του '80 και μετά έχει υποστεί δεκαετίες διώξεων), τα τελευταία γεγονότα αποτελούν:

«Ενδειξη της κρίσης και της κυβέρνησης Ντούκε και της ηγεμονίας του Ουριμπίσμο στην Κολομβία [από τον πρώην πρόεδρο Ουρίμπε]. Αυτή είχε τη λογική της αντιμετώπισης κάθε κοινωνικής διαμαρτυρίας ως πρόβλημα δημόσιας τάξης και της μεταχείρισης οποιουδήποτε διαφωνούσε με το υπαρκτό οικονομικό μοντέλο ως εχθρό του κράτους. Ήταν η ιδέα, που συμμερίζεται η σημερινή κυβέρνηση, ότι πρέπει να ζούμε σε μια διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Σήμερα, αυτή η λογική φτάνει στο τέλος της διαδρομής της».

Μετά την ειρηνευτική συμφωνία

ΣΤΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ βρίσκεται το τοπίο μετά την ειρηνευτική συμφωνία με τους αντάρτες των FARC, μετά από σχεδόν 50 χρόνια εμφυλίου πολέμου. Η συμφωνία του δεξιού προέδρου Σάντος δεν έλυνε κανένα από τα κοινωνικά ζητήματα που «τροφοδοτούσαν» τις γραμμές των FARC, ενώ προωθούνταν από την αστική μερίδα που ήθελε να «απαλλαγεί» από την παρουσία των FARC στα βουνά και την ύπαιθρο για να προχωρήσει η εκμετάλλευση αυτών των απάτητων ως τότε εδαφών. Αλλά το στρατόπεδο της απόρριψής της (που κέρδισε το σχετικό δημοψήφισμα με το 50,2%) καθοδηγήθηκε από τη σκληρή Δεξιά του πρώην προέδρου Ουρίμπε, που την κατηγορούσε ως «ενδοτική» απέναντι στους αντάρτες (που θα κέρδιζαν αμνηστία και την εγγυημένη δυνατότητα ενεργής συμμετοχής στην πολιτική ζωή) και την αστική μερίδα που έχει συνδεθεί απόλυτα με την «παραστρατιωτική οικονομία».

Μετά τήν ήττα στο δημοψήφισμα, ο Σάντος συναντήθηκε με τους εχθρούς της ειρήνης, πήρε υπόψη δεκάδες «προτάσεις για αλλαγές» και προχώρησε σε μια «αναθεωρημένη συνθήκη ειρήνης» που έγινε αποδεκτή από τις FARC και εγκρίθηκε από το κοινοβούλιο το Νοέμβριο του

2016.

Ακολούθησε η εκλογή του Ιβάν Ντούκε, στενού συνεργάτη του Αλβάρο Ουρίμπε κι εκφραστή της «σκληρής Δεξιάς». Έγινε γρήγορα σαφές ότι η ειρήνη υπήρξε «μονομερή». Μπορεί να μην υπήρχαν πλέον οι FARC, αλλά οι δεξιές παραστρατιωτικές οργανώσεις συνέχισαν να υπάρχουν -και στα βουνά και την ύπαιθρο της Κολομβίας κλιμακώθηκε ένα καθεστώς «Λευκής Τρομοκρατίας». Ασφαλώς ούτε στις πόλεις υπήρξε κάποιος «εκδημοκρατισμός» της πολιτικής ζωής. Είναι ενδεικτικό ότι τον Αύγουστο του 2019, στελέχη των FARC, μεταξύ των οποίων και ένας από τους διαπραγματευτές της ειρηνευτικής συμφωνίας, ανακοίνωσαν την επιστροφή στην παρανομία, όχι με μια επιθετική φιλοδοξία «νέου αντάρτικου» με στόχο τη νίκη, αλλά ως καταφυγή σε «άμυνα» απέναντι σε ένα κράτος που δεν τηρούσε τα συμφωνημένα.

Δεν ήταν η πρώτη φορά. Το αντάρτικο των FARC είχε πάψει από πολλά χρόνια να αποτελεί πηγή μαζικής έμπνευσης ή να στρατεύει στην προοπτική μιας ορατής νικηφόρας κοινωνικής-πολιτικής ανατροπής. Συνέχισε να υπάρχει με σχετική δύναμη στα βουνά της Κολομβίας, ως «υποχρεωτική επιλογή» ντόπιων

αγροτών που κινδύνευαν από τις δεξιές ένοπλες συμμορίες ή αγωνιστών που όποτε επιχείρησαν να στραφούν στον πολιτικό αγώνα αντιμετώπισαν δολοφονική βία. Η προϊστορία της «Πατριωτικής Ένωσης», της οργάνωσης που προαναφέρθηκε, είναι το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα. Υπήρξε η πρώτη απόπειρα «ανοιχτής» πολιτικής δράσης που αντιμετώπισε μια πολύνεκρη καταστολή που εξώθησε τις FARC να καταλήξουν στο συμπέρασμα «μόνο ένοπλο στα βουνά είμαστε ασφαλείς».

Απέναντι στις συμφωνίες του 2016, πολλοί-ες αγωνιστές-στρίες της Αριστεράς στάθηκαν μεταξύ «συγκρατημένης στήριξης» και «ευμενούς ουδετερότητας». Το περιεχόμενο και τα κίνητρα της συμφωνίας του Σάντος δεν είχαν τίποτε το προοδευτικό, αλλά υπήρχε η εκτίμηση ότι η απαλλαγή της πολιτικής-κοινωνικής ζωής στη χώρα από τη «στρέβλωση» ενός χαμηλής έντασης εμφυλίου πολέμου χωρίς πιθανό νικητή θα μπορούσε να αξιοποιηθεί από τα κινήματα (ενώ και οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, οι FARC, είχαν αποδεχθεί τη συμφωνία).

Όσον αφορά την καθημερινότητα που διαμόρφωσε η συμφωνία, όλες οι κριτικές αποδείχθηκαν σωστές. Το κολομβιανό κράτος συνέχισε να λει-

τουργεί «εμφυλιοπολεμικά», τάση που ενισχύθηκε ακόμα περισσότερο από την επιστροφή των σκληρών του «ουριμπίσμο» στην κυβερνητική εξουσία, των πλέον απρόθυμων να αποδεχτούν τις όποιες θετικές «εγγυήσεις» περιλάμβανε η ειρηνευτική συμφωνία. Αλλά ταυτόχρονα αναδείχθηκε η δυνατότητα που μπορούσε να δημιουργήσει η αφαίρεση του «βραχνά» της πολεμικής συνθήκης μεταξύ FARC και κυβέρνησης. Σε σχέση με το παρελθόν φαίνεται ότι ο κοινωνικός συσχετισμός έχει βελτιωθεί και δεν κάνει «μονόδρομο» την καταφυγή στην παρανομία. Πολύ περισσότερο που πνέει πλέον άνεμος αντίστασης κι ανατροπής ξανά σε όλη τη Λατινική Αμερική, δίνοντας χειροπιαστά παραδείγματα νικηφόρων αγώνων κι εμπνέει χιλιάδες ανθρώπους να βαδίσουν στο δρόμο της μαζικής εξέγερσης.

Αυτό το μίγμα, μιας σκληρής Δεξιάς που συμπεριφέρεται όπως είχε μάθει στα χρόνια του εμφυλίου και μιας κοινωνικής «Αριστεράς» (κινήματα κλπ) που αισθάνεται έτοιμη κι ικανή να αγωνιστεί μαζικά για τα κοινωνικά-δημοκρατικά-αντιμιλιταριστικά ζητήματα δημιούργησαν τελικά το τοπίο του 2018-2021, που συνοψίζει ο Αλαρκόν ως «τέλος διαδρομής» και ρωγμής στην ηγεμονία του «Ουριμπίσμο».

Ένα πρώτο σχόλιο για τη νέα Συντακτική Συνέλευση Κατάρρευση των παραδοσιακών κομμάτων στη Χιλή

Του Φρανκ Γκοντισό*

Από το βράδυ της Κυριακής [16 Μάη], ο Χιλανός Τύπος έχει πλημμυρίσει από χρήσεις του υπερθετικού βαθμού στις περιγραφές του πολιτικού σεισμού που συντάρaxe τη χώρα, από τις Άνδεις ως την Έρημο Ατακάμα και μέχρι τα παγωμένα εδάφη της περιοχής Μαγκαγιάνες. Ένα εκλογικό σοκ, η κατάρρευση των παραδοσιακών κομμάτων, μια «νύχτα των μεγάλων μαχαιριών» για τη Δεξιά, η αρχή του τέλους για την κληρονομιά του Πινοσέτ, μια τεράστια ήττα για τον πρόεδρο Σεμπαστιάν Πινιέρα, μια νίκη των κοινωνικών κινημάτων...

Οι Χιλιανοί πήγαν στις κάλπες το Σαββατοκύριακο 15-16 Μάη για 4 ταυτόχρονες εκλογές: για επανεκλογή δημάρχων, δημοτικών συμβουλίων, κυβερνητών περιφερειών και για να εκλέξουν μια Συντακτική Συνέλευση που θα σχεδιάσει ένα νέο Σύνταγμα.

Κανένας -και λιγότερο από όλους οι δημοσκόποι- δεν περίμενε μια τέτοια ανατροπή, παρότι η κυβέρνηση έδειχνε απομονωμένη και η λαϊκή απόρριψη της «κάστας» των πολιτικών υπήρξε ισχυρή εδώ και χρόνια. Παρά την δύναμη των διαδηλώσεων του Οκτώβρη του 2019 και του αντίκτυπού τους στο πολιτικό τοπίο, όλοι ήταν αρκετά επιφυλακτικοί ως προς τις πιθανές αλλαγές που θα μπορούσαν να προκύψουν μέσα από αυτό τον εκλογικό κύκλο.

Η Συντακτική Συνέλευση

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στράφηκε στις εκλογές για τη Συντακτική Συνέλευση. Μια εκλογή που κατακτήθηκε μετά από σκληρούς αγώνες με στόχο την αντικατάσταση του νεοφιλελεύθερου συντάγματος που εγκαθιδρύθηκε στη διάρκεια της δικτατορίας Πινοσέτ. Τα εμπόδια στο να επιτευχθεί κάποιος μετασχηματισμός ήταν πολλά, μεταξύ των οποίων:

Η απόφαση της Δεξιάς και της ακροδεξιάς να κατέβουν ενωμένες (υπό το ψηφοδέλτιο «Chile Vamos»), ένα σύμφωνο που υπογράφηκε στη Βουλή το οποίο διασφάλιζε ότι το μελλοντικό Σύνταγμα θα πρέπει να επικυρωθεί από μια πλειοψηφία δύο τρίτων, η οικονομική και μιντιακή κυριαρχία των μεγάλων κομμάτων

που κυβέρνησαν τη χώρα τα τελευταία 30 χρόνια, οι δυσκολίες που αντιμετώπισαν οι αγωνιστές-τριες των κοινωνικών κινημάτων για να αναγνωριστούν νομικά οι υποψηφιότητές τους, ο κατακερματισμός του στρατοπέδου των ανεξάρτητων και οι δισταγμοί της Αριστεράς, η έκτασης της πανδημίας και της οικονομικής κρίσης.

Παρόλα αυτά, οι εκλογές της Κυριακής άλλαξαν το τοπίο.

Καταρχήν, όσον αφορά τη Συντακτική Συνέλευση, ο συνασπισμός της Δεξιάς υποχρεώθηκε να καταπιεί την αλαζονεία του. Οι ηγεσίες του έδειχναν σίγουρες ότι θα κέρδιζαν τουλάχιστον το ένα τρίτο των εδρών (52 στις 155), διασφαλίζοντας έτσι

ματική έκπληξη ήταν το μέγεθος της ψήφου υπέρ των ανεξάρτητων υποψηφίων, που κέρδισαν συνολικά 48 έδρες, σε μια σαφή ένδειξη της μαζικής απόρριψης των πολιτικών κομμάτων. Είναι ένα πολύ ετερογενές σύνολο υποψηφίων, που περιλαμβάνει και κάποιους διαβόητους συνωμοσιολόγους και συντηρητικούς. Αλλά η πλειοψηφία τους αποτελείται από επικριτές της αυταρχικής και της νεοφιλελεύθερης κληρονομιάς των τελευταίων δεκαετιών.

Αυτό ισχύει ειδικότερα για τις υποψηφιότητες της «Λίστας του Λαού», που συνένωσε εκπροσώπους των κοινωνικών κινημάτων και της οργανωμένης κοινωνίας των πολιτών και εκλέγει στη Συντακτική Συνέλευση

ξελέγη άνετα στο Βαλπαράϊζο, όπως και ο Ντανιέλ Τζαντουέ, ο κομμουνιστής δήμαρχος της μητροπολιτικής περιοχής της Ρεκολέτα (με πάνω από 64% των ψήφων). Ο Τζαντουέ είναι ένας πολύ δημοφιλής υποψήφιος για τις προεδρικές εκλογές που θα γίνουν σε 6 μήνες και αυτό αρκεί για να κάνει τους δεξιούς και τους σοσιαφιλελεύθερους να τρομάζουν λίγο ακόμα. Στο Σαντιάγκο, η Ιρασί Χάσλερ, φεμινίστρια και κομμουνίστρια ακτιβίστρια κέρδισε ενάντια στον Φελίπε Αλεσάντρι που έγινε διαβόητος για τις μισογυνικές και αντικομμουνιστικές δηλώσεις του στην προεκλογική εκστρατεία. Σε επίπεδο κυβερνητών περιφερειών, η νίκη στο Βαλπαράϊζο του Ροντρίγκο Μουντάκα, ενός οικολόγου ακτιβιστή και υπερασπιστή του νερού ως κοινού αγαθού, νικητή του βραβείου Ντανιέλ Μιτεράν το 2019, πανηγυρίστηκε με ευφορία από πολλούς ακτιβιστές των κοινωνικών και περιβαλλοντικών οργανώσεων.

Αποχή

Η κρίση εκπροσώπησης μέσα από τα κόμματα και το σύστημα δεν αποτυπώθηκε μόνο από αυτούς που ψήφισαν. Η αποχή υπήρξε επίσης ιστορικά υψηλή, στο 61,4% του εκλογικού σώματος! Αυτό ίσχυσε περισσότερο σε εργατικές περιοχές, όπου ξεπέρασε το 65% ή και το 70%. Η πλειοψηφία των πολιτών δεν αισθάνθηκε ότι την αφορά αυτό το πολιτικό γεγονός (ένα τμήμα αυτών που κινητοποιήθηκαν τον Οκτώβρη του 2019 κάλεσε σε μποϊκοτάρισμα του «εκλογικού τσίρκου» για να συνεχίσει ο αγώνας στους δρόμους). Στο μεγαλύτερο βαθμό, οι Χιλιανοί συνεχίζουν να δείχνουν αδιαφορία ή καχυποψία προς τους «πάνω», είτε δεξιούς είτε αριστερούς, είτε κομματικούς είτε ανεξάρτητους.

Η Συντακτική Συνέλευση θα κρατήσει για 9 ή 12 μήνες. Εν τω μεταξύ, οι προεδρικές εκλογές του Νοέμβρη θα θέσουν για άλλη μια φορά το ερώτημα: τί είδους Χιλή χρειάζεται να οικοδομηθεί για να ξεπεραστεί η δικτατορία του Πινοσέτ;

Ενώ η Δεξιά χάνει το δικαίωμα βέτο στο οποίο ήλπιζε, συμμαχίες μεταξύ των εκπροσώπων της κοινωνικής και της πολιτικής Αριστεράς θα μπορούσαν να διαμορφώσουν μια πλειοψηφία δύο τρίτων στη Συνέλευση και να αρχίσουν την αποδόμηση του Χιλανού νεοφιλελευθερισμού.

δικαίωμα βέτο σε όλα τα άρθρα του μελλοντικού Συντάγματος. Απέτυχαν. Το «Chile Vamos» θα υποχρεωθεί να αρκестεί σε 37 έδρες, με μόλις 23% των ψήφων. Ήταν μια τιμωρία και μια ταπείνωση για τον Πρόεδρο Πινιέρα, που φέρει την ευθύνη για την κρίση που ζει η χώρα.

Μια άλλη έκπληξη αφορά την ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων μέσα στην αριστερή αντιπολίτευση. Το κοινό ψηφοδέλτιο του Κομμουνιστικού Κόμματος με το Πλατύ Μετώπο (Frente Amplio, η νέα Αριστερά που αναδύθηκε μέσα από τα κινήματα της περασμένης δεκαετίας), εξέλεξε 28 αντιπροσώπους (18% των ψήφων). Από την άλλη, τα σοσιαφιλελεύθερα κόμματα της παλιάς Κονσερτασιόν, του συνασπισμού που κυβέρνησε από το 1990 ως το 2010 χωρίς να αμφισβητήσει την οικονομική κληρονομιά της δικτατορίας, κέρδισαν μόλις 25 έδρες (εκ των οποίων οι 15 πήγαν στο Σοσιαλιστικό Κόμμα και μόλις 2 στη Χριστιανοδημοκρατία).

Ωστόσο, η Αριστερά και η κεντροαριστερά θα αποτελέσουν μόλις το ένα τρίτο της Συνέλευσης. Η πραγ-

προσωπικότητες της Εξέγερσης του Οκτώβρη όπως η «Θεία Πίκατσου» και πολλά ηγετικά στελέχη του φεμινιστικού κινήματος, μεταξύ των οποίων η Αλόντρε Καρίγιο [αριστερή ακτιβίστρια του Φεμινιστικού Συντονισμού 8 Μάρτη].

Μάλιστα σε αυτές τις εκλογές, οι γυναίκες πήγαν πολύ καλύτερα από τους άντρες, και κάποιες από αυτές υποχρεώθηκαν να παραδώσουν τις έδρες τους για να διασφαλιστεί η ισότητα των φύλων στη Συντακτική Συνέλευση.

Έτσι, ενώ η Δεξιά χάνει το δικαίωμα βέτο στο οποίο ήλπιζε, συμμαχίες μεταξύ των εκπροσώπων της κοινωνικής και της πολιτικής Αριστεράς θα μπορούσαν να διαμορφώσουν μια πλειοψηφία δύο τρίτων στη Συνέλευση και να αρχίσουν την αποδόμηση του Χιλανού νεοφιλελευθερισμού.

Αυτοδιοικητικές εκλογές

Η οργή εκφράστηκε επίσης στις κάλπες των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών, τα αποτελέσματα των οποίων θα χρειαστούν πιο λεπτομερή ανάλυση. Ο Χόρχε Σαρπ (της αντινεοφιλελεύθερης Αριστεράς) επανε-

* Μέλος του NPA στη Γαλλία με «ειδίκευση» στη Λατινική Αμερική και ιδιαίτερα στη Χιλή. Το άρθρο γράφτηκε για τη Le Monde Diplomatique και αναδημοσιεύτηκε από το «Europe Solidaire Sans Frontières» στα αγγλικά.

Ξεσηκωμός «από το Ποτάμι ως τη Θάλασσα» Η «Ιντιφάντα της ενότητας»

Του Πάνου Πέτρου

Ενώ η διεθνής προσοχή είχε στραφεί κυρίως στον πόλεμο στη Γάζα, ο Μάης χαρακτηρίστηκε από έναν συγκλονιστικό ξεσηκωμό του Παλαιστινιακού λαού που διαπέρασε την «πράσινη γραμμή», αγκάλιασε όλη την ιστορική Παλαιστίνη και διέρρηξε την προσπάθεια του Ισραήλ να κατακερματίσει την παλαιστινιακή αντίσταση, επιφυλάσσοντας άλλο καθεστώς για τη Δυτική Όχθη, άλλο για τη Γάζα κι άλλο για τα εδάφη που κατέλαβε το 1948.

Έπαιξε κομβικό ρόλο το γεγονός ότι στο επίκεντρο βρέθηκε η Ιερουσαλήμ, που έχει εξελιχθεί ως κέντρο της σιωνιστικής επιθετικότητας, με στόχο να «εβραιοποιηθεί» πλήρως και να γίνει «ενιαία κι αδιαίρετη πρωτεύουσα» του Ισραήλ. Η αναγνώρισή της από τις ΗΠΑ ως τέτοια (με την μεταφορά της αμερικανικής πρεσβείας στο Ισραήλ εκεί) και οι σχετικές προβλέψεις της τραμπικιάς «Λύσης του Αιώνα» (που δεν έχουν αμφισβητηθεί ακόμα από την κυβέρνηση Μπάιντεν), βρήκαν το συμπλήρωμά τους στις νέες ισραηλινές προκλήσεις στο Τέμενος Αλ Ακσα (4 στρατιωτικές εισβολές στη διάρκεια του Ραμαζανιού), την απαγόρευση στους Παλαιστίνιους της Ανατολικής Ιερουσαλήμ να συμμετέχουν στις εκλογές για την Παλαιστινιακή Αρχή (που τελικά αναβλήθηκαν) και κυρίως την απόπειρα ξεριζωμού πολλών Παλαιστινιικών οικογενειών από την συνοικία «Sheikh Jarrah» για να εγκατασταθούν στη θέση τους Εβραίοι έποικοι.

Η «μάχη της Ιερουσαλήμ» υπήρξε κάτι που ένωσε τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες, τους Παλαιστίνιους υπό κατοχή και τους Παλαιστίνιους πολίτες του Κράτους του Ισραήλ καθώς υπενθύμιζε ξανά ότι το σχέδιο εθνοκάθαρσης και προσπάθειας εξάλειψης της παλαιστινιακής ταυτότητας παραμένει ενεργό. Η κλιμάκωση της ισραηλινής επιθετικότητας προκάλεσε μια γενικευμένη αντισυμπίεση, όπου η «Αλ Κουντς» έπαψε να είναι ένα παραδοσιακό σύνθημα, αλλά μια ζωντανή υπόθεση που ενεργοποίησε τον παλαιστινιακό λαό σε όλα τα εδάφη του 1948.

Ασφαλώς, τον τόνο έδωσε η παλαιστινιακή αντίσταση στην ίδια την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Οι μαχητικές διαδηλώσεις των κατοίκων της Sheikh Jarrah ενάντια στην προσπάθεια να εκτοπιστούν, η συγκλονι-



Ο μαζικότερος πανηγυρισμός της εκκευρίας έγινε στο Τέμενος Αλ Ακσα.

στική υπεράσπιση του Αλ Ακσά από χιλιάδες ανθρώπους ενάντια στον ισραηλινό στρατό, απέδειξε ότι ήρθε στο προσκήνιο μια νέα γενιά, που ξεπερνά την ήττα που είχε προκαλέσει η ισραηλινή καταστολή της Δεύτερης Ιντιφάντα (2000-2005) στην πόλη.

Παράλληλα, οι σιωνιστές έποικοι γενίκευαν τις επιθέσεις τους. Τα πογκρόμ φανατικών υπό το σύνθημα «θάνατος στους Άραβες!» στις παλαιστινιακές συνοικίες της Ιερουσαλήμ, εξαπλώθηκαν και σε άλλες πόλεις του Ισραήλ. Οι Παλαιστίνιοι των εδαφών που καταλήφθηκαν το 1948 ενεργοποιήθηκαν με τέτοια μαζικότητα για πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες. Οι πρώτες διαδηλώσεις καταγγελίας της εθνοκάθαρσης στην Ιερουσαλήμ συγκέντρωσαν μερικές εκατοντάδες διαδηλωτές. Οι σκληρές κατασταλτικές επιθέσεις αστυνομίας-ένοπλων εποίκων μαζικοποίησαν την αντίσταση. Συγκροτήθηκαν λαϊκές επιτροπές υπεράσπισης των παλαιστινιακών γειτονιών στις περισσότερες «μικτές» πόλεις του Ισραήλ που κινητοποιούνταν μαζικά για να αποτρέψουν τα σιωνιστικά πογκρόμ. Η Ναζαρέτ, η Χάιφα, η Γιάφα, η Λοντ και πολλές άλλες πόλεις έζησαν οργανωμένες παλαιστινιακές διαδηλώσεις που συγκρούστηκαν με τις επιθέσεις των εποίκων. Κατέβηκαν ισραηλινές σημαίες για να υψωθεί η παλαιστινιακή, 73 χρόνια μετά την εθνοκάθαρση της Νάκμπα, σε πόλεις που για πρώτη φορά από τότε συμμετέχουν τόσο ενεργά στον αγώνα.

Η Χαμάς αποφάσισε να «μπει στη σκηνή» εκτοξεύοντας εκατοντάδες ρουκέτες προς το Ισραήλ, στο όνομα της υπεράσπισης της Ιερουσαλήμ, για να συνδεθεί με αυτή τη ριζοσποτικοποίηση και να διεκδικήσει το

ρόλο της ηγεσίας της παλαιστινιακής αντίστασης. Η Φατάχ δεν άντεχε να λειτουργήσει ξανά ως «αστυνομία» κι έδωσε «χώρο» στο λαϊκό αίσθημα να εκραγεί. Ενώ η Γάζα πολεμούσε για την Ιερουσαλήμ, όλη η Δυτική Όχθη -από τη Ναμπλούς ως την Ιεριχώ- ζούσε διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε μέγεθος που δεν είχε υπάρξει σε προηγούμενους πολέμους, με συγκρούσεις με τον Ισραηλινό στρατό, εκατοντάδες τραυματίες και αρκετούς νεκρούς.

Οι μέρες του Μάη χαρακτηρίστηκαν ως «Ιντιφάντα της Ενότητας». Ένας ακτιβιστής από την Ανατολική Ιερουσαλήμ έγραψε πως «δεν θυμάμαι εδώ και πολλά χρόνια, τους Παλαιστίνιους από κάθε υπόβαθρο και πολιτική πτέρυγα, μουσουλμάνους, χριστιανούς, άθεους, να είναι ενωμένοι για ένα στόχο». Πολλοί ανακαλούν τη Δεύτερη Ιντιφάντα ως τελευταίο παράδειγμα τέτοιου ξεσηκωμού όλων των Παλαιστίνιων. Άλλοι εκτιμούν ότι ούτε τότε υπήρξε τέτοιος ξεσηκωμός στους Παλαιστίνιους που ζουν στο Κράτος του Ισραήλ.

Η Γενική Απεργία

Η εντυπωσιακή ενότητα αποτυπώθηκε στην Γενική Απεργία σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη, που είχε συγκλονιστική επιτυχία (και σύμφωνα με αναφορές έθιξε και κλάδους της ισραηλινής οικονομίας όπως η οικοδομή, όπου απασχολούνται συντριπτικά Παλαιστίνιοι). Η λεγόμενη «Απεργία της Αξιοπρέπειας» θεωρείται η πρώτη απεργιακή δράση τέτοιας κλίμακας που σημείωσε τόσο μεγάλη επιτυχία σε όλη την Παλαιστίνη, για πρώτη φορά μετά το 1936, στην έναρξη του αντιαποικιακού αγώνα που λειτούργησε ως «γενέθλιο γεγονός» του παλαιστινιακού

εθνικού κινήματος. Με τα λόγια μιας Παλαιστίνιας που ζει στο Ισραήλ αλλά ταξίδεψε στη Δυτική Όχθη τη μέρα της απεργίας για να μεταφέρει την αλληλεγγύη της: «Είμαστε ένας λαός και θα παραμείνουμε για πάντα ένας λαός... Επιμένουν να μας αποκαλούν Ισραηλινούς Άραβες, αλλά είμαστε Παλαιστίνιοι. Και σήμερα τους το θυμίσουμε».

Μια νέα γενιά Παλαιστινίων αγωνιστών γεννήθηκε. Υπερασπίστηκε το Αλ Ακσά απέναντι στον Ισραηλινό στρατό, ύψωσε ανάστημα απέναντι στα πογκρόμ των εποίκων στις γειτονιές της, διαδηλώνει και συγκρούεται σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη. Τα χαμόγελα των εκατοντάδων νεαρών συλληφθέντων υπενθυμίζουν ότι οι Παλαιστίνιοι και μόνο με την ύπαρξή τους αντιστέκονται, αλλά και ότι μόνο αντιστεκόμενοι αποκτούν τη χαρά της επιβεβαίωσης της ύπαρξής τους, απέναντι σε ένα κράτος που παλεύει να τους εξαφανίσει.

Άλλοι υπό αποκλεισμό, άλλοι υπό στρατιωτική-κατοχική διοίκηση, άλλοι στην εξορία, άλλοι υπό καθεστώς διακρίσεων, υποφέρουν από την ίδια δύναμη, αυτή που η ισραηλινή ανθρωπιστική οργάνωση B'Tselem περιγράφει πλέον επίσημα ως «ένα ενιαίο καθεστώς Εβραϊκής Ανωτερότητας, από τον Ιορδάνη Ποταμό ως τη Μεσόγειο Θάλασσα».

Παράλληλα, όλοι αυτοί συγκεκριμένους πικρές εμπειρίες. Η διεθνής κοινότητα και τα αραβικά κράτη τους έχουν εγκαταλείψει, το ισραηλινό απαρτχάιντ έχει βαθύνει, οι παλαιστινιακές ηγεσίες δεν τους προσφέρουν ούτε προοπτική ούτε καν λόγο. Με τα λόγια ενός αγωνιστή από τη Χάιφα, «αυτό ακριβώς το απομονωμένο και συντριπτικό περιβάλλον επιχειρεί να γκρεμίσει αυτό το νεογέννητο παλαιστινιακό κίνημα».

Στις επόμενες σελίδες, εξηγούμε ότι η πολεμική επιχείρηση του Ισραήλ στη Γάζα αποδεικνύεται «άσκοπη». Με μια άλλη έννοια, κάθε πόλεμος στη Γάζα, κάθε επίθεση στα παλαιστινιακά δικαιώματα έχει «σκοπό» για το σιωνιστικό κράτος. Τον είχε περιγράψει ο Ισραηλινός στρατηγός Μοσέ Παλόν το 2003, όταν έλεγε ότι οι Παλαιστίνιοι (εφόσον δεν γίνεται να εξολοθρευθούν), πρέπει να νιώσουν «στα πιο βαθιά έγκατα της συνειδησής τους ότι είναι ένας ηττημένος λαός». Απέτυχε πανηγυρικά και με αυτή την έννοια. Όπως φώναζαν οι διαδηλωτές στα προάστια της Χάιφα: «Κάτω από τα ερείπια σηκώνομαστε... κάτω από την καταστροφή ξαναγεννιόμαστε...».

Αποτυχία και αδιέξοδα για τον Νετανιάχου

Στο εσωτερικό του Ισραήλ, ένας από τους υπολογισμούς του Νετανιάχου ήταν να βγει ισχυροποιημένος από έναν πόλεμο στη Γάζα. Κατάφερε πράγματι να φέρει στην επιφάνεια την ανομοιογένεια του μπλοκ «οποιοσδήποτε εκτός από τον Μπίμπι» (όπου συνυπάρχουν υποστηρικτές της ειρήνης και ακραίοι «αραβοφάγοι»). Αλλά η αποτυχία του να παρουσιάσει μια έκβαση που θα μπορούσε με λίγη προσπάθεια να πουληθεί ως στοιχειωδώς «νικηφόρα», του δημιουργεί νέους πονοκεφάλους στα δεξιά του.

Διαδοχικοί πόλεμοι στη Γάζα (το 2008-09, το 2012, το 2014) προκάλεσαν ανείπωτη καταστροφή και θάνατο, αλλά κάθε φορά αναδείκνυαν ότι δεν μπορεί να υπάρξει «στρατιωτική νίκη» -αφήνοντας μια πικρή γεύση στο Τελ Αβίβ που ξεκινούσε τις φονικές του επιχειρήσεις με τον ισχυρισμό ότι «θα σακατέψει την αντίσταση». Σήμερα αυτή η αίσθηση αδιεξόδου επικρατεί στο πολλαπλάσιο.

Στο αμιγώς στρατιωτικό πεδίο, οι δυνατότητες της Χαμάς αποδείχθηκαν ισχυρότερες από κάθε άλλη φορά. Στη δημόσια συζήτηση, η σκληρή παραδοχή ότι «ο στρατός δεν έχει ιδέα πώς να παραλύσει τις δυνάμεις της Χαμάς» ή η μομφή στις μυστικές υπηρεσίες ότι «η Χαμάς θεωρούταν αδύναμη κι απομονωμένη... κανείς δεν προειδοποίησε για το ενδεχόμενο να αναδειχθεί σε ηγεσία του παλαιστινιακού αγώνα για την Ιερουσαλήμ», συνδυάζεται από τη διαπίστωση ότι «μια χερσαία επιδρομή θα οδηγούσε σε βαριές απώλειες χωρίς να έχει στόχους που θα την δικαιολογούσαν».

Η στρατιωτική έκβαση επηρέασε και τον πολιτικό αντίκτυπο. Ο Ισραηλινός αντισιωνιστής δημοσιογράφος Γκιντεόν Λεβί έχει περιγράψει στο παρελθόν τις ρουκέτες της Χαμάς ως «μοναδικό τρόπο που έχουν οι Παλαιστίνιοι να τους παίρνουμε κι αυτούς υπόψη». Πράγματι, οι δυνατότητες που επέδειξε η παλαιστινιακή οργάνωση αυτή τη φορά βάρυναν στο κλίμα στο Ισραήλ υπέρ ενός τερματισμού του πολέμου, από αρθρογράφους που διαπίστωναν με τρόπο ότι ένα «αναποτελεσματικό σφυροκόπημα της Γάζας» έχει ως μόνη συνέπεια ότι «η ζωή στο νότιο και κεντρικό Ισραήλ έχει παραλύσει».

Ταυτόχρονα, ο ξεσηκωμός των Παλαιστίνιων στο εσωτερικό του Κράτους του Ισραήλ (βλ. προηγούμενη σελίδα) και οι συγκρούσεις με τους φανατικούς σιωνιστές, προκάλεσε επιπλέον ανησυχίες. Ο συνδυασμός των δύο παραγόντων, οδήγησε στην πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό που -για το Ισραήλ- «ο πόλεμος ήρθε σπίτι».

Το ξεδίπλωμα της διεθνούς αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό -ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, αλλά και σε ευρωπαϊκές χώρες και σε αραβικές- έπαιξε το δικό του ρόλο, καθιστώντας κάθε μέρα παράτασης του μακελίου της Γάζας «κοστοβόρο» πολιτικά και για το Ισραήλ και για τα κράτη-υποστηρικτές του.



Δuo μέρες πριν την εκεχειρία, ένα άρθρο στον ισραηλινό Τύπο έκανε λόγο για τον «πιο αποτυχημένο και άσκοπο συνοριακό πόλεμο στην ιστορία του Ισραήλ»

Είναι ενδεικτικό ότι 2 μέρες πριν την εκεχειρία, ένα άρθρο στον ισραηλινό Τύπο έκανε λόγο για τον «πιο αποτυχημένο και άσκοπο συνοριακό πόλεμο στην ιστορία του Ισραήλ». Κάνοντας λόγο για «σοβαρή στρατιωτική και διπλωματική αποτυχία», καλούσε τον Νετανιάχου «αντί να σπαταλά χρόνο σε μια αποτυχημένη προσπάθεια να δημιουργήσει μια εικονική αίσθηση νίκης... να αποδεχτεί μια εκεχειρία και να ελπίζει ότι η κοινή γνώμη θα ξεχάσει γρήγορα...».

Την επόμενη μέρα, υπήρξε το τηλεφώνημα Μπάιντεν. Ο Αμερικανός πρόεδρος έδωσε δείγματα γραφής αυτές τις 11 μέρες, επιβεβαιώνοντας ρητορικά τη στήριξη στο Ισραήλ, μπλοκάροντας 4 διαδοχικές αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ που καλούσαν σε εκεχειρία, παραδίδοντας όπλα αξίας 735 εκατ. δολαρίων τις μέρες της σφαγής, υπενθυμίζοντας πόσο σάπια είναι η «κανονικότητα» στην οποία επιστρέφει η αμερικανική εξωτερική πολιτική μετά την τάχα «τρέλα» της εποχής Τραμπ. Άλλωστε ο ίδιος ο Μπάιντεν είναι ο άνθρωπος

που είχε δηλώσει στο παρελθόν ότι «αν δεν υπήρχε το Ισραήλ, θα έπρεπε να το ανακαλύψουμε».

Αφού «αγόρασε» χρόνο και έδωσε κάλυψη στην αιμοσταγή προσπάθεια του Νετανιάχου να παρουσιάσει μια κάποια «νίκη», συνειδητοποίησε όσα γράφονταν δημόσια στον ισραηλινό Τύπο και πίεσε για την εκεχειρία.

Η υποχώρηση του Νετανιάχου και η αποδοχή της, σε πείσμα των προγνωστικών, δείχνει σε πόσο δύσκολη θέση βρέθηκε η ισραηλινή κυβέρνηση. Μια μέρα πριν την εκεχειρία, ο Παλαιστίνιος αγωνιστής Ταουφίκ Χαντάντ έγραφε ότι «ο Νετανιάχου χρειάζεται χρόνο για να βρει κάτι που θα καλλιεργήσει την εικόνα νίκης. Αν δεν βρει μια τέτοια οδό διαφυγής, είναι καταδικασμένος. Τα τέρατα γύρω του θα τον κατασπαράξουν, ειδικά αν υποχρεωθεί να τερματίσει την επιχείρηση με οποιαδήποτε πολιτική παραχώρηση ή ακόμα κι αν απλά επιστρέψει στο προϋπάρχον στάτους κβο -καθώς θα έχει εγκαινιαστεί μια νέα εποχή, όπου οι Ισραηλinoί του Τελ Αβίβ θα καταλάβουν ότι η φούσκα τους έσπασε και όπου εκατοντάδες ρουκέτες θα έχουν διαλύσει τη μυθολογία της άτρωτης άμυνας».

Αυτή η μέρα ξημέρωσε για τον Νετανιάχου μετά την εκεχειρία. Το γεγονός ότι μπήκε τελικά φρένο στην πολεμική μηχανή του Ισραήλ μετά από 11 μέρες και περίπου 250 νεκρούς, παρά την στήριξη που είχε από τις μεγάλες δυνάμεις, προκαλεί μια μικρή ανακούφιση και αποτελεί μια δικαίωση της παλαιστινιακής αντίστασης και της διεθνούς αλληλεγγύης, που υποχρέωσαν τον Νετανιάχου σε μια «ταπεινωτική» υποχώρηση και βυθίζουν το Κράτος-Τρομοκράτη σε μια πολιτική κρίση. Αλλά ταυτόχρονα, αυτό το αίσθημα «ταπείνωσης» που επικρατεί σε μεγάλο τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας και του πολιτικού προσωπικού, μπορεί να τροφοδοτήσει σκληρές ρεβανσιστικές διαθέσεις και προειδοποιεί ενάντια σε κάθε εφησυχασμό απέναντι στην προσωρινή σιωπή των όπλων. Ιδιαίτερα σε μια εποχή όπου παρουσιάστηκε στους δρόμους η ενίσχυση και η αποθράσυνση της πιο σκληρής εποικιστικής σιωνιστικής ακροδεξιάς, η οποία πιέζει με λόγια και έργα για «θάνατο στους Άραβες»...

Διεθνής α

Τις μέρες του ανηλεούς βομβαρδισμού της Γάζας, ξεδιπλώθηκε και η διεθνής αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό. Το πλήθος και η μαζικότητα των διεθνών διαδηλώσεων υπογράμμισαν emphaticά την ισχυροποίηση του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης. Για αυτή τη νέα και ελπιδοφόρα τάση, θεωρείται συχνά σημείο καμπής η μαζική αντίδραση στη φονική ισοπέδωση της Γάζας το 2014, ως «στιγμή» που άλλαξε τη δημόσια συζήτηση και τη στάση σοβαρού τμήματος της κοινής γνώμης. Όπως φαίνεται, το αντανάκλαστικό «να μην επιτρέψουμε να ξανασυμβεί» υπήρξε ισχυρό στις γενιές ακτιβιστών που ευαισθητοποιήθηκαν ιδιαίτερα στη διάρκεια εκείνης της σφαγής. Σε μια σειρά ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, οι διαδηλωτές αντιμετώπισαν καταστολή, με τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να αποκαλύπτουν τις προτιμήσεις τους πίσω από τα κούφια ευχολόγια για «αποκλιμάκωση» και στο εσωτερικό μέτωπο. Ασφαλώς κάποιες ειδήσεις από όλη αυτή την κινητοποίηση ξεχώρισαν περισσότερο από άλλες, πχ οι κινητοποιήσεις στο Παρίσι είχαν να αντιμετωπίσουν κρατικές απαγορεύσεις από την κυβέρνηση Μακρόν.

Ίσως πουθενά αλλού δεν υπήρξε πιο συγκλονιστική η κινητοποίηση αυτών των ημερών από ότι στη Βρετανία. Το Λονδίνο έζησε μια από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις εδώ και πολλά χρόνια γενικότερα -για οποιοδήποτε ζήτημα, με πάνω από 100.000 ανθρώπους να πλημμυρίζουν τους δρόμους. Τις ίδιες μέρες μεγάλες φιλοπαλαιστινιακές διαδηλώσεις έγιναν σε μια σειρά από βρετανικές πόλεις. Αυτό

Το «αραβι

Το «αραβικό πεζοδρόμιο» άδραξε την ευκαιρία να δηλώσει ότι δε στοιχίζεται πίσω από την τάση εγκατάλειψης της Παλαιστινιακής Υπόθεσης από τα καθεστώτα της περιοχής.

Στη Βαγδάτη και σε άλλες πόλεις του Ιράκ, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, που αντιμετωπίζουν τα δικά τους άγρια βάσανα που τους έχουν οδηγήσει στους δρόμους επανειλημμένα τα τελευταία χρόνια, έκαναν σαφές ότι δεν ξεχνούν την Παλαιστίνη.

Συγκλονιστικές ήταν και οι διαδηλώσεις στην Υεμένη, για παρεμφερείς λόγους με τις ιρακινές. Αφενός λόγω μεγέθους, που κι εκεί ήταν θηριώδεις. Αφετέρου λόγω των συνθηκών. Ο λαός μιας εμπόλεμης χώρας, που υπομένει κι αντιστέκεται στους βομβαρδισμούς της Σαουδικής Αραβίας ενώ λιμοκτονεί από τον εγκληματικό αποκλεισμό που της έχει επιβάλει το Ριάντ, βγήκε μαζικά στους δρόμους να διαδηλώσει για την Παλαιστίνη. Ίσως η μαζικότητα κι η μαχητικότητα των διαδηλώσεων να προέκυψε όχι παρά τα όσα ζουν οι Υεμενίοι, αλλά εξαιτίας όσων ζουν, που ενισχύουν την «ταύτιση» με τη Γάζα.

Μικρότερου μεγέθους, αλλά ισχυρότατου συμβολισμού, ήταν οι κινητοποιήσεις σε χώ-

Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη



το κλίμα υπήρξε διάχυτο και προκάλεσε διάφορες ρωγμές: Παίκτες της Λέστερ και της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ ύψωσαν την παλαιστινιακή σημαία, σε μια εποχή που καλπάζει (και με κυρώσεις) η επιβολή του «no politics». Στο Λέστερ, καταλήφθηκε ένα εργοστάσιο παραγωγής drones για τον ισραηλινό στρατό -με το συνδικάτο των πυροσβεστών να αρνείται να συνδράμει την αστυνομία σε απόπειρες σπασίματος της κατάληψης. Ένα διαδικτυακό αίτημα για επιβολή κυρώσεων στο Ισραήλ είχε συγκεντρώσει εκατοντάδες χιλιάδες υπογραφές μέσα στις πρώτες 3 μέρες, υποχρεώνοντας (βάση νομο-

θεσίας) το αγγλικό κοινοβούλιο να το εντάξει στην ατζέντα του και να οργανώσει σχετική συζήτηση στις 14 Ιούνη.

Γίνεται σαφές ότι οι πρόοδοι του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, όπως είχαν αποτυπωθεί σε ψηφίσματα κι αποφάσεις συνδικάτων, πανεπιστημίων, του Εργατικού Κόμματος κλπ αποδεικνύονται «βαθιές» καθώς μετατρέπονται σε δράση. Γίνεται επίσης σαφές ότι όλος αυτός ο κοινωνικοπολιτικός «χώρος» περνάει σε μια μαζική αντιπίεση, ως αντίδραση στο ακραίο κυνήγι μαγισσών που εξαπέλυσε τα προηγούμενα χρόνια η νέα ηγεσία του Εργατικού Κόμματος (μαζί

με τα ΜΜΕ και το βρετανικό κράτος) απέναντι στον Κόρμπιν, την αριστερή πτέρυγα του κόμματος και κάθε φωνή αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Ξεχωρίζει επίσης μια είδηση από την Ιταλία, γιατί δείχνει ένα δρόμο για το διεθνές κίνημα. Οι λιμενεργάτες του Λιβόρνο, αρνήθηκαν να φορτώσουν όπλα σε ένα πλοίο όταν ανακάλυψαν ότι κατευθύνονται προς το Ισραήλ. Ο συντονιστής του USB (Συνδικαλιστική Ένωση Βάσης), Τζοβάνι Τσεραόλο, δήλωσε ότι το συνδικάτο «αποφάσισε να πει ως εδώ» και προανήγγειλε ότι τα ιταλικά λιμάνια όπου έχει δύναμη θα πάψουν να διευκολύνουν τη μεταφορά «όπλων που δολοφονούν αμάχους, ακόμα κι αν μας κοστίζει μεροκάματα». Αυτή η αποφασιστική στρατεύση ισχυρών τμημάτων του εργατικού κινήματος, μπορεί να αποτελέσει υπερ-πολύτιμη βοήθεια για το διεθνές κίνημα BDS, ενεργοποιώντας την κοινωνική δύναμη που μπορεί να το κάνει αποτελεσματικά πράξη.

Τέλος, ειδική αναφορά χρειάζεται να γίνει στις ΗΠΑ. Αφενός, γιατί το κίνημα εκεί έχει να παίξει τον σημαντικότερο ρόλο από όλους μας διεθνώς. Αφετέρου, γιατί τα πράγματα δείχνουν να αλλάζουν προς το καλύτερο. Οι διαδηλώσεις ξέσπασαν στις περισσότερες αμερικανικές πόλεις και ήταν μαζικές -με εμβληματική τη διαδήλωση 250.000 ανθρώπων στο Ντιτρόιτ, το

οποίο είχε την ατυχία να επισκέπτεται ο Τζο Μπάιντεν εκείνη την ημέρα.

Ξεκινώντας από πολύ χαμηλό σημείο (η στήριξη στο Ισραήλ υπήρξε συντριπτικά πλειοψηφία και εμπεδωμένη στην αμερικανική κοινωνία), το κίνημα εκεί έχει πετύχει σημαντικές προόδους, που αποτυπώνονται σταδιακά στη δημόσια συζήτηση. Με τις άοκνες προσπάθειες των Παλαιστινίων της διασποράς και την πολύτιμη συμβολή των αντισιωνιστών Εβραίων (που αυξάνονται και «υψώνουν φωνή» όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια), το κλίμα σταδιακά αλλάζει. Για αρκετούς αναλυτές, έπαιξε καταλυτικό ρόλο το Black Lives Matter. Αφενός ενισχύοντας τα αντιρατσιστικά αντανακλαστικά γενικότερα, ευνοεί την κατανόηση του παλαιστινιακού ζητήματος και διευκολύνει την ταύτιση με τους καταπιεσμένους απέναντι σε ένα Κράτος-Απαρτχάιντ. Αφετέρου, η συνειδητή προσπάθεια ακτιβιστών του BLM να συνδεθούν με τους Παλαιστίνιους και αντίστροφα, έπαιξε ρόλο να εμπεδωθεί αυτός ο παραλληλισμός. Σε συμβολικό επίπεδο, πολλοί θυμούνται την εξέγερση του Φέργκιουσον το 2014, όταν έγινε γνωστό ότι οι μαύροι στο Μιζούρι έτρωγαν τα ίδια δακρυγόνα με τους Παλαιστίνιους στη Δυτική Όχθη, όταν Παλαιστίνιοι έστελναν στο twitter οδηγίες αντιμετώπισής τους στους διαδηλωτές του Φέργκιουσον.

«κό πεζοδρόμιο» μίλησε

ρες με ισχυρή παλαιστινιακή παρουσία -στο Λίβανο και στην Ιορδανία.



Η παναραβική αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή Υπόθεση παραμένει ένας εκρηκτικός παράγοντας που δεν μπορούν να αγνοούν οι εμπνευστές της εξομάλυνσης των σχέσεων με το Ισραήλ

Παλαιστίνιοι πρόσφυγες και Λιβανέζοι πολίτες συγκεντρώνονταν καθημερινά στα σύνορα με το Ισραήλ, ανεμίζοντας σημαίες της Παλαιστίνης και της Χεζμπολά, χειροκροτώντας τους λίγους νεολαίους που επιχειρούσαν να σκαρφαλώσουν στα συνοριακά τείχη ενώ δέχονταν πλαστικές σφαίρες από Ισραηλινούς συνοριοφύλακες και παρά την προσπάθεια του λιβανέζικου στρατού

να τους κρατήσει σε απόσταση. Ένας Λιβανέζος μάλιστα δολοφονήθηκε στα σύνορα.

Αντίστοιχα ενεργοποιήθηκαν στην Ιορδανία. Στο κέντρο του Αμάν, μαζικές διαδηλώσεις κάλεσαν σε κατάργηση της ειρηνευτικής συμφωνίας με το Ισραήλ. Μικρότερη, αλλά ισχυρότερη συμβολικά, υπήρξε μια άλλη κινητοποίηση. Τρεις-τέσσερις χιλιάδες διαδηλωτές, με παλαιστινιακές σημαίες, συγκεντρώθηκαν στο μνημείο των μαρτύρων της Μάχης του Καραμέχ (η εμβληματική νικηφόρα μάχη που «έβαλε στο χάρτη» τους αντάρτες της PLO, λίγο μετά την ήττα των αραβικών τακτικών στρατών το 1967). Από εκεί, πορεύτηκαν προς τη γέφυρα που οδηγεί στην κατεχόμενη από το Ισραήλ Δυτική Όχθη, απαιτώντας από τον Βασιλιά Αμπντάλ να ανοίξει τα σύνορα για να «επιστρέψουν». Αντιμετώπισαν την κατασταλτική βία των ιορδανικών αστυνομικών δυνάμεων.

Αλλού λιγότερο κι αλλού περισσότερο, έγινε πάντως σαφές ότι η πα-

ναραβική αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή Υπόθεση παραμένει ένας εκρηκτικός παράγοντας που δεν

μπορούν να αγνοούν οι εμπνευστές και καθοδηγητές της εξομάλυνσης των σχέσεων με το Ισραήλ...





Απομονώστε το Ισραηλινό Απαρτχάιντ!

Του Πάνου Πέτρου

Οι 11 μέρες βομβαρδισμού της Γάζας δημιούργησαν μια ακόμα ανθρωπιστική καταστροφή σε μια μικρή γωνιά του πλανήτη η οποία και σε συνθήκες «ειρήνης» (;) ζει μια διαρκή και ανείπωτη ανθρωπιστική κρίση. Για άλλη μια φορά, μετά το 2008, το 2012, το 2014, ο πλανήτης έγινε μάρτυρας εγκλημάτων πολέμου από μια από τις πιο ισχυρές και σύγχρονες πολεμικές μηχανές του πλανήτη. Στο φόντο των βομβαρδισμών, βρισκόταν η κλιμάκωση της σιωνιστικής επιθετικότητας στην Ιερουσαλήμ, με την προώθηση εθνοκάθαρσης στις ανατολικές συνοικίες (έξωση Παλαιστίνιων κι εγκατάσταση εποίκων) και τις διαδοχικές στρατιωτικές εισβολές στο Τέμενος Αλ Άκσα κατά το Ραμαζάνι. Πλάι στην κρατική τρομοκρατία, ξεσάλωσαν οι φανατικοί έποικοι, με οργανωμένα πογκρόμ σε παλαιστινιακές γειτονιές σε όλο το Κράτος του Ισραήλ, υπό την ιαχή «θάνατος στους Άραβες!». Όλα μαζί, υπενθυμίζουν ότι ένα σχέδιο κατοχής, εθνοκάθαρσης και απαρτχάιντ είναι «ενεργό» και σε πλήρη εξέλιξη στη γειτονιά μας.

Όλα αυτά –δυστυχώς– δεν αποτελούν «είδηση». Υπό τη διαχρονική ανοχή της «διεθνούς κοινότητας» και με την ένθερμη στήριξη των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, τα διαρκή εγκλήματα εις βάρος των Παλαιστίνιων έχουν γίνει μια θλιβερή «ρουτίνα».

Αλλά τα γεγονότα του Μάη έβγαλαν μια πραγματικά σπουδαία «είδηση». Τη συγκλονιστική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού, που υψώθηκε «κάτω από τα ερείπια» σαν ένα σώμα: Η ένοπλη αντίσταση στη Γάζα, οι διαδηλώσεις στη Δυτική Όχθη, οι συγκρούσεις στις πόλεις του Ισραήλ, η μαχητική υπεράσπιση της συνοικίας Sheikh Jarrah και

του Τεμένους Αλ Άκσα, η μεγάλη Γενική Απεργία σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη, οι πορείες από την Ιορδανία και το Λίβανο προς τα σύνορα, έχτισαν την «Ιντιφάντα της Ενότητας» (βλ. σελ. 29). Στο πλευρό τους είχαν τη διεθνή αλληλεγγύη. Στους δρόμους των αραβικών χωρών, αλλά και στην Ισλαμπούλ, στο Σίδνι, στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, σε όλες τις πόλεις των ΗΠΑ, Παλαιστίνιοι της Διασποράς και αντισιωνιστές Εβραίοι διαδήλωσαν με δεκάδες και δεκάδες χιλιάδες αλληλέγγυους στο πλευρό τους (βλ. σελ. 31).

Αυτή η πλατιά συμμαχία έβαλε φρένο στην πολεμική μηχανή του Ισραήλ, πολύ νωρίτερα από ό,τι συνηθίζει σε τέτοιες φονικές εξορμήσεις, χωρίς να έχει τίποτα να παρουσιάσει ως «νίκη». Ο μύθος του «αήττητου στρατού» υπέστη ένα βαθύ πλήγμα από την παλαιστινιακή αντίσταση, ενώ η διεθνής αλληλεγγύη επιτείνει τα πολιτικά-διπλωματικά αδιέξοδα του Κράτους του Ισραήλ (βλ. σελ. 30).

Όλα αυτά χρειάζεται να αφήσουν πίσω τους παρακαταθήκη. Ασφαλώς πρώτα στον Παλαιστινιακό λαό, όπου μια νέα γενιά μαχητών-τριών στην Ιερουσαλήμ, στη Γάζα, στη Ραμάλα, στη Ναζαρέτ, στη Χάιφα βγήκε στην πρώτη γραμμή, πανηγύρισε την εκзеχίρία ως νίκη και δηλώνει έτοιμη να συνεχίσει. Αλλά παρακαταθήκη πρέπει να μείνει και για το κίνημα αλληλεγγύης –ιδίαιτερα σε ένα τοπίο όπου η Παλαιστινιακή Αντίσταση δείχνει ικανή να μας προ(σ)καλέσει ξανά και ξανά να σταθούμε στο πλευρό της.

Στην Ελλάδα, οι τρεις διαδηλώσεις οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των Παλαιστίνιων έξω από την Ισραηλινή Πρεσβεία υπήρξαν πολύ σημαντικές. Αν και μικρές –σε σύγκριση με το διεθνές κίνημα, το εγχείρημα παρέλ-

θόν, την σημασία των γεγονότων– αποτέλεσαν μια αναγκαία «ανάσα» σε ένα κλίμα που «από πάνω» γίνεται όλο και πιο ασφυκτικό και ξεδιάντροπα μονομερές υπέρ των χασάπηδων του Νεταιάχου. Θα χρειαστεί ωστόσο να εργαστούμε πιο επίμονα και συστηματικά απέναντι στις προσπάθειες εμπέδωσης αυτού του κλίματος.

Έχουμε γράψει επανειλημμένα ότι τα καθήκοντα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη έχουν αναβαθμιστεί ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, καθώς βαθιά (ασταμάτητα!) η πολυεπίπεδη στρατιωτική-οικονομική-διπλωματική συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ. Σε αυτό το φόντο, η «ελληνική συνενοχή» είναι ένα πολύ πιο πραγματικό και μετρήσιμο μέγεθος. Αντίστροφα, αναδεικνύεται μια πολύ πιο πραγματική δυνατότητα έμπρακτης στήριξης της Παλαιστίνης –έχοντας πλέον ένα πολύ ευρύ πεδίο ανταπόκρισης στο παλαιστινιακό κάλεσμα για Μποϊκόταζ-Αποεπένδυση-Κυρώσεις (BDS). Ταυτόχρονα, η ελληνο-ισραηλινή συμμαχία παράγει διαρκώς «αποτελέσματα» και στην (κρίσιμη όσον αφορά το παλαιστινιακό) μάχη της κοινής γνώμης.

Η κατάπτυστη ανακοίνωση του υπουργείου Εξωτερικών, βγαλμένη από ένα φανταστικό σενάριο όπου ένα φιλήσυχο πασιφιστικό κράτος βρέθηκε αιφνιδιασμένο, άοπλο κι αδικώς υπό βροχή ρουκετών από κάτι αδίστακτους, ήταν η κορυφή ενός γκροτέσκου παγόβουνου. Τα ελληνικά ΜΜΕ έχουν μεταποπιστεί σε μια γραμμή μεταξύ (όχι-τόσο) «ίσων αποστάσεων» και ακραϊφονούς στήριξης της πολεμικής μηχανής του Ισραήλ. Υλικές σχέσεις και «διαμορφωτές γνώμης» καλλιεργούν μια αναδυόμενη φιλο-σιωνιστική στάση.

Πρόσφατα ο Μπέρνι Σά-

ντερς κάλεσε τους Αμερικάνους προοδευτικούς «να μην υπερβάλουν χρησιμοποιώντας τον όρο Απαρτχάιντ για το Ισραήλ». Θα μπορούσε να το απευθύνει στη νοτιοαφρικανική κοινωνία, που ξέροντας από πρώτο χέρι πώς είναι ένα Απαρτχάιντ, χρησιμοποιεί τον όρο για το Ισραήλ και στέκεται μονομερώς στο πλευρό των Παλαιστίνιων. Ή στο Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που πρόσφατα κατέληξε στην ίδια ετυμηγορία, παίρνοντας τη σκυτάλη από την ισραηλινή οργάνωση B'Tselem.

Η ιστορική αναλογία είναι πολύτιμη –όχι μόνο για την περιγραφή του Κράτους του Ισραήλ (όπου το «Απαρτχάιντ» ίσως είναι λειψή περιγραφή) αλλά και για την περιγραφή των καθηκόντων. Ένα διεθνές κίνημα αγωνίστηκε επίμονα για τη διεθνή απομόνωση του απεχθούς νοτιοαφρικανικού καθεστώτος. Σε συνδικάτα και κοινωνικές οργανώσεις, δίνοντας επί μέρους μάχες στον πολιτισμό, στον αθλητισμό, ενάντια σε συγκεκριμένες εταιρίες, έως ότου «ριζώσει», επιβάλει νίκες, και τελικά καταφέρει (μαζί με τον αγώνα στη Νότια Αφρική) να επιβάλει στροφή 180 μοιρών και στις κυβερνήσεις που για δεκαετίες στήριζαν το καθεστώς...

Αυτόν το δρόμο έχουμε να ακολουθήσουμε, της υπομονετικής εξήγησης, της αντιπληροφόρησης, της πάλης «αφηγημάτων», του «ριζώματος» και χτισίματος δύναμης σε σχολές, χώρους δουλειάς κλπ, των επί μέρους δράσεων, που τελικά θα βάζει στο στόχαστρο την κεντρική πολιτικοστρατιωτική συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ. Δεν θα είναι εύκολο –πρόκειται για μια στρατηγική επιλογή που υπηρέτησαν με συνέπεια και θέρμη ο ΓΑΠ, ο Σαμαράς, ο Τσίπρας, ο Μητσοτάκης, αλλά είναι ο καλύτερος τρόπος να βοηθήσουμε πραγματικά έναν λαό που μας κάνει την χάρη ξανά και ξανά να διδάσκει διεθνώς ότι τίποτα δεν τελειώνει αν δεν παραδοθείς, ότι όσο υπάρχεις αντιστέκεσαι κι όσο αντιστέκεσαι υπάρχεις...

